

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 83

Dimecres, 20 de maig de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 56 i 57, primera reunió

S U M A R I

Sessió núm. 56

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2008 (tram. 360-00011/08) p. 3

Sessió núm. 57.1

Procediment

per a elegir el director o directora de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 284-00023/08) p. 25

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00040/08 i 234-00041/08) p. 28

Proposició de llei

de modificació de la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials
de caràcter econòmic (debat de totalitat) (tram. 202-00041/08) p. 29

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el model de gestió que aplicarà al servei de rodalia
i sobre el garantiment dels drets dels seus treballadors (tram. 317-00258/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'informe del Ministeri de Medi Ambient i Medi Rural
i Marí relatiu al transvasament d'aigua del Roine (tram. 317-00261/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els incentius per a la compra d'automòbils
(tram. 317-00259/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el procés de concentració de caixes d'estalvi
(tram. 317-00262/08) p. 43

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el corredor del Mediterrani i sobre els objectius estratègics que Catalunya i la Comunitat Valenciana comparteixen (tram. 317-00260/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la manca d'unitat d'acció dels partits que donen suport al Govern en el debat de política general al Congrés dels Diputats en matèria de rodalia, aeroports i finançament (tram. 317-00263/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre la zona de protecció especial per als ocells que ha proposat en l'àmbit del canal Segarra-Garrigues (tram. 310-00318/08) (retirada) p. 46

Pregunta

al Govern sobre les perspectives que ofereix el finançament autonòmic (tram. 310-00316/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre la construcció d'una central tèrmica a Mequinensa (Baix Cinca, Aragó) (tram. 310-00320/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre el pagament d'ajuts a les famílies (tram. 310-00321/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre les polítiques d'igualtat d'oportunitats en el mercat de treball (tram. 310-00317/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre la proposta del Govern de l'Estat relativa al pla d'ajuts directes al sector de l'automòbil (tram. 310-00319/08) p. 51

Proposició de llei

de modificació de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00060/08) (retirada) p. 53

Proposició de llei

d'addició dels articles 8 bis, 8 ter i 9 bis a la Llei 18/2003, de 4 del juliol, de suport a les famílies (debat de totalitat) (tram. 202-00061/08) p. 54

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures urgents necessàries per a evitar la regressió del delta de l'Ebre (tram. 300-00210/08) p. 64

Interpel·lació

al Govern sobre l'adopció de mesures per a regular el dret a la interrupció del tractament del suport vital (tram. 300-00211/08) p. 69

Interpel·lació

al Govern sobre l'impacte pressupostari en les finances de la Generalitat de les mesures formulades pel Govern de l'Estat (tram. 300-00212/08) p. 73

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 56

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Educació i les conselleres de Salut i d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2008 (tram. 360-00011/08). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (Informe: BOPC 413).

El president

S'obre la sessió.

Em plau saludar en nom de la cambra el síndic de greuges, Rafael Ribó, i a tot el seu equip, així com també els defensors locals de diverses poblacions de Catalunya que avui ens acompanyen en aquesta sessió, que consisteix en l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent a l'any 2008.

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2008 (tram. 360-00011/08)

D'acord amb l'article 159.3 del Reglament, fa la presentació del resum general de l'Informe anual el síndic de greuges, il·lustre senyor Rafael Ribó.

El síndic de greuges (Sr. Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, president. Fa tres anys que arriben sovint al síndic escrits de famílies que no han pogut obtenir l'ajut de zero a tres anys, per raons de manca d'informació, per raons de desconeixement que calia que renovessin les seves sol·licituds, de vegades fins i tot per no rebre les cartes de confirmació i a vegades perquè el mateix departament no rebia aquelles confirmacions. Nosaltres ens vam adreçar diverses vegades al departament, vam fer suggeriments, i avui puc dir amb alegria i amb satisfacció que hem conegut que el consell tècnic ha dictaminat sobre un decret que està a la Comissió Jurídica Assessora, però ja existeix una ordre que obrirà la convocatòria per sol·licitar ajuts universals per a infants a càrrec per a l'any 2009 regulant la tramitació d'ofici del pagament a totes les famílies beneficiàries. Efectivament, ahir, entrant al web del Departament d'Acció Social, ens podem felicitar que la Secretaria de Polítiques Familiars i Drets de Ciutadania trametrà d'ofici el pagament de la prestació econòmica universal per infant a càrrec a totes aquelles famílies que van ser beneficiàries de la prestació durant el 2009, 2008, perdó, i que el 2009 també reuneixen les condicions per ser beneficiàries.

Què vull dir amb això? Això és el que cal que faci el síndic de greuges de Catalunya i l'Administració: col·

laborar a solucionar problemes reals que té avui la nostra gent i que poden significar sensibles millores de les seves condicions de vida. Col·laborar, des del paper del síndic de receptor de les queixes que són problemàtiques socials, i dialogar amb l'Administració, que és qui ha de posar remei en aquells problemes quan hi hagi raonament suficient al darrere i poder oferir, com avui –i ho torno a dir, amb alegria i satisfacció–, una solució com aquesta.

L'informe que vàrem entrar al Parlament el 16 de febrer de 2009 recull, per obligació legal, totes les actuacions que hem dut a terme durant l'any 2008, totes. L'informe, en el volum, recull les més significatives, i en el CD que l'acompanya hi ha totes les resolucions, juntament amb, òbviament, la liquidació de pressupostos. Hem fet ja dues sessions en la Comissió del Síndic, el 20 i el 27 d'abril; hem discutit, per blocs, aquest informe, i avui els faré, òbviament, un resum només dels principals trets d'aquell informe.

Començant per una qüestió prèvia, l'any 2008 ha estat un any de canvis importants, de caràcter normatiu, organitzatiu i de funcionament el Síndic de Greuges. Ha canviat el marc organitzatiu, tenim ja un reglament intern, tenim ja a punt de solfa la relació de llocs de treball. Hem elaborat una carta de serveis, hem anat adequant la nostra organització i funcionament als nous models de gestió. Tenim edifici reformat, el primer edifici de la Generalitat republicana, que jo torno a agrair al Govern de Catalunya i a la consellera de Salut, en especial, que ens cedissin aquell edifici per a la seva reforma i habilitació com a dependència del síndic. Un edifici que ens venia exigint per l'increment del volum de treball, per l'increment de les competències i per l'increment de serveis que es donen des del síndic; un edifici que vàrem inaugurar amb la presència de molts de vostès i de defensors d'arreu, començant pel pare de tots nosaltres, l'*ombudsman* de Suècia, el 10 de desembre de 2008. I tenim en marxa, o tenen vostès en marxa un nou marc legal per al Síndic de Greuges de Catalunya, el projecte de llei que estan discutint per desenvolupar el que està a l'Estatut d'autonomia del 2006, per adequar-lo, sobretot perquè entre tots, amb aquests canvis organitzatius, de logística i de marc legal podem garantir els drets a tothom i combatre on calgui la mala Administració.

Dono una ullada, molt ràpida, a les xifres del 2008. El 2008 nosaltres vàrem atendre 5.610 queixes, vàrem obrir 97 actuacions d'ofici i vàrem tenir 18.000 i escaig consultes; amb un increment del 8,8 per cent respecte al 2007, amb un increment del 259 per cent respecte al 2004, per cada actuació del 2004 se n'han fet 3,5 el 2008; amb un nombre de 30.400 i escaig persones afectades o en relació amb el Síndic de Greuges, per moltes vies: telèfon, correu electrònic –la principal, el telèfon; després, el correu electrònic–, correus també, correu electrònic en temes de queixes, amb moltes matèries, i, com sempre, la primera matèria, vora el 20 per cent, temes de procediment administratiu i els drets.

Enguany, com a novetat –segona matèria, després en parlarem–, serveis socials, el 16,5 per cent; en tercer lloc, urbanisme i habitatge, seguretat i justícia, etcètera.

Cal destacar que en consultes la primera matèria ha estat consum –també en parlaré–, i que en actuacions d'ofici nosaltres ens hem dirigit, primer de tot, als drets de la infància; en segon lloc, als procediments administratius i, en tercer lloc, a la sanitat.

De nou mil i escaig temes en treball, durant el 2008, n'hem arribat a finalitzar 5.444, i sobre aquests hem de dir que un 10,5 per cent no els hem admès a tràmit per manca de raonament o de fonament legal per entrar al síndic. Un 7,7 per cent els ha desestimat la mateixa persona interessada; un 7,7 per cent l'hem derivat a altres defensors, bàsicament els locals, d'acord amb el conveni que tenim establert amb ells.

Aleshores tenim que en un 53,8 per cent dels casos hem considerat que l'Administració ha actuat correctament, ja sigui en un 32,37 per cent dels casos abans de la mateixa intervenció del síndic, ja sigui en un 21,51 després de la investigació del síndic –baixaria a un 32 per cent si ho suméssim al total–, però aquestes són les xifres sobre les finalitzades. I que en un 20,5 per cent hem fet resolució de Síndic de Greuges. I puc dir també amb satisfacció que d'aquestes més del 87 per cent han estat acceptades per l'Administració i vora un 13 per cent han estat rebutjades, i que solament hi ha hagut manca de col·laboració per part de l'Administració en un 0,28 per cent dels casos, i va minvant, i d'això també crec que ens en podem congratular. Aquest 0,28 per cent, congratular-nos vol dir administracions que no en tenen, que no estan obstaculitzant el Síndic de Greuges, estan obstaculitzant els drets de les persones a Catalunya, estan obstaculitzant que es resolguin casos concrets, que poden ser –punyents o no–, però que hi tenen dret les persones que viuen a Catalunya.

Què ens diuen aquestes xifres i quin balanç en faríem? En faríem un balanç, òbviament, quantitatiu i un de qualitatiu. El quantitatiu, ja m'avanço a preguntes que sovint ens fan. I per què hi ha hagut un nou creixement de les queixes? Bé, primer, perquè hi ha hagut un creixement, malgrat que continuem posant cada vegada més rigor a l'entrada de queixes, hi ha hagut un creixement per la major difusió de la institució; hi ha hagut un creixement per una major aproximació a la institució, sovintejant encara més els desplaçaments territorials, i hi ha hagut un creixement perquè vostès estan legislant sobre nous drets, estan donant nous drets a la gent jove, a la gent gran, amb lleis que, òbviament, creen expectativa de drets i que en la seva Administració poden provocar, i *de facto* provoquen també disfuncions i queixes al síndic.

I, permeti'm, hi ha hagut també més queixes per l'aval de resolució, per l'aval que dona la resolució de temàtiques concretes del síndic, ja ho dic per enèsima vegada des del síndic què vol dir: totes les persones, algunes de les quals m'acompanyen, des d'adjunts, adjuntes, directors, assessors, assessores, personal administratiu que formen de debò el Síndic de Greuges de Catalunya sense les quals Rafael Ribó no podria pronunciar cap d'aquests discursos. (*Remor de veus.*)

Què ens diu de la perspectiva de la qualitat, aquestes xifres què ens diuen? Ens diuen que hem avançat en qualitat interna i externa. Interna, vostès tenen un apartat

de l'informe, si els interessa consultar-lo, on el síndic fa una radiografia d'on fallem com a Síndic de Greuges de Catalunya. Agafem la carta de serveis on ens diu quant temps haurà d'esperar una persona per ser atesa, en quants dies rebrà un acusament de rebut, quan rebrà la resposta, quan rebrà la resolució, com pot accedir al seu expedient, i hi ha una radiografia rigorosa d'on hem fallat en aquesta qüestió. Afegeixin la valoració del temps de tramitació de les queixes, que també la trobaran, el grau de satisfacció de les persones que se'ns adrecen a través d'un qüestionari i, per tant, també les propostes de millora allà on el Síndic de Greuges de Catalunya ha fallat.

També nosaltres hem posat en marxa enguany el seguiment de la qualitat de resolucions en la mesura de comprovar quan l'Administració, que ens diu que accepta les resolucions, després no ens provoqui l'efecte bumerang que allò que ens ha dit que ens accepta al cap d'uns mesos provoqui una nova queixa. I en aquest sentit els puc dir que, actuant des de l'1 d'octubre del 2008, hem comprovat que vora del 90 per cent de les resolucions acceptades després són polítiques públiques implementades.

D'aquí a poc temps lliurarem al president de la Generalitat i al president del Parlament un codi de bones pràctiques administratives, que varem començar a elaborar amb presència de destacats experts internacionals i del Defensor Europeu amb motiu del vint-i-cinquè aniversari del Síndic de Greuges, celebració presidida pel president de la Generalitat, on intentem resumir també ara de cara a la resta d'administracions allò que hauria de ser un referent per millorar els serveis i els procediments administratius.

De l'informe del 2008 voldria subratllar aquest binomi que he començat en la meua intervenció explicant, del síndic investigador, per tant, crític, òbviament crític; del síndic col·laborador; del síndic propositiu d'un diàleg sense límits entre administracions i Síndic de Greuges.

I vull subratllar-ho recordant temes la majoria dels quals han estat solucionats, han significat avenços, hi ha hagut un treball juntament amb ajuntaments, amb ens locals, amb departaments del Govern, de forma persistent, també des del síndic amb una certa cabuderia fins a obtenir resultats, fins a obtenir una millora dels drets de la gent i una millora del país. Amb una recomanació específica global per al 2008: si us plau, cal millor gestió i més recursos, especialment en polítiques socials.

Se'ns pregunta si la crisi econòmica, innegable, arriba on arriba el síndic, per exemple. I vostès saben que el síndic no és una institució conjuntural, podem veure puntes, que ara m'hi referiré, però és evident que no seguim el ritme d'altres institucions pel que significa, per exemple, els expedients de regulació, que primer és una matèria privada, si de cas hauríem de veure si han estat administrativament ben elaborats, però sí que els puc dir que hi ha hagut un increment molt gran de consultes en temes de relacions laborals, producte de la crisi, i que col·lateralment hem notat més queixes en pensions mínimes massa insuficients o en valoracions de l'ICAM, o en resolucions de l'INS sobre incapacitats

temporals o amb actuacions d'ofici de les empreses de reinserció social. Però, sobretot què és el que hem notat? Un increment de demandes pels serveis socials en un moment en què hi ha un cert esgotament del pressupost públic per donar satisfacció a aquestes demandes. I això sí que topa i pot arribar al síndic. Per exemple, en la renda bàsica d'emancipació d'ajuts per als joves. Per exemple, en la certa aturada de beques de menjador a les escoles o les limitacions en transport escolar, o el que veurem en l'autonomia personal, l'anomenada Llei de la dependència. El que crea una certa angoixa social, i sobretot, que crea un moviment que els més vells, com servidor, recordaran de quan es va arribar als primers ajuntaments democràtics, d'anada cap als ajuntaments a les portes dels serveis socials a buscar solucions *in extremis*.

Jo voldria repassar les temàtiques de l'informe havent fet aquesta reflexió global sobre la crisi en veure què podem destacar dels col·lectius més exclosos, què podem veure dels grans serveis socials, de les llibertats i de la seguretat, dels nous drets i de la mateixa Administració.

En els col·lectius més exclosos, d'una forma telegràfica, podríem parlar, dels més desfavorits, en aquells que requereixen més inclusió de la gent gran –d'aquí a poques setmanes rebran vostès un informe sobre maltractaments a la gent gran–, però especialment enguany del desplegament i aplicació de la Llei d'autonomia personal, de la Llei de dependència; he dit abans que serveis socials era el número dos en nombre de queixes enguany, precisament per aquest univers. I hem assenyalat que hi han hagut endarreriments –en els programes individuals d'atenció, en la valoració, en els cobraments–, que hem assenyalat una sèrie de recomanacions, hem obert actuacions d'ofici especialment per aconseguir major desplegament de la normativa i major celeritat en els serveis.

Hem tornat a constatar les insuficiències de recursos davant dels discapacitats psíquics; hem vist que ja ens comencem a conscienciar i avançar, especialment els ajuntaments, que és molt just quan demanen, els discapacitats, exempcions de l'impost de vehicles amb tracció mecànica. Estem sense complir els deures pel que fa a barreres arquitectòniques l'any que compleixen totes les previsions que vam anar ajornant i ajornant fins al 2008.

Hem fet recomanacions molt serioses sobre la xarxa de protecció d'infants. Recordin vostès que és un tema en què la nostra legislació i les polítiques públiques posen l'accent en l'acolliment més que en els centres, i ens trobem més amb polítiques –lògiques, per una sèrie de motius– de centres que no pas d'acolliments, que provoquen la corresponent sobreocupació, i que també aviat podrà ser objecte de debat en aquesta cambra a partir d'un informe monogràfic del síndic.

Nosaltres voldríem aconseguir una traducció de tots els principis i normes que vostès van elaborant i que el Govern va desenvolupant en recursos i en sistemes organitzatius. I és així, en aquest sentit, que hem col·laborat amb la conselleria d'Acció Social quan se'ns ha demanat comentaris sobre l'avantprojecte de llei sobre

la infància i quan hem suggerit que s'inclogui el catàleg de drets que hi ha en la convenció internacional o que es vagi a la regulació dels centres.

I és en aquest sentit que, felicitant-nos pel molt que hem avançat en protocols contra els maltractaments de la infància, hem d'assenyalar que encara queden parcel·les com la formació del personal o com el RUMI, especialment en els hospitals, perquè pugui funcionar de la forma tan eficient que està funcionant i tan preventiva per evitar casos com el de l'Alba o el de la Clàudia en el nostre país.

Podríem parlar molta estona dels grans serveis socials, com a segon camp de consideració de l'informe, d'aquests serveis universals, d'aquests que són per a tothom, d'aquests que fan que la consellera de Salut sigui l'autèntica oficina del cens de població de Catalunya, que ens pot dir dia a dia quants som de debò –sembla que 7.500.000 i escaig; ja em desmentirà, si de cas, la senyora Geli. I evidentment vol dir la universalitat de possibles persones que vulguin acollir-se als seus serveis.

Hem estat dialogant amb Salut sobre l'ampliació de serveis concrets, com els bucodentals o els ortoprotètics; demanant millores en la informació. Constatem millores en les llistes d'espera i en el catàleg de prestacions, i hem treballat colze a colze amb dos exemples que voldria assenyalar, en aquell binomi síndic-investigador i síndic-collaborador: en el tema de les vacunes internacionals, no de viatgers turístics, sinó de gent que s'ha de desplaçar per raons familiars i per immigració, i en el tema de la vacuna del papilloma, amb la voluntat que ens ha expressat l'Administració de repescar totes les nenes de dotze anys, com a segona mesura, òbviament, posant l'accent en les campanyes de prevenció abans que la vacunació.

I en l'altre gran servei com és el de l'educació el síndic continuarà guiant-se per un sol nord: la igualtat d'oportunitats per l'educació a tothom a Catalunya. No vull deixar d'assenyalar que aquesta cambra té a les seves mans un informe punyent del Síndic de Greuges sobre un fenomen que no hi estem prestant suficient atenció que es diu segregació escolar a Catalunya. És el gran repte de futur d'aquest país; és un perill que no s'atenyui de la forma més adequada possible, que pot provocar contradiccions fins i tot d'anàlisi quan un pensa en la segregació urbana respecte de la segregació escolar, que no es corresponen, i que a més podem avançar, des de fa temps, exemples de bona administració, de colors polítics molt diferents, com fou l'Ajuntament de Vic o el d'Olot o el Mataró quan han sabut, amb mesures a llarg termini, anar reduint els efectes d'aquest tema tan important.

Hem plantejat diverses resolucions sobre la planificació educativa –avui en alguns moments de moda, amb alguns avisos que apareixen sobre el curs vinent–, en el procés de matriculació, en el combat dels falsos empadronaments, i aquí de nou hem trobat cada vegada més col·laboració, amb administracions més diligents, per combatre-ho, com pot ser el cas del consorci educatiu de Barcelona.

Hem acollit queixes sobre el batxillerat nocturn, que encara estem a l'espera de la seva resolució, i hem acollit amb satisfacció que allò que semblava terra de ningú que eren les ludoteques, que semblava una mena de pelegrinatge entre diversos departaments, que ningú se'n volia fer càrrec, que per fi a Governació hem trobat un aixopluc, on s'ha començat a elaborar un decret, que avui està en mans de la Comissió Jurídica Assessora, que pot omplir aquest buit.

En el camp de les llibertats, de la seguretat, de tot allò que és el que afecta la ciutadania, nosaltres continuem demanant, com demanen les persones a Catalunya, millores a la justícia. I millores fins i tot abans de poder fer consideracions sobre l'allau de qüestions que poden anar a la justícia a partir de la crisi i dels plets que pot generar.

Parlem de l'èmfasi en una política penitenciària de compliment de mandat constitucional, de reinserció i de reeducació, i parlem d'unes forces d'ordre públic, que han crescut molt, amb un paper adequat als seus temps.

Som coneixedors de l'escassetat de mitjans i de les necessitats que hi ha en el món de la justícia. Vàrem adreçar al Departament corresponent unes conclusions dels nostres estudis sobre la necessitat d'una nova borsa de personal interí, utilitzant especialització, sobre la necessitat que la borsa tingués coneixements actualitzats, com calia reorganitzar les plantilles, com calia activar la comissió mixta i com calia aconseguir que el màxim de places estiguessin cobertes per funcionaris de carrera.

El departament ens respon que alguna d'aquestes qüestions, posades a consideració dels sindicats, no han estat encara producte d'acords, que estan buscant una formació més pràctica i que la Direcció General de Modernització de l'Administració de Justícia realitza estudis de càrregues de treball per adoptar mesures de reorganització de plantilles. En aquest camp continuem arrossegant, per canvi de legislació, el *gap*, la distància enorme en el temps, de vegades de dos anys, de cita, que es produeix als registres civils de Catalunya.

I en els centres penitenciaris també hem adreçat un conjunt de recomanacions al departament. Els hem demanat unes polítiques per evitar la massificació, amb la pràctica de mesures alternatives. Els hem demanat que davant de la manca de professionals penitenciaris tant de tractament com de vigilància es vagi a la provisió de forma autònoma i no vinculada a criteris establerts; que el Cire procuri incrementar l'oferta de llocs de treball i la seva retribució; més programes de tractament. I els hem demanat la instal·lació de càmeres de videovigilància en llocs on s'apliquin mitjans coercitius i l'agilització del procés d'identificació dels funcionaris. La resposta fins a avui és que aquestes recomanacions formaran part de les reflexions que el mateix departament faci sobre aquestes qüestions.

I hem de dir que hem continuat visitant tots els centres penitenciaris com hem continuat visitant totes les comissaries de Catalunya. Hem aconseguit, de les forces d'ordre públic, que ja es practiqui la distribució de fulls de queixes quan els ciutadans volen adreçar-s'hi. I hem aconseguit que s'entengui què vol dir la proporionali-

tat en les forces d'ordre públic, i la transparència, i ens felicitem i es va avançant en el programa d'instal·lació de càmeres de videovigilància a tots els llocs de detenció, garantia per als detinguts i garantia per als funcionaris que practiquen la detenció, òbviament, si el visionat del que aquestes càmeres registren només està en mans de qui la llei autoritza: o el poder judicial o el Síndic de Greuges, sota la més absoluta reserva.

Podríem analitzar amb detall, i no tinc temps, drets de qualitat de vida, drets creixents, com els del consum, de les actuacions urbanístiques o del medi ambient. Els puc dir amb satisfacció també que l'any 2008 hem aconseguit arribar a acords amb totes les companyies privades, que esmenta l'Estatut, que donen serveis d'interès general, de telefonia, d'aigua, de gas, de llum, també amb els Ferrocarrils de la Generalitat, en una línia d'anar a intentar augmentar la qualitat dels serveis.

Arrosseguem qüestions de consum molt importants, que aprofitarem per elevar fins i tot de nou a la Comissió Europea a través de la coordinació de defensors autonòmics de l'Estat espanyol, com la fractura digital, quan continuen existint a Espanya i a Catalunya unes diferències d'accés a la banda ampla.

I també hem fet recomanacions importants sobre les oficines del consumidor i el seu paper local i supralocal, lloant institucions supralocals, com la Diputació de Barcelona, que han estat al davant en la prestació de serveis per ajudar aquestes oficines.

En habitatge l'any 2008 s'ha anat convertint, el tipus de demandes, més cap a l'adjudicació i sobretot cap a la conservació, canviant una mica l'orientació d'aquelles èpoques en què hi havia major expectativa de l'adquisició de l'habitatge. Hem fet consideracions que voldríem que l'Administració es prengués molt seriosament sobre les àrees residencials especials, especialment pel que fa a la participació ciutadana en tots els processos i la seva proximitat, i també hem fet consideracions a l'Administració, especialment a la local, perquè actuï, perquè no es quedi passiva: prou de multes coercitives, una darrere l'altra, davant de la impunitat! Utilitzem altres mecanismes que hi ha en el propi marc legal per satisfer drets de la gent davant de barbaritats urbanístiques!

Puc dir amb satisfacció que ahir jo vaig rebre un escrit de l'Ajuntament d'Olesa de Montserrat, que a una demanda del 2008 se'ns contesta que, arran d'unes obres il·legals en un magatzem per convertir-lo en habitatge, i davant del suggeriment del síndic de l'obligat procediment de protecció de la legalitat urbanística i de la restauració de la realitat física i d'exercir les competències en matèria d'infrahabitatges que hi ha en el dret de l'habitatge i la seva legislació, l'Ajuntament accepta el suggeriment i inicia el procés de declarar el local d'infrahabitatge, inicia mesures cautelars, com la inscripció en el registre de la propietat com a tal, i paral·lelament continuar amb la tramitació del procediment de protecció de la legalitat urbanística. Aquest és un bon principi; no el de marejar la perdiu i anar passant mesos i mesos i mesos sense actuar quan hi ha una violació claríssima de la legalitat, que vol dir d'uns drets, de persones afectades.

I pel que fa al medi ambient hem estat parlant durant tot l'any del famós dret al descans, del combat a la contaminació acústica –més decisió en el combat a la contaminació acústica, senyores i senyors legisladors, més normativa per al combat a la contaminació acústica–, del que és l'aplicació de previsions d'allò que encara s'arrossega com una xacra a Catalunya, dels efectes de l'amiant, i del que són ja fenòmens particulars que afecten aquest camp, com són llicències especials, d'activitats especials com els anomenats «apartaments turístics».

I per últim, l'Administració i la participació en aquesta. Hem avançat en qüestions com la posició jurídica del demandant, del denunciador, perdó, que això ha estat ja en fase d'estudi per part del Govern, o en major comprensió de la necessitat de complir amb el Tribunal Constitucional pel que fa a la notificació de les sancions de trànsit.

No hem avançat en més diligència en el que és responsabilitat patrimonial i actuacions per part de l'Administració, o amb l'obligació de resposta. Quelcom tan senzill com la resposta! Per què el síndic rep tantes queixes de gent de Catalunya d'administracions que no responen o que responen d'ofici? Hi ha l'obligació legal de resposta i de resposta motivada. I, perdonin, jo ho repetiré tantes vegades com calgui mentre continuïn arribant al síndic tantes queixes de quelcom tan elemental com el dret a rebre una resposta de l'Administració.

Sobre els drets participatius saben vostès que travessant tots els colors polítics continuem en aquell ball de bastons de «quan jo governo intento que no es vegi tota la informació i quan estic a l'oposició demano tota la informació». Tant de bo algun dia el marc legislatiu, i el seu desplegament reglamentari, pogués evitar aquestes jugades.

Tot això, aquests cinc capítols redunden en la idea inicial, en l'encàrrec que vostès em varen donar, en l'encàrrec que hi ha en l'Estatut d'autonomia de Catalunya: garantir els drets i supervisar les administracions; fer pedagogia de deures en tributs, en civisme, en equipaments; fer pedagogia de drets, i anar supervisant les administracions. I en això que ara vostès tenen a les seves mans amb el Projecte de Llei del Síndic de Greuges, sobre el qual jo voldria fer-los una reflexió, petita, petitona, però important, atès que no han escoltat directament encara la veu de la institució que represento per encàrrec de vostès.

La llei recull la funció del síndic, a partir de l'Estatut, com a defensa dels drets, supervisió de l'Administració, fent èmfasi en el dret a la bona administració; un dret que està en el Tractat de la Unió Europea; un dret que ha estat votat pel Parlament Europeu, solemnement; un dret que s'ha anat desenvolupant, sense velocitat, per part del síndic, pels meus predecessors, des de fa vint-i-cinc anys, a partir de l'Estatut del 79 i la llei del 84; un dret que emana..., fa dos-cents anys –ho celebrarem enguany–, quan el rei de Suècia es va decidir a crear una institució, *ombudsman*, paraula sueca, «mediador», i li va encarregar, primer de tot, el combat a la mala Administració; un dret que està en totes aquelles democràcies amb les quals ens volem comparar, cada vegada amb més força i millor format; un dret que també està en

l'Estatut d'autonomia de Catalunya del 2006; que suposa un canvi de perspectiva en la manera d'abordar les relacions entre les administracions i els ciutadans, ja que es posa l'èmfasi en el dret dels ciutadans davant de l'Administració.

Permetin-me unes darreres reflexions sobre garanties dels drets arreu per a tothom, sobre com podem aprendre dels drets i especialment d'allà on ens poden ensenyar i també allà on nosaltres podem ajudar; que els parli un instant de l'aproximació del síndic amb els seus desplaçaments, del món local i la seva col·laboració, de la col·laboració amb la institució autonòmica, de l'aprenentatge amb altres defensors, autonòmics i el de l'Estat, de la tasca de cooperació de la nostra presència internacional.

Saben vostès que estan sovintejant les presències del síndic, de la institució, de tot l'equip per tot el territori de Catalunya, i els he de dir que és una iniciativa molt ben acollida per part de la població de Catalunya, i que té una gran resposta arreu on anem, i que ens permet, no solament una difusió de la institució encara desconeguda, un apropament a la gent i un coneixement de problemàtiques concretes de primeríssima mà, perquè posem en marxa també altres actuacions.

I és en aquest sentit que volem continuar la nostra col·laboració amb els poders locals, primer, amb els responsables dels poders locals; segon, amb els síndics locals, amb el conveni que tinc amb tots ells, amb la seva formació, amb l'assessorament obert des de la nostra institució, amb la col·laboració amb totes les queixes i amb la informació sobre la seva presència quan en rebem una d'aquell lloc concret. També, amb les diputacions i amb les entitats municipalistes amb l'extensió de convenis específics, monogràfics, des del síndic, amb un ajuntament per fer com a Síndic de Greuges de Catalunya el paper monogràfic de síndic local, amb un informe específic per a aquella població, amb un acompanyament específic en aquella població i amb un treball específic amb els tècnics i amb els polítics d'aquella població. Un procés que, per exemple, tindrà un botó de mostra aviat a la Vall d'Aran una concreció, amb el síndic, en aquest cas síndic del Consell General d'Aran, en la figura del prohoms.

És en aquest sentit que nosaltres estem col·laborant també amb els altres defensors autonòmics, en les jornades de coordinació, com en les que alguns de vostès varen poder assistir, les que se celebraven fa dos anys a Barcelona; o amb el mateix Defensor del Pueblo, que per damunt de qualsevol litigi de competències, quan va voler fer un estudi sobre tots els centres de menors a l'Estat espanyol, a Catalunya va ser el Síndic de Greuges, i amb el protagonisme directe del seu adjunt per als drets dels infants, que vàrem encapçalar les delegacions que varen visitar tots els centres, amb plena col·laboració amb el departament corresponent que obria les portes d'aquell centre per extreure el màxim d'informació, desmentint, en aquest cas, i jo de nou, qualsevol informació d'obstaculització al respecte.

És en aquest sentit, també, que estem presents en tasques de cooperació, com vostès coneixen, a Bòsnia i Hercegovina, a Vojvodina, a Sèrbia. Fa molt poc, un

grup de diputats i diputades d'aquesta cambra ens va acompanyar a veure, per exemple, la implementació del torn d'ofici, junt amb l'assistència jurídica gratuïta, i que també estem cooperant amb el Comissari Europeu dels Drets Humans, del Consell d'Europa, amb l'extensió dels drets arreu del nostre continent.

I és en aquest sentit que els puc anunciar que d'aquí a pocs dies, per encàrrec de l'Associació Mundial de l'Ombudsman, el síndic que els parla defensarà una ponència en l'Assemblea Mundial d'Estocolm sobre les companyies privades que donen serveis públics a partir del que diu l'Estatut i del que hem practicat aquí, com un element nou, innovador en algunes democràcies, també a Catalunya, per a mostra a la resta del fòrum de síndics. I és en aquest sentit que els anuncio i els convido, perquè ho tinguin en compte i hi participin, que el 3 d'octubre de 2010 s'inaugurarà a Barcelona l'assemblea europea de tots els defensors d'Europa on, sota el tema «Una societat oberta, la integració de la immigració», anem a discutir sobre aquells drets.

Permetin-me que acabi amb les paraules d'un català molt il·lustre, que amb la seva poesia vol resumir la idea que els intentava transmetre, diu: «Todos los pedazos se convirtieron en cosas buenas y útiles, transformadoras del firmamento sublime, la yema en sol radiante, la clara fue la luna en los cielos, y cada fragmento de cáscara organizó las constelaciones, los más oscuros formaron nubes, y las nubes al moverse inventaron el tiempo.» Manolo Vázquez Montalbán.

Què vull dir, amb això? De moltes peces, de moltes parts, d'allò que queda fragmentat, de vegades, en el lògic combat polític, en el camp dels drets, intentem fusionar, intentem formar una constel·lació, intentem descobrir el temps.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic. Poden intervenir ara els grups parlamentaris per fixar la seva posició i, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies president. Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor síndic, col·laboradors que l'acompanyen, i també volem donar la benvinguda als síndics locals que també avui ens acompanyen.

En primer lloc, volem fer palès el nostre agraïment a l'informe anual que es tramet al Parlament, no tant per la materialització de l'informe, sinó pel que porta darrere de treball i de feina aquest informe.

Començant pel que ha dit finalment el síndic, nosaltres valorem molt positivament el fet d'aquest acostament del síndic al territori, de l'acostament de la institució als ciutadans i a l'inrevés, de la col·laboració amb altres institucions i realització dels convenis amb les administracions locals, amb les universitats, i amb empreses prestadores de serveis públics i, a més a més, donem ple suport a la col·laboració i cooperació internacional,

per aconseguir fer més extens i enfortir la institució del síndic com a defensora dels drets i les persones a tots els pobles.

Convergència i Unió no farà avui un repàs exhaustiu del contingut de l'informe, ja ho ha fet el síndic, i, a més a més, estan penjats al web de la institució totes les resolucions que emet i el mateix informe. Ara, el que sí que volem fer és centrar-nos en aquest rànking que ell feia, que ell comentava, en aquest rànking de queixes dels ciutadans, per un motiu, perquè es repeteixen any rere any, perquè hi han alguns matisos significatius, i perquè, d'alguna manera, indiquen una forma reiterada d'actuar de l'Administració, fonamentalment de l'Administració de la Generalitat.

I aquí iniciariem, justament, amb el que ell ha fet molt d'èmfasi, les queixes sobre el funcionament de l'Administració pública i els drets dels ciutadans. Cert que ha baixat una mica amb relació a l'informe de l'any anterior, és cert, però anem a analitzar quin és el contingut d'aquestes queixes: la manca de resposta als ciutadans. Ho ha dit el senyor síndic, les administracions no responen, i els ciutadans tenen tot el dret a obtenir resposta en qüestions que els afecten tan essencialment com les subvencions, com les mesures de coacció i de sanció que imposa la mateixa Administració, i, fins i tot, dades de caràcter personal, entre d'altres coses. Però és que no responen ni quan es formulen sol·licituds per mitjà de les noves tecnologies, l'informe ho conté. Es creen portals que teòricament són un signe de modernitat dels temps, però aquests portals resulta que tampoc aboquen una resposta al ciutadà.

Mirin, nosaltres creiem, sincerament, que és una mica la línia de l'actual Govern: el Govern escolta poc i té poc contacte amb la gent. Nosaltres creiem que actua des de la llunyania, i moltes vegades des del coneixement, i aquí n'excloc molts treballadors públics d'aquest comportament, perquè fan el que els diuen i, moltes vegades, no poden fer res més que el que els manen.

En segon lloc, i dintre d'aquest apartat de les queixes del funcionament de l'Administració, hi han les notificacions de trànsit. El síndic ja ha detectat, més d'una vegada, diferents dèficits, i aquí, finalment, ha hagut d'obrir una actuació d'ofici. I és que es reben algunes notificacions de providència i constrenyiment sense haver rebut prèviament la notificació sobre la possible infracció o sobre la sanció. No saben la resolució sancionadora. I això produeix indefensió als ciutadans, perquè ni saben de què els parlen i, de vegades, no poden, ni tan sols, interposar el recurs corresponent. Ens trobem davant de la més pura ineficàcia? O de la negligència? O ens trobem davant d'un afany recaptador impossible de justificar o, de vegades, inconfessable?

El procediment sancionador. Escolti'm, s'està exigint al ciutadà que aporti documentació que ja té la mateixa Administració, i se'l sanciona si no l'aporta. Però, és que ni tan sols té coneixement de l'expedient! El mateix síndic reconeix que no ja de la Unió Europea i dels països del nostre entorn proper, sinó de les comunitats autònomes de l'Estat espanyol, que són de les més endarrerides a conèixer la denúncia i la tramitació d'expedients sancionadors.

Responsabilitat patrimonial de l'Administració, és a dir, quan l'Administració ha d'indemnitzar els ciutadans. No es compleixen els terminis, se n'endarrerix la tramitació, no hi ha causa justificada d'aquest endarreriment, no hi han procediments clars, de vegades s'ometen tràmits essencials. I, després, com a segon element en aquest rànquing de queixes dels ciutadans, ens trobem amb un element que irromp amb força i per darrere, amb un 17 per cent important de queixes, que és el dels serveis socials, i abans també ho deia el síndic. I bàsicament s'origina pel desenvolupament i l'aplicació de la Llei d'autonomia personal i de la dependència. Abans ho deia el síndic, també, amb tres elements bàsics per l'endarreriment en la valoració de la dependència, per l'endarreriment en la realització dels programes d'atenció individual, els PIA, i per l'endarreriment dels pagaments, sense gairebé fer referència a moltes resolucions que s'han fet quan les persones ja han deixat d'existir.

El síndic reconeix que aquesta és una llei complexa, nosaltres no la vam votar, vostès sí que la van votar, però bé, tot i amb això, el síndic ha fet una sèrie de suggeriments i un munt de recordatoris. O sigui, aquesta no és una dèria del diputat Cleries, és una realitat, i per això la gent es queixa, i pensem que es continuarà queixant massivament.

La mala gestió dels ajuts a les famílies amb infants a càrrec: disfuncions a les sol·licituds, en la notificació de les resolucions i en el retard dels pagaments. I el mateix síndic ha hagut de reiterar que, si us plau, fem un desplegament total de la Llei 18/2003–2003–de suport a les famílies. I m'alegro que avui el senyor síndic ens hagi notificat que té coneixement que el consell tècnic ha ajudat..., ha aprovat aquests ajuts a les famílies que tenen cura dels infants amb caràcter universal. Haurem de veure com es tradueix tot això.

El tercer apartat del rànquing de queixes, que és l'urbanisme i habitatge en dos aspectes essencials, l'aspecte de l'accés a l'habitatge de protecció oficial, tant per la seva insuficiència com per la seva adjudicació –i el Govern en fa publicitat i publicitat d'aquest tema, i l'han de millorar, i molt–, i el retard en el reconeixement de la renda bàsica d'emancipació i del seu pagament quan és reconegut.

L'apartat de seguretat ciutadana, quarta en el rànquing, de seguretat ciutadana i justícia. Els informes del síndic demanen, any rere any, una major coordinació dels cosos i forces de seguretat; manca de recursos de tot tipus a les instal·lacions policials, dissuasió en la presentació de denúncies –hi ha ciutadans que han hagut d'esperar hores, hores, quan dic hores, vull dir fins i tot set hores per poder formular una denúncia–, i vagi per endavant que Convergència i Unió lluitarà per no permetre que es consolidi un estat d'opinió que porta a la crítica constant i fàcil i al menysteniment de les forces d'ordre públic, cosa que massa sovint sembla que s'aboni amb actuacions erràtiques dels seus responsables.

Collapse dels centres penitenciaris, que és denunciat també cada any pel síndic, i manca de personal, quan n'hi ha en excés en altres llocs. Potser valdria la pena

fer una anàlisi i prendre una decisió clara d'on es necessiten realment els recursos.

I, per què no s'exerceixen les competències d'autoorganització en l'Administració de justícia, quan el mateix Estatut d'autonomia les té reconegudes? I, ens agradaria també, saber el motiu de la manca de resposta clara del Departament de Justícia sobre possibles maltractaments a interns.

Això sí, fem publicitat fins a la sacietat gairebé de la ciutat judicial, però no diem que ja s'ha quedat petita abans gairebé d'estrenar-la, perquè no hi caben tots els operadors judicials, o que té importants problemes estructurals, d'accés, de seguretat o, fins i tot, de qüestions tan prosaïques com que cada planta, amb tot el públic que passa per allà, té un únic servei per a homes i per a dones.

Mirin, això és el moll de l'os dels anuncis continuats d'aquest Govern: bona gestió, polítiques socials, habitatge, seguretat i justícia no interessa massa o se'n parla des de la vessant de l'aparador.

I fem referència també a una cosa en què el síndic feia molta insistència, que és la bona administració. Ara que entrem en la tramitació de la nova Llei del Síndic de Greuges, sembla que hi hagi por de parlar de bona administració. Diuen –diuen–, els grups que donen suport al Govern, que és un principi jurídic indeterminat, però, com ha dit el síndic, la bona administració s'incorpora ja al tractat de la Unió Europea. L'article 30 hi fa referència clara, l'article 30 de l'Estatut d'autonomia fa referència clara a la bona administració.

Que és que aquest Govern no es veu capaç de fixar estàndards de qualitat de serveis públics? Ni es veu capaç de tractar imparcialment, objectivament i proporcionadament les relacions amb els ciutadans? És que els ciutadans no poden tenir la seva carta de serveis en les lleis allà on es determinin els drets dels usuaris i les obligacions dels prestadors?

I bé, al síndic –al síndic–, que creiem que és un defensor aferrissat d'aquest principi o concepte –diguin-li com vulguin– de bona administració, volem fer-li una pregunta: per què no ha comparegut en el tràmit inicial d'aquesta llei? És que potser ens hauria pogut parlar molt de la bona administració i també potser ens hauria pogut matisar per què aquesta sensació que es trasllueix a la llei que vivim en un estat on es practica clarament la tortura i els maltractaments. Què se n'ha fet, els pregunto, de l'Informe de bon govern i transparència administrativa que va elaborar un equip de treball plural, i no precisament de Convergència i Unió, l'any 2007?

De veritat –de veritat– ens preguntem en què queden totes aquestes proclames efectuades pel president de la Generalitat, senyor José Montilla, quan diu que l'ADN del seu Govern és la bona gestió; en quins fets substantius s'ha traduït aquesta bona gestió, més enllà de simples paraules.

Convergència i Unió defensa per principi el seguiment, el control i la supervisió de les administracions, com defensa també limitar i reconduir les actituds, els comportaments i actuacions prepotents i arrogants, negligents o

abusives de l'Administració. I ho defensem tan convençuts que volem que les institucions que tenen aquestes finalitats ho facin amb tota la plenitud i no de forma escapçada. Per això no entenem algunes propostes del projecte nou de la llei del síndic. Com és possible que si s'aprova la nova llei, les queixes que rebi el síndic, fruit d'una actuació administrativa, les ha de remetre a l'Administració que origina la queixa? A sant de què el síndic admet una queixa que ha de trametre quin és el fonament de la seva admissió i quin és el dret o llibertat vulnerat? Senyors i senyores diputats, això no s'exigeix a la llei –encara vigent– del síndic. Aquest no era l'esperit de l'Estatut d'autonomia quan configurava aquesta institució. I en cap país del nostre entorn democràtic, que té instituïda aquesta figura, exigeix que l'actuació o Administració investigada burocratitzi o obstaculitzi el funcionament ràpid i directe i el faci gairebé subsidiari.

Una vegada més el controlador o supervisor ha de provar prèviament allò que es denuncia a l'Administració supervisada o investigada. I això ens recorda, en fi, les modificacions de la Llei de l'Oficina Antifrau, etcètera. Per això volem fer tres preguntes també al síndic, en el benentès que depèn d'aquest Parlament i el nomena i que el considerem un bon professional de la tasca encomanada i una persona que exerceix la institució d'una manera prudent, però independent.

Ha impulsat vostè la modificació de la llei en els termes que es presenta aquesta llei? Està d'acord amb aquestes exigències? Ajuda aquest funcionament a una major proximitat, confiança i celeritat, necessaris en el ciutadà i a una major independència de la institució?

I per acabar, novament gràcies per la feina del síndic i dels seus col·laboradors. I esperem que entre tots –entre tots– puguem fer una bona llei que s'adeqüi a les necessitats de les persones i no a les necessitats de les administracions o altres entitats.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats; gràcies, síndic i col·laboradors; gràcies, síndics locals.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, il·lustres diputades i diputats, permetin-me, en primer lloc, saludar el síndic de greuges, l'il·lustre senyor Rafael Ribó, i el seu ampli equip de col·laboradors: la senyora Laura Díez, el senyor Xavier Bonal, la senyora María Jesús Larios, el senyor Ignasi Garcia, el senyor Maties Vives, la senyora Pilar Figueras, el senyor Ton Clapés, i els síndics locals de Barcelona, senyora Pilar Malla, de Tarragona, de Martorell i càrrecs del Govern que ens acompanyen.

Em plau fer aquesta intervenció, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per fer la valoració de l'Informe al Parlament del Síndic de Greuges de Catalunya corresponent a l'exercici del 2008. Vull agrair i traslladar l'agraïment de tots els membres del grup parlamentari al síndic i al seu equip per la

feina feta, recollida en aquesta memòria anual, en el CD que inclou totes les resolucions, i també agrair els canvis al web del síndic que van en la línia d'una bona administració.

L'informe que anualment ens lliura el síndic ha esdevingut un autèntic estat de la qüestió del funcionament de les administracions públiques i de les preocupacions dels ciutadans per l'eficàcia dels seus governs. La del síndic és una institució que des de la seva creació el 1984 –felicitats pel vint-i-cinquè aniversari– ha anat guanyant terreny en el coneixement per part dels ciutadans fins a multiplicar per tres i mig les seves actuacions en els darrers quatre anys.

Però el progrés no és únicament quantitatiu, és també qualitatiu. La carta de serveis i bona conducta té per objecte informar sobre els serveis que ofereix, sobre els drets dels ciutadans davant la institució i sobre els compromisos de qualitat que assumeix. S'ha dotat de més mitjans la institució, que ha incorporat nous models de gestió pública. Amb tot, la principal novetat ha estat l'aprovació, el novembre de 2008, per part del Govern de la Generalitat, del Projecte de llei reguladora del Síndic de Greuges de Catalunya.

Una prioritat del Govern d'entesa és el desplegament de l'Estatut, que en els seus articles 78 i 79 es refereix a la institució, consolidant-la i enfortint-la. Ens comprometem com a grup parlamentari que sigui innovadora i mesurada.

Pot ser un bon termòmetre de l'*actoritas* que es reconeix a la sindicatura el grau d'acceptació de les resolucions que ha emès el síndic al llarg del 2008. En un 87 per cent de les vegades les administracions han acceptat, en tot o en part, la resolució que el síndic els ha adreçat, i només un 13 per cent han estat rebutjades. I més, l'Administració ha complert les resolucions en un 96,5 per cent, i pràcticament ha desaparegut la manca de col·laboració de les administracions.

També és encoratjador que el 2008 s'hagi pràcticament conclòs la signatura de convenis amb les empreses privades que presten serveis d'interès general a Catalunya.

De la lectura de l'informe en traiem que millora l'eficiència de l'Administració. El 2005 les actuacions correctes eren el 35 per cent dels casos i el 2008, el 54 per cent de totes les actuacions finalitzades.

Entrant ja en àmbits concrets. En l'àmbit de l'Administració pública i participació ciutadana, coincidim plenament que es doni compliment al dret de resposta dels ciutadans i que s'eviti l'erosió de la confiança en l'Administració.

En segon lloc, coincidim a reclamar, amb relació a les notificacions de trànsit, la major coordinació entre les administracions implicades com es fa en els estats descentralitzats i en els federals. Això és generalitzable a altres àmbits, des del sistema de serveis socials a les agències tributàries.

Com a organització política radicalment municipalista, defensem el dret a la informació de tots els grups municipals. El síndic, defensor de les persones, fa una

proposta assenyada: cal garantir el dret a l'accés a la informació pública per part dels càrrecs electes i cal evitar demandes desproporcionades que siguin obstructionistes de l'actuació dels poders públics, especialment els ajuntaments petits, que disposen de pocs mitjans.

A la radiografia que ens ha lliurat enguany el síndic apareix destacat com a segon àmbit, pel nombre de queixes, els serveis socials. Agafem el toro per les banyes. El síndic reconeix que a les jornades de coordinació els defensors del *pueblo* de l'Estat espanyol van constatar que la complexitat inherent a la implantació de la Llei d'autonomia personal comportava problemes arreu de l'Estat. Compartim la preocupació per les dificultats en el desplegament de la llei, sobretot els endarreriments. Són fruit de diverses causes: un sistema d'atenció nou amb les dificultats de coexistència amb el sistema anterior, la crisi econòmica més greu des de fa més mig segle i un univers susceptible d'exigència de drets molt superior, el doble segons les bases de dades disponibles.

L'aplicació progressiva de la llei fins al 2015 ens dóna una idea de l'ambició de la norma, autèntic quart pilar de l'estat del benestar al nostre país, que, a més, ha assolit una de les esperances de vida més altes del món, amb la nova problemàtica associada a l'envelliment de la població.

Aquesta és la realitat i per transformar-la s'ha de reconèixer com el Govern ho està fent, escurçant terminis, informant més i millor, i formant, incrementant els recursos humans i econòmics, tant els propis com reclamant-los al Govern espanyol que ha de complir el seu compromís financer d'assumir, a meitats amb les comunitats autònomes, el cost de l'aplicació de la llei.

Pel que fa a millorar l'accessibilitat dels discapacitats suprimint les barreres arquitectòniques, senyor Ribó, jo crec que veurem aquest any un salt qualitatiu important. La major part dels ajuntaments del nostre país han inclòs en el paquet de projectes del Pla estatal d'inversió local obres per reduir barreres arquitectòniques.

Coincidim amb el síndic a constatar la crònica insuficiència de recursos per al tractament de persones amb greus trastorns de conducta. Senyor Ribó, vostè i nosaltres esperem que el Pla interdepartamental de salut mental sigui l'eina cabdal per anar resolent aquest greu problema.

Sobre la programació territorial de serveis especialitzats en l'horitzó del 2012, cal reconèixer que manquen places residencials, però també hi ha un altre fet, és la mala distribució de les existents actualment. Hi han comarques que en tenen de sobrees i d'altres, com el Vallès Occidental, per exemple, en què en tenim dèficit. Tocarà al Govern rectificar aquesta distribució ineficient i injusta de recursos residencials que prové d'etapes anteriors.

Sobre el tema immigració, valorem les actuacions solidàries que amb un caràcter humanitari ha portat a terme el síndic i voldria dir que estem davant de dues eines congruents amb el repte de Catalunya pel que fa a l'acollida i la integració dels immigrants. En primer lloc, el Pacte nacional per a la immigració tancat el 2008, que ha de servir per governar la immigració amb visió inte-

gral i per resoldre el repte amb èxit. Recordem els tres eixos del pacte: la gestió dels fluxos, l'adaptació dels serveis públics a la nova realitat i assolir un espai comú de convivència. I en segon lloc, el Projecte de llei d'acollida que el Govern està ultimant, amb els objectius de l'autonomia de les persones i la mobilitat social, que funcioni l'ascensor social, perquè serà la garantia d'una societat catalana cohesionada i més harmònica.

En el tema de salut, celebrem la relació molt fluida amb aquest departament i el baix increment de queixes, l'alt grau d'acceptació de les recomanacions que fa el síndic i la millora substancial de les llistes d'espera.

En el tema de justícia, no descobrim res de nou si ens referim a la lentitud, que és un problema crònic, a la manca de formació del personal interí, que comporta dilació, retard en l'execució de sentències, i el gran tema estrella del 2008, els registres civils.

El senyor Ribó reflexiona: «S'ha triplicat el nombre de temes que podem atendre diàriament?»; diu: «Segur.» La justícia avui es troba en un moment crucial. Coincidim en la necessitat de reforma de l'oficina judicial, millors condicions, millors sistemes organitzatius, canvis en els horaris, evitar duplicitats... Aquesta nova organització del treball s'està experimentant en diferents jutjats. En el full de ruta de la consellera Tura hi ha la generalització del procés arreu del país. I cal valorar la prioritat d'aquest Govern per crear nous jutjats, bastir palaus de justícia, la ciutat judicial, que optimitzen recursos i dignifiquen l'Administració de justícia, aplegant jutjats escampats i ubicats en espais inversemblants.

I pel que fa als centres penitenciaris, encara que hi ha cent catorze interns per cada cent places i caldrà augmentar el personal de tractament i vigilància, és evident el gran treball del Cire, en la millor tradició d'esquerreres, de concebre les presons com a eines de reeducació i rehabilitació de les persones privades de llibertat, pel que fa a ofertes de llocs de treball. I cal reconèixer, i el síndic ho fa, l'enorme esforç pressupostari que s'ha realitzat pels governs d'esquerreres d'aquests cinc anys darrers amb la planificació de nous centres i la construcció i obertura de Lledoners o el Centre Penitenciari de Joves de Quatre Camins.

Sobre el tema medi ambient, habitatge, urbanisme, tenim, respecte a anys anteriors, respostes importants. Disposem d'una llei que s'ha aprovat que garanteix la qualitat en el subministrament elèctric, que va ser motiu d'una nova normativa aprovada pel Parlament, amb el suport, pràcticament, de tota la cambra: ha de garantir la qualitat del subministrament, fixar un nou marc d'inversions per part de l'empresa transportista i de les empreses distribuïdores.

També sobre el tema sorolls, un altre tema crònic, està pendent de desenvolupament reglamentari la Llei de protecció contra la contaminació acústica —ha estat sotmesa a informació pública—, i també hi han dues noves iniciatives legislatives: la que fa referència a les activitats recreatives i a les activitats de lliure concurrència està a punt de dictaminar-se, i una altra llei d'un abast molt més ampli, que és la modificació de la Llei integral

de l'Administració ambiental, que va ser aprovada pel Govern i que ha entrat en el Parlament, ergo existeix la preocupació per part de l'òrgan legislatiu, d'aquest Parlament, d'intentar trobar nous canals que intentin regular aquestes situacions.

Em salto altres aspectes interessantíssims però que la manca de temps hi obliga. Sobre el tema de l'habitatge –se n'ha parlat amb escreix–, les ARE són una aposta de futur, tot i que cal reconèixer la proposta que ens fa el síndic d'atendre les legítimes demandes dels propietaris que es veuen afectats.

Miri, sobre el tema educatiu, hi ha una successió temporal interessant: 2006, Pacte nacional per a l'educació, i l'honorable senyora Anna Simó en sap alguna cosa; 2007, ens lliuren vostès l'informe extraordinari *La segregació escolar a Catalunya*; 2008, el Govern aprova la Llei d'educació, i en aquests moments disposem ja del dictamen de la Comissió d'Educació i Universitats; crec que el compromís del Govern és clar: disposar d'una llei marc, de la gran llei marc que no havíem tingut des de la República, que ha de governar l'educació al nostre país.

Sobre planificació, un matís; manca encara planificació, però l'esforç pressupostari d'aquests governs d'esquerrers des de fa cinc anys en el tema d'educació l'exemplifiquen dues dades: l'augment d'un 25 per cent del nombre de professors i les dues escoles setmanals que, d'una forma estadística, es van inaugurant.

Per últim, una referència, només, al fet que estem en una crisi de creixement, certament. I vostè, senyor Ribó, ens diu: «Vostès, i/o altres legisladors, van legislant i van creant nous drets...»

La primera explicació de les queixes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) és aquest augment de legislació de drets: els nous drets comporten noves obligacions per a l'Administració; també hi ha un major coneixement de la institució que vostè presideix, i es va difonent l'aval que es resolen temes: no hi ha millor difusió que veure que la institució és útil.

Teníem un somnis...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Un moment, senyor president; acabo. Tinguin la convicció, senyor Ribó, que treballem i treballarem per no abaratir els somnis.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, senyor síndic, equip que l'acompanya, síndics i síndiques, en primer lloc, voldríem donar les gràcies al síndic per la feina feta d'atenció als ciutadans que tenen una queixa sobre l'actuació de l'Administració, que ja és molt; també perquè moltes vegades només amb l'atenció s'arreglen una bona part dels problemes, i també, evidentment, per la defensa dels drets, de la tasca de mediació, i també per la innovació en la seva tasca: creiem que és important, per exemple, la signatura dels convenis amb empreses que presten serveis d'interès general, la carta de serveis, etcètera.

En l'àmbit de l'habitatge és evident que la crisi econòmica el que fa és canviar l'ordre de les problemàtiques: si abans la dificultat era sobretot per l'accés a l'habitatge, en aquests moments la prioritat és el manteniment de l'habitatge dels que hi han pogut accedir abans.

Per tant, en aquest sentit, els poders públics, i en especial el Govern de la Generalitat, han d'impulsar mesures destinades a donar suport a aquelles famílies que no puguin satisfer les quotes hipotecàries.

Després, evidentment, hi ha altres mesures que són més necessàries que mai i que nosaltres creiem que s'han de fer ben fetes. Un exemple d'una mesura que està feta amb tota la bona voluntat del món però que després comporta problemes importants és la renda bàsica d'emancipació. Evidentment, un dels problemes importants és el retard en el pagament d'aquesta ajuda mensual, de totes les ajudes que ja estan reconegudes. Ens deien fa unes setmanes que set de cada deu joves catalans que tenen reconegut l'ajut tenen algun tipus de retard i, evidentment, quan el pagament d'aquests ajuts no es fa en el període que correspondria, és a dir, mensualment, i es fa una o dues vegades l'any, l'ajuda perd molta part del sentit.

És evident que totes les persones que tinguin dificultats per mantenir-se en l'habitatge han de rebre el suport de l'Administració pública, però també és veritat, senyor síndic, que això s'ha de prioritzar per qüestions de renda, pel mateix valor dels habitatges, és a dir, per l'operació en què cada ciutadà es va embarcar en el seu moment, i per tant, en aquest sentit, les mesures que està endegant el Departament de Medi Ambient i Habitatge creiem que hi donen resposta.

Nosaltres creiem que hi hem d'incloure ja en els serveis d'interès general els serveis de telecomunicacions que avui han esdevingut serveis bàsics; potser no tant com l'aigua o l'electricitat, però evidentment tot el que és l'accés a la telefonia, telefonia mòbil i accés a internet, creiem que avui és un element fonamental però no només pels drets dels ciutadans sinó també per l'equilibri territorial del país.

I en aquest sentit, moltes de les queixes que des del síndic s'han estat treballant tenen resposta en algunes actuacions de l'Administració; algunes ja porten temps endegant-se i altres estan en procés d'implementació. Un exemple és el pla «Catalunya connecta», que donarà accés a banda ampla a tots els nuclis de Catalunya de més de cinquanta habitants; per tant, entenem que hi

ha una cobertura del territori realment important, això inclou la banda ampla rural; per tant, que cap ciutadà, per raó del lloc on viu, pugui estar discriminat en l'accés a aquest tipus de serveis. I també el que es preveu aquí és que l'Administració actuï quan no hi hagi una empresa privada que ho faci, és a dir, allà on no arriba l'oferta privada ha d'arribar el servei públic.

Respecte al transport públic és evident que ens trobem davant del que ha de ser l'inici de la solució de molts anys de manca d'inversió. També les noves infraestructures, evidentment, com que tenen un impacte molt més enllà del que és el mateix servei, moltes vegades costen de consensuar amb el territori, amb les persones afectades, però creiem que el Govern està fent passos importants i entenem que el treball de conclusions ja del Pacte nacional d'infraestructures va i ha d'anar en aquest sentit.

Una part important de les queixes que rep el síndic és respecte a actuacions de l'Administració local. I aquí ens trobem que els ajuntaments estan assumint moltes càrregues, que en un moment de crisi també és la primera administració on el ciutadà pica a la porta, i, per tant, el finançament, la manca d'un bon finançament de les administracions locals, sobretot dels ajuntaments, fa que moltes vegades no es pugui prestar el servei com s'hauria de fer..., i moltes vegades assumeixen altres serveis impropis.

En aquest sentit, la Generalitat, des d'àmbits molt diferents, des de l'àmbit del consum a l'àmbit de l'habitatge, al mateix àmbit tributari, ha anat signant diferents convenis amb els ajuntaments que s'hi han volgut acollir per tal de millorar totes les seves actuacions en aquests aspectes concrets.

Però sí que és veritat que el problema de fons és una manca d'un bon finançament local, que fa que els nostres ajuntaments estiguin en una precarietat important. Per tant, a mesura que es pugui anar resolent aquesta qüestió o com a mínim es pugui anar incrementant el nivell de finançament dels nostres ajuntaments, de ben segur que els diferents serveis que presten es podran executar millor.

En l'àmbit de la salut, un àmbit que a nosaltres ens preocupa enormement perquè en l'actual situació de crisi econòmica s'incrementarà de forma notable la pressió sobre el sistema de salut i, per tant, ha de ser un àmbit on s'han de detectar molt bé quines són les queixes prioritàries i s'han de detectar molt bé quines han de ser les solucions, estem visualitzant, estem observant com hi ha un major increment de la pressió assistencial. També una davallada del mutualisme: en la mesura que moltes famílies no poden –no podran– pagar-se l'assegurança de salut, s'incrementarà l'impacte i la pressió assistencial sobre el sistema públic. I aquesta és una realitat que estem veient cada dia que passa. I, evidentment, hi ha l'envelliment estructural de la ciutadania del nostre país, de la població.

Per tant, com ens en sortim amb el sistema de salut català? I aquesta és una reflexió de país. Evidentment hem de fer una reflexió endògena, una reflexió interna de què és el que podem millorar, i aquí, evidentment,

vostè té un paper important, en la mesura que és receptor de queixes, de suggeriments, d'observacions, de preguntes.

Però també hem de reconèixer que en aquests moments hi ha unes causes exògenes que dificulten enormement que es pugui expandir, que es pugui alleugerir –expandir el sistema de salut i alleugerir la pressió assistencial–, perquè, evidentment, la despesa *per capita* catalana, és a dir, el finançament de la sanitat a Catalunya, està enormement infradotat en relació i en comparació amb altres comunitats autònomes. I aquesta és una realitat que aquí s'ha de dir perquè, si no, no entendríem, no entendrem què està passant, almenys una part del que està passant.

Per tant, necessitem una millora important del finançament, del sistema de salut, i evidentment també atendre tots els suggeriments, sobretot, i ja hi hem insistit moltes vegades en aquest Parlament, també d'informació i de transparència.

També vostè ha parlat molt de l'àmbit dels serveis socials. També en l'àmbit dels serveis socials tenim un problema semblant. Estem davant d'una dificultat important a l'hora de desplegar convenientment la Llei d'atenció a la dependència; una dificultat que el Govern de la Generalitat està abordant des d'una enorme generositat. Siguem clars: més de dos de cada tres euros que es destinen a la dependència a Catalunya provenen dels pressupostos de la Generalitat, quan la llei especifica que hauria de compartir-se al 50 per cent entre el Govern central i el Govern de la Generalitat.

I, per tant, hi ha un esforç suplementari del Govern de la Generalitat en aquest àmbit, i el que és clar és que això no obsta perquè es miri d'atendre amb una gran sensibilitat cada un dels casos, i més en un moment en què no només hi ha una situació de necessitat de dependència creixent en un sector de la població, sinó que també s'està patint, també, la cara més complicada, la cara a vegades menys visible de la crisi econòmica, com és la d'aquelles persones que no estan rebent cap tipus de prestació ni d'atur.

I, per tant, en aquests moments, la situació, realment, és preocupant, no només en l'àmbit de la dependència, sinó també en altres àmbits en els quals s'ha d'abordar; en aquests moments, des del Departament d'Acció Social. Compartim –com ho fa el Departament d'Acció Social– amb el síndic la ferma voluntat de millorar els serveis socials i garantir la igualtat d'oportunitats de totes les persones. És per això que el departament col·labora, com vostè ha manifestat, amb la sindicatura de Greuges en tot allò que se li demana, amb tot el rigor i amb tota la lleialtat, mutus, que és necessari.

Sobre les actuacions del departament en matèria d'infància, atenent les consideracions de la DGAIA, cal puntualitzar i destacar que l'acció protectora de la infància i adolescència ha vist incrementat el seu pressupost en aquestes dues darreres legislatures pràcticament en un 133 per cent.

Vostè ha parlat de col·laborar, de combatre la segregació escolar, de col·laborar l'Administració amb la sindicatura de Greuges i amb els seus suggeriments. I

vostè ens ha demanat moltes vegades que col·laborés la norma, la legislació, i, per tant, els encarregats de la norma i de la legislació són aquest Parlament. Tot i que queden molts altres àmbits en el tinter, ja li vaig dir el meu convenciment que la Llei d'educació de Catalunya es dotava d'instruments de futur per lluitar contra la segregació escolar –un dels seus monogràfics– i posa per damunt i defineix per primera vegada necessitats d'escolarització, i deixa de ser la demanda l'aspecte més important pel qual qualsevol jutge podria donar raó a alguns centres determinats. Les millores en els processos d'escolarització, transparència en els processos d'admissió; les oficines municipals d'escolarització; els programes socioeducatius; mesures d'equitat en el transport i menjador escolar –com vostè s'hi ha referit–; els protocols per als trastorns d'aprenentatge –una de les queixes que també es reben: els protocols per als trastorns d'aprenentatge–; la carta de compromís educatiu entre les famílies i els centres educatius; la reducció de ràtios; la gratuïtat; el contracte programa, qui més necessita més rep; caràcter no lucratiu de les activitats complementàries; rescissió de concerts quan no es compleixin els principis ordinadors; un gran compromís polític: un 6 per cent del producte interior brut en vuit anys. A nosaltres ens sembla que són mesures de col·laboració en allò que el síndic ens ha manifestat en més d'una ocasió.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor síndic, reiterar-li la convicció del nostre grup parlamentari per combatre qualsevol tipus de desigualtat social. Reiterar-li també que les dades que ens aporta en el seu informe ens ajuden molt, als diputats i diputades d'aquesta cambra i d'aquest grup parlamentari, per tal d'incloure en la norma legislativa aspectes concrets que moltes vegades, des d'un plantejament general, es poden no tenir en compte i que, evidentment, serà una eina importantíssima d'estudi i de treball per al nostre grup.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor síndic.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats... Senyor síndic, en primer lloc, gràcies a vostè i, com li deia a la comissió, a tot, tot, tot –per no deixar-nos ningú– el seu equip, que vénen avui aquí a presentar l'informe.

És, si a mi no em falla la memòria –i no em falla–, l'últim informe que vostè presenta al llarg d'aquest mandat seu; després hi faré alguna referència –espero que no sigui l'últim informe que presenti vostè, que són dues coses que no necessàriament tenen per què anar unides.

Jo crec que vostè i el seu equip han fet una bona tasca, han ajudat, com va ajudar cada u en el seu moment i cada u en la seva etapa, a prestigiar una institució que, com més d'un cop he dit a tall d'anècdota, fa trenta

anys en parlàvem però gairebé no sabíem el que era i, per entendre'ns, ho havíem de dir en suec –aquest país estem acostumats a tot: en finlandès, en escocès, en irlandès, en suec.

Ara comencem a saber el que és, ara comença a ser –i no dic «ara comença, avui», ja fa temps que ho és– una institució útil per als ciutadans que la utilitzen, i valgui la redundància. Hem –vostè ho deia– millorat les instal·lacions, i això no és una cosa menor. Les institucions, si hi creiem, han de tenir instal·lacions útils al servei que han de donar i al prestigi que han de tenir. I estem –espero que amb una certa agilitat– en el procés de tramitació de la nova llei de la sindicatura, que espero i desitjo que ajudi també en aquest camí d'anar millorant cada dia una mica més la institució. Avui, doncs, la sindicatura és una institució sòlida.

Jo el que desitjaria és, ja que abans he fet esment que és l'últim informe que vostè presenta en aquest mandat seu, que la renovació es fes quan toca i es fes amb la nova llei aprovada. A part de parlar anglès, irlandès, escocès, suec i el que calgui, potser comencem a estar massa acostumats i veiem amb massa normalitat que renovem el Consell Consultiu, que en diguem Consell de Garanties Estatutàries, que posem a la llei que en dos mesos es renovarà, que han passat dos mesos i encara no està renovat. O comencem a veure amb normalitat que fem una llei de l'Oficina Antifrau, que posem unes normes, que busquem uns consensos i, com que no surten, canviem la llei. Bé, aquestes coses que per desgràcia veiem normals no haurien de ser normals i hauríem d'ajudar, en la línia contrària, complint els terminis, fent el que les lleis diuen –i, si no, ens les estalviem–, complint els terminis i fent el que les lleis diuen hauríem d'ajudar tots que les institucions tinguin el seu prestigi. Per tant, desitjaria en aquest aspecte –i no és un aspecte menor– que es complís el termini i que féssim les renovacions quan s'haguessin de fer.

Senyores i senyors diputats, un de vegades, en el debat de l'informe del síndic, té la sensació d'assistir a un debat de política general versió bis abreujada, en què l'oposició diem o intentem dir: «Escolti'm, ja ho deia jo, això. Això es fa molt malament, l'Administració no funciona i nosaltres» –no és el cas del Partit Popular de Catalunya, com tothom sap– «quan governàvem ho fèiem millor» –parlo de l'àmbit de Catalunya. I el Govern té la temptació de dir –i ho hem sentit també– exactament el contrari: «Fem, tenim voluntat, senyor síndic..., coincidim amb vostè però no ho fem, però ja ho farem un dia d'aquests, quan ens vagi bé.»

Jo crec, sincerament, que és un error per part dels uns i dels altres. L'informe del síndic diu el que diu o, si es vol, amb una redundància, són les queixes dels ciutadans que es queixen. Ni un més ni un menys. Per tant, potser la seva lectura pot donar una imatge molt pessimista de la situació: «És clar, són els que es queixen.» També, potser la seva lectura pot donar una imatge molt optimista de la situació: «Hi falten els altres.» I no és ni una ni l'altra; és la realitat que l'informe posa sobre la taula, i l'única cosa a què ens haurien d'ajudar, a tots, és que tinguem present les queixes dels que es queixen. En tota la nostra tasca, nosaltres, encara que diputats aquí

al Parlament, encara que només legislem, jo diria que també som a estones perdudes administració.

Deia vostè, senyor síndic, que les queixes s'han incrementat un 8,8 per cent amb relació a l'any anterior, a l'any 2008. En la lògica –i també després donava les seves explicacions– del que deia, això no és més que una dada estadística. Evidentment, hi ha explicacions –ho deia vostè–: hi ha un millor coneixement de la sindicatura; els ciutadans cada cop la coneixen més, i per tant, fruit d'aquest coneixement i que la sindicatura ho faci bé, pot ser que hi hagin –ho faci bé, millor treball, ho deia vostè– més ciutadans que hi vagin i facin avinents les seves queixes, perquè poden tenir la sensació que se'ls farà cas.

I deia vostè en la seva compareixença, i avui ho ha tornat a repetir, que també hi ha un increment de drets subjectius. I això, sincerament, a mi em preocupa. I no em preocupa que hi hagi un increment de drets subjectius –en absolut–, sinó que em preocupa que no siguem conscients, quan fem drets subjectius, que deuen ser molt subjectius els drets, però que al final són objectius per a l'Administració. I que aquí no es tracta de legislar o no legislar a base de veure qui és i qui té més capacitat de posar drets subjectius a la legislació. Es tracta, amb aquest tipus de drets, de millorar o intentar millorar, de voluntat de millorar la vida dels ciutadans, que som tots. I si ho fem així hem de tenir present el que deia, que aquests drets subjectius han de ser objectius per a l'Administració; si no, no tenen sentit. I no vull parlar de cap en concret, perquè un fins i tot podria tenir la temptació –que la té, eh?, en aquest moment– de fer acudit; i no és això. L'Administració té obligacions objectives, i nosaltres tenim obligació de treballar per fer, per vigilar que aquestes obligacions puguin ser el més objectivables possible i puguin donar resposta.

Ara no faré un repàs de tots els temes que han sortit, ni parlaré d'una manera especial de la Llei de dependència, ni parlaré de re concret, ni faré servir l'excusa de la crisi econòmica, que serveix per a tot quan ens convé.

Vostè, senyor síndic, ha dit abans una cosa que sincerament no comparteixo: vostè ha dit que vostè es mou en un binomi, entre el síndic investigador i el síndic col·laborador. Deia que és el síndic investigador quan investiga, quan critica, quan posa el dit a la llaga, i que és el síndic col·laborador quan col·labora amb els ciutadans o col·labora amb la mateixa Administració perquè l'Administració millori els seus funcionaments. Per tant, no és binomi, vostè només té una funció: ser el síndic col·laborador, col·laborar amb els ciutadans i col·laborar amb l'Administració.

I nosaltres crec que només hauríem de tenir una sola funció –nosaltres, tots: el Parlament, els que ens dediquem a la política, les altres administracions, totes les administracions–, que és escoltar l'informe del síndic i, sabent que són les queixes dels que es queixen, intentar buscar-hi alternatives en el futur, intentar buscar-hi solucions en el futur. I hauríem de tenir una altra obligació: reforçar la institució, creure-hi cada dia una mica més, i per tant, ara que serà un moment de demostrar-ho, demostrar-ho i ajudar, complint terminis, complint tràmits

de lleis, a reforçar una institució que tots diem que és útil. Doncs, si tots diem que és útil, creguem-hi.

Finalment, una qüestió, parlant de drets subjectius. Hi ha una manera d'objectivar les coses: quan es parla que els projectes de llei han de portar memòria econòmica, no és un caprici ni és una frivolidat. Mentre no s'inventi un sistema contrari –i, si algú l'inventa en parlem–, l'economia, els diners, l'euro, són una cosa bastant important en el sistema i els bancs centrals no tenen una màquina de fer-ne com més millor, té unes normes, això els economistes ho saben.

Si es demanen memòries econòmiques en els projectes de llei és per alguna cosa. L'obligació del legislador, que som nosaltres, i que potser comencen les queixes dels ciutadans en aquest àmbit, és tenir present això, és fer lleis realistes, és garantir drets als ciutadans, però és tenir present sempre que després l'Administració té obligació de complir aquests drets. Els drets no són una cosa folklòrica perquè figuri en una llei, els drets que comporten deures també comporten deures per a la mateixa Administració.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor síndic.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa no només volem saludar la presència del síndic i del seu equip i dels síndics locals, sinó reiterar el reconeixement de la tasca que realitzen tant uns com els altres en els seus respectius àmbits.

Escollint-los avui i coneixent els debats que hem tingut, hom constata que un sistema democràtic no és només un sistema de garanties formals, de llibertats, de procediments, sinó sobretot si és un estat democràtic, social i de dret és també un estat que es preocupa de drets de contingut econòmic, de contingut social, de contingut personal i subjectiu. I aquesta crec que és molt important de forma molt prioritària la seva tasca, més enllà dels que interpreten que simplement sigui una tasca merament formal.

I això es posa de manifest amb l'informe del 2008 que es realitza i abasta un període de temps en què es va començar a manifestar la crisi econòmica. La crisi econòmica no és una excusa, senyor Vendrell, és una realitat que «frapa» els ciutadans i que per força ha de tenir traducció en les seves relacions amb les administracions públiques, perquè suposa increment de necessitats assistencials, suposa més exigència d'utilització d'equipaments, d'infraestructures, de serveis públics, suposa més acolliment als programes d'ajudes i als programes de dotació d'habitatge, per exemple, i, en definitiva, una major exigència del ciutadà respecte a la necessitat de respostes preemptòries per part de la seva Administració i dels seus polítics.

Dintre dels apartats volem dedicar nosaltres especial importància, especial reflexió, a aquest apartat dels drets subjectius i dels drets de caràcter social. I la importància estratègica que adquireixen aquests serveis en situacions de crisi econòmica que afecten les persones. Perquè els ciutadans es tornen més sensibles davant d'aquestes situacions, perquè tenen riscos d'exclusió no només personal sinó que afecten també col·lectius socials, perquè es produeixen tensions de tot ordre a les quals cal donar resposta, no només resposta ben donada burocràticament, sinó resposta ràpida i resposta adaptada i ajustada a les necessitats d'aquell moment.

Permeti'm a l'hora d'abordar aquest apartat fer una reflexió que creiem necessària, que no és una excusa, sinó una constatació. En aquest moment el síndic i el ciutadà té molts punts de referència per saber què és el que té dret a demanar, perquè vostè ho ha assenyalat, s'han aprovat moltes reformes legislatives, s'han creat nous drets personals, s'han implementat nous programes de subvenció, d'ajuda, d'accés a l'habitatge, s'han aprovat normatives que reconeixen aquests drets, quina sort! Quina sort que té la senyora Pilar Pifarré, perquè ella avui pot sortir i dir: «Nosaltres som garants, com a membres d'aquest Parlament i com a partit polític, de poder comprovar que aquests drets, que aquests programes, que aquests reconeixements s'apliquen correctament», i tenen un referent de barem per comprovar-ho. Quina sort tenen! Perquè molts, durant molts anys, no varem tenir altre referent que la bondat d'aquells programes de caritat o d'assistència a aquells que es quedaven endarrere. Ara, com a mínim, hi han elements objectius, elements legals i reglamentaris, programes aprovats i pressupostos que es pot demanar efectivament el seu compliment i no esperar a la generositat del governant de torn sobre fins on arriba l'abast de la seva caritat. Hem avançat i això és positiu; el ciutadà ja no ho percep com un favor que li fa l'Administració sinó com un dret que té, per això ens podem queixar, perquè sabem que podem objectivar aquestes necessitats, com deia el senyor Vendrell, i això és positiu.

Però és cert que aquests nous programes, aquests nous drets, xoquen manifestament amb un sistema administratiu i un procediment burocràtic absolutament inadequat a la demanda d'universalització d'aquests serveis, no tenim pensats els nostres procediments de concessió d'ajuts, de subvenció, d'aprovació d'expedients per a una allau de milers –de centenars de milers– de persones que tenen dret a aquesta ajuda, que tenen dret a aquesta prestació, que tenen dret a accedir a aquest habitatge i sobretot tenen dret a tenir-ho aviat, no esperar a sis mesos, vuit mesos a tenir-ho resolt.

I d'aquí la importància i la petició que li vaig fer també al síndic que potser seria bo que en algun moment ens fes una mica la síntesi de quins són aquests aspectes de procediment burocràtic que estan suposant un impediment a l'efectivitat d'aquests drets i aquests reconeixements.

Nosaltres volem donar especial atenció als aspectes, per exemple, de l'educació. Hem de reconèixer que en aquest país s'ha escolaritzat molt per atendre la demanda demogràfica del 2002, que som en aquest moment

un dels països europeus amb un sistema educatiu que ha incrementat més l'escolarització, que ha incrementat més la inversió en equipaments i infraestructures, malgrat encara hàgim de disposar dels anomenats barracons. I que això ha estat possible no només per l'actuació de l'Administració, sinó que és molt important..., i de l'Administració educativa de la Generalitat, sinó també de les administracions locals i de la comunitat educativa.

Però és evident que el fenomen migratori, l'existència d'una doble xarxa educativa, el fet que hi hagin diferències socials abans, durant i després que els nens entren a l'escola influeixen en la segregació escolar pel que vostè va fer un informe molt específic. I que calen no només eines legals de planificació i d'organització, sinó cal també combatre-ho des de la proximitat, des dels procediments.

S'ha parlat aquí de la futura Llei d'educació de Catalunya, que és un avenç important, però per al nostre grup som sensibles a l'existència encara de determinades ambigüitats que estan en el seu informe amb relació al passat, com són els temes de la inconcreció de les zones escolars, la possibilitat d'ampliació d'aquestes zones escolars o l'existència de convenis i de concerts en determinats centres educatius que no practiquen precisament, ni apliquen, aquests principis a què es fa referència d'integració, de cohesió social i de tractament igual i equitatiu dels nens i les nenes, per exemple. Esperem que les aportacions que ens ha fet en el seu informe puguin ser encara tingudes en compte en la recta final de la tramitació de la Llei d'educació de Catalunya.

En el tema de sanitat nosaltres voldríem remarcar i ens preocupen les queixes del síndic entorn a l'atenció que mereixen les persones afectades de fibromiàlgia i síndrome de fatiga crònica, que també té un apartat en el seu informe. En particular, sobre les denegacions de visites a unitats especialitzades o les llistes d'espera excessives. Cal reconèixer, però, que en tots els casos el síndic, quan ha intervingut, han estat atesos, però sempre ha hagut de ser una crida d'atenció especial.

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa és a destacar que aquest Parlament va aprovar ara fa just un any una resolució unànime en què es van plantejar procediments, protocols i objectius que l'Administració es va comprometre, que aquest mandat de l'ajuntament..., perdó dels Ple del Parlament va ser assumit per l'Administració sanitària, per acollir tot un conjunt de mesures encaminades a una millor assistència mèdica especialitzada d'aquestes persones. Creiem que aquest Parlament ha d'estimular el Govern, i l'informe d'avui és una bona ocasió, perquè doni compliment satisfactori a aquelles resolucions que tantes expectatives van aixecar i, en aquest sentit, es presenti com abans millor l'informe complet sobre les actuacions endegades durant aquest any i sobre les que es prevegin desenvolupar en el futur immediat per continuar-ho complementant.

Sobre serveis socials se n'ha parlat ja, sobre el tema de la Llei de dependència i sobre la problemàtica que representa la manca de col·laboració de l'Estat i la ne-

cessitat que s'incrementi l'aportació econòmica. No hi insistirem.

Però nosaltres volem o és especialment sensible el tema de les polítiques d'habitatge, vostè ho sap, síndic, perfectament. Vostè parla de la situació de la innaccessibilitat que la crisi econòmica comporta. Nosaltres volem reflexionar aquí que hi va haver un moment quan es deia que el camp de la immobiliària i de l'habitatge era fantàstic i que ho teníem tot arreglat, que també hi havia una situació d'innaccessibilitat a l'habitatge, no com ara per la pèrdua de recursos econòmics que no permeten ni pagar el lloguer, sinó en una situació en què ni tan sols era possible accedir a un habitatge, perquè en tant que les rendes dels treballadors incrementaven durant deu anys un 30 per cent, el preu de l'habitatge va incrementar-se un 245 per cent. Llavors ningú va parlar de crisi, el mercat ho arreglava tot. Això era una *peccata minuta* que en tot cas el crèdit hipotecari arreglava.

Va bé que les situacions de crisi hagin desfet les bombolles i ens hagin posat davant de la crua realitat que calen polítiques públiques de promoció de l'habitatge i de dret a l'habitatge sempre. I que vinguin emparades per una llei del dret a l'habitatge que, ai las!, també, hem hagut d'esperar bastants anys a poder tenir una llei que definís l'habitatge no com un negoci ni un producte immobiliari, sinó com un dret de les persones a poder-hi accedir. Quina bona sort que tenen, ho torno a dir, els que ara poden demanar que es compleixi la Llei del dret a l'habitatge. Abans només podíem parlar de política econòmica. (*Remor de veus.*) Sí –sí–, efectivament, no es mereixen les gràcies, llàstima que no ens deixessin fer-ho una mica abans, només era això.

Simplement algunes dades, accés a l'habitatge, vostè ho constata, efectivament, la dificultat d'accedir-hi. Miri, el 2004 –el 2004– ens vàrem trobar que l'any anterior s'havien fet menys de sis mil..., promogut menys de sis mil habitatges de protecció oficial i a més havien quedat moltes ajudes retornades. A l'any 2004 van ser 6.930 habitatges amb una inversió de 19 milions d'euros. 2008, 10.542 habitatges, amb 35 milions d'euros invertits en habitatges de protecció oficial.

Ajuts a la rehabilitació, vostè s'hi ha referit, també és cert, hem hagut de passar d'uns 11.275 habitatges, amb 21 milions dedicats a la rehabilitació el 2005, a 26.667 habitatges rehabilitats amb 60 milions d'euros. I ahir mateix, atenent en bona part el suggeriment que fa el síndic en el seu informe sobre la necessitat de dedicar-se especialment a la rehabilitació, el Govern va aprovar una ampliació de 45 milions d'euros per atendre sol·licituds endarrerides i noves perquè es puguin dedicar a la rehabilitació.

Vostè demana la implicació de totes les administracions en l'aplicació de les polítiques d'habitatge, especialment en un tema tan sensible com els ajuts al lloguer i a la renda d'emancipació dels joves, que produeixen uns retards considerables. És cert, i en aquest sentit des d'aquí i des de la Generalitat nosaltres estem insistint que l'Estat hauria de transferir a la Generalitat tots els recursos de la renda d'emancipació juvenil per poder-los aplicar.

Però també és cert –i val la pena recordar-ho– que hem passat de donar ajuts al lloguer per a 2.153 persones o famílies, l'any 2005, amb una inversió de 3.285.000 euros al fet que, l'any 2008, poguéssim ajudar 18.433 famílies, amb 38.918.000 euros. Això és insuficient? Segurament, però és més del que hi havia abans perquè abans hi havia zero, ara, almenys, podem demanar ajudes al pagament de lloguer. M'agradaria que m'illustrassin alguns senyors diputats que riuen molt tranquil·lament, que ens expliquessin quines eren les ajudes respecte al pagament de lloguers ordinaris o a la renda d'emancipació per als joves que, en el cas del 2009, en aquest moment ja no hi han resolucions pendents d'adjudicació.

Respecte a les adjudicacions d'habitatges de protecció oficial, sabrà el síndic que ha estat acollida la seva preocupació perquè es reconegui que la situació de persona necessitada d'habitatge també ha de correspondre a persones que per causa de crisi familiar, de separació, de divorci o perquè tenen l'habitatge en un altre punt de Catalunya igualment han de ser considerades demandants de primer habitatge, que això ja està reconegut, que s'ha aprovat ja, ahir també en Govern, el reglament per garantir el registre unificat de persones sol·licitants d'habitatges associant tots els registres municipals i evitant la peregrinació dels ciutadans d'un cap a l'altre.

En els àmbits dels serveis de justícia i de seguretat ens ha agradat sentir la seva referència al fet que la implementació de les càmeres de videovigilància a les comissaries –i esperem que també aviat es pugui veure en els centres de detenció o de tractament de reducció de persones privades de llibertat en altres àmbits de la justícia– ha suposat la desaparició, ho repeteixo, la desaparició a Catalunya de les denúncies per presumptes maltractaments en centres de detenció i s'ha evitat així la mala imatge que es podia donar pels funcionaris i les persones i també els riscos que podien córrer determinades persones.

És a dir, creiem que s'avança en el tema de la protecció dels drets en aquest àmbit i que això legitima les seves visites a comissaries, les seves visites a les presons, legitimen per dir, senyora Pifarré, que no és que Catalunya sigui un país on es tortura i es practiquen els maltractaments d'una forma generalitzada. Hi ha pensat dues vegades amb el que ha dit? Perquè, és clar, que estigui aquí tan tranquil·la dient això i no estigui a les portes del jutjat, potser que s'ho faci mirar –potser que s'ho facin mirar. Perquè, és clar, dir el que s'ha dit aquí quan el resultat dels informes del síndic són els que són, repassi la seva intervenció, vostè ha referit això. Creiem que és molt greu el que s'ha dit i que l'actuació del síndic ha tingut una intervenció significativa en aquest tema.

Per últim –perquè ens queda només ja poc més d'un minut–, voldríem dedicar l'apartat final al tema de la bona administració i de la llei del síndic. Nosaltres estem segurs que el dret a la bona administració és acollit per la majoria de responsables polítics, tant de la Generalitat de Catalunya com dels ajuntaments; que cal fer pedagogia al respecte, que cal explicar el que s'ha estat fent, ja és pedagogia del que és bona administració. I que efectivament tenim referents: l'article 41 de la Carta

europea dels drets humans, que l'Estat espanyol ha ratificat i ha publicat al *Butlletí Oficial de l'Estat*, defineix perfectament quins són els components essencials del dret a una bona administració, i que aquest és un paràmetre que el conjunt de les administracions públiques de Catalunya compliran.

I per acabar, senyor síndic, no es preocupi, no s'amoïni: efectivament, aquest Parlament farà una bona llei del síndic, no per a vostè, farà una bona llei del síndic per als ciutadans de Catalunya, farà una bona llei perquè la institució del síndic no es vegi retallada sinó que es vegi potenciada en el futur. Per això estem treballant en ponència, per això hem fet les audiències que hem fet i per això, naturalment, hem pres nota de tots els suggeriments que s'han fet, per tenir una institució més ferma, per garantir que els drets dels ciutadans es veuran defensats no només en l'Administració de justícia, sinó també amb un òrgan independent, com és el defensor de les persones, com es diu en l'àmbit local, el Síndic de Greuges de Catalunya.

Creiem que aquest és un compromís d'aquesta majoria de govern, al qual esperem que col·laborin també els grups de l'oposició. Que després el proper informe el presenti vostè o no el presenti vostè respondrà, en definitiva, a la decisió sobirana d'aquesta cambra. Nosal·tres, per descomptat, desitgem que així pugui ser.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, síndic i síndics i defensors que ens acompanyeu, moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Gracias, *síndic de greuges*, señor Ribó, y todo su equipo.

Hay la tendencia, en el análisis que hacemos del informe anual del *síndic*, a fijarnos demasiado en lo que hace el poder político. Pero entiendo yo que lo que tenemos que juzgar no es tanto cómo lo hacen los políticos y el poder, sino lo que hace el *síndic* en este informe, el trabajo anual del *síndic*.

Se lo he dicho más de una vez, a él personalmente y en público: creo que el Síndic de Greuges está haciendo un gran trabajo, en general, de..., bueno, cercar los derechos de las personas, de los ciudadanos a través de las recomendaciones a la Administración. Y eso es lo que yo creo que debemos juzgar nosotros, si el *síndic* realmente está haciendo bien su trabajo o no, y no tanto si lo que está ocurriendo a nivel político está bien hecho o no hecho. Por esto, yo diría que la mayoría de los temas que ha tocado en este informe..., cada año, además, uno se congratula que tiene un gran equipo, porque casi todo lo que está, está hecho muy bien en general. Por tanto, en este análisis, que ya lo hemos tenido en dos comisiones y de ello hemos hablado, lo dejaré correr.

Solo, quizás, tocar dos puntos que a mi modo de ver deberíamos destacar: el esfuerzo que han hecho este año

en la defensa de la infancia y en los centros de menores, que le han dado una importancia relevante, y otro, a mi modo de ver, que no ha tenido la suficiente incidencia, a pesar de que la ha tenido, ¿no?, la telefonía móvil, que es uno de esos campos donde la Administración y la vigilancia de la Administración sobre empresas privadas no es precisamente algo que hagan estupendamente.

Voy a centrarme, sin embargo, en un problema que ya he tocado en comisión, y no tanto por el problema en sí, sino cómo se ha tratado. Me voy a centrar en el tema lingüístico. Fíjense que en esta cámara ya han pasado todos los grupos parlamentarios y no ha habido una sola palabra, a pesar de que se han recorrido todos los temas, sobre el tema lingüístico. Ni una sola palabra, es curioso.

Les contaré una anécdota. En la ponencia de la LEC, realmente, sobre el tema lingüístico no hablamos; fue un capítulo que no se habló prácticamente. Sin embargo, una vez aprobado el dictamen y juzgado el dictamen en los medios de comunicación y en la actividad política, automáticamente el tema lingüístico fue lo único de lo que realmente se hablaba de la LEC. Nos debería hacer reflexionar a todos, porque en resumidas cuentas nos estamos poniendo la cabeza debajo del ala, como los avestruces, o bajo tierra, y sin embargo el problema está ahí.

Y ¿por qué digo que me voy a centrar en el tema lingüístico? No porque el tema lingüístico sea el central, ni mucho menos. Lo que está tocando el Síndic de Greuges en este informe tiene mucha importancia en muchos de sus capítulos, y no precisamente en este caso tiene por qué ser el más importante. Pero lo es, lo es y muy importante, entre otras cosas porque hay muchas personas que se han dirigido este año –este año sí, señor *síndic*– al Síndic de Greuges con quejas y consultas. De hecho, este año ha habido 30 quejas y 197 consultas, según sus propios informes, un total de 227, de las que en términos de vulneración de derechos castellanohablantes ha habido 10 quejas y 131 consultas, un total de 141.

Y esto venía a cuento porque el año pasado en esta misma cámara, en este mismo informe pero del año anterior, me quejaba ante él de que no estuviera resolviendo desde el Síndic de Greuges este tipo de problemas en la Administración de Cataluña. Y de hecho me contestó que las consultas y las quejas no le llegaban. Efectivamente, no le llegaban porque le llegaban al Defensor del Pueblo, ya que en el Defensor del Pueblo parece ser que la gente confiaba más que en el Síndic de Greuges, porque en anteriores ocasiones habían quejado al *síndic* y sin embargo el *síndic* no había resuelto favorablemente ninguna de ellas.

Y estamos a estas alturas que tampoco se ha hecho nada al respecto. Me fijo fundamentalmente..., y nadie está por encima de su sombra –tampoco el señor *síndic de greuges*–, nadie, ninguno de nosotros. Quizás las circunstancias, quizás la ideología, quizás la lucha política durante tantos años... Pero lo cierto es que el informe dedicado en este caso al capítulo donde toca estos temas –en este caso es el apartado de cultura y lengua– para nada está utilizado con una objetividad lingüística capaz

de estar equidistante de todas las partes. De hecho, en este apartado se está utilizando todo el arsenal conceptual y la ideología nacionalista que podía utilizar perfectamente el propio Gobierno en estos temas.

En ese sentido, digo que es un encaje de bolillos, todo el redactado, para adornar la política lingüística de la Generalitat y reducir el impacto de las propias quejas. Es decir que, en este sentido, lo que estoy diciendo es que el *síndic* —estoy convencido, de forma inconscientemente— no está haciendo un buen trabajo, un buen trabajo objetivo, de su defensa de los ciudadanos, independientemente de sus ideologías. El propio informe, digo, en ese aspecto, es un encaje de bolillos para que la política lingüística quede perfectamente enfilada en la dirección que quiere el Gobierno.

Conceptos: «*llengua pública comuna*», «*la llengua vehicular d'acollida és el català*», «*el servei d'acollida ha de garantir l'aprenentatge en primer lloc de la llengua catalana*»... ¿Por qué en primer lugar y no a la vez? «Garantir que la llengua vehicular sigui la catalana.» ¿Por qué no garantizar que la lengua catalana y la lengua castellana sean lenguas de aprendizaje, directamente? Me refiero a que en el arsenal de conceptos y en la manera de tratarlos en todo este capítulo, realmente, no se podría distinguir para nada de la línea del Gobierno. Y es la línea del Gobierno la que está en cuestión, la que los ciudadanos están poniendo en cuestión. Si usted ya se pone, evidentemente, con la línea del Gobierno, nosotros y las quejas no tenemos nada que hacer y, por lo tanto, su trabajo en este campo quedará deteriorado.

Empiezan en la manera de atribuirle a las propias quejas una manera de decirlo, y es todo el texto que da la sensación de que están justificando constantemente que las propias quejas son quejas infundadas o son de mala fe. Dice: «*Arribada massiva de missatges de correu electrònic, concretament 126, concentrats en una setmana, la major part dels quals tenien un format i un contingut similars*.» Tampoco los incluye después en ninguna parte: ni en educación ni en cultura. Pero lo cierto es que el propio lenguaje nos prevé, nos hace prever ante ellos que, bueno, que puede ser un montaje. Y eso el *síndic* no lo puede hacer, simplemente no lo puede hacer. Al menos eso se deduce de un análisis mínimamente semiótico.

Se refiere, por ejemplo, a la incidencia de estas quejas —al 1,04— como..., o lo cualifica de «*molt petit*». Es curioso porque, cuando se refiere a las quejas de los catalanohablantes, no dice este tipo de cosas ni se refiere a este tipo de lenguaje. Es un lenguaje normal, como «con derechos a». Sin embargo, cada vez que lo hace con las quejas que han venido de los castellanoahablantes, todo el texto es poner en cuestión que no están aceptando las reglas de la propia política lingüística. Evidentemente, no las aceptan; por eso se quejan. Hasta ahí podíamos llegar.

Pero quizás donde es más exagerada esta cuestión es en el tratamiento de las sentencias de los propios tribunales de justicia, en este caso del Tribunal Constitucional. Se refiere a la conjunción lingüística como colofón después de haber hecho una antología de la política lingüística de la Generalitat, que, como todos

ustedes saben, el objetivo de la política lingüística de la Generalitat es imponer la inmersión a todo el mundo y sin distinción. (*Remor de veus. Pausa.*) Y lo que dice la conjunción lingüística es lo siguiente, la Sentencia 337 de 1994: «El hacer del catalán vehículo de expresión de uso normal en el conjunto del ámbito escolar no significa, como es obvio, que haya de utilizarse como lengua única.»

Para los que no estén al corriente, les debo decir que en 1994 el Tribunal Constitucional hizo una sentencia de un recurso de un abogado que se llamaba Gómez Rovira, que venía ya desde el principio de los años ochenta arrastrándose y que para nada estaba intentando justificar o defender los derechos lingüísticos que se están defendiendo ahora o que se defendieron en los años noventa. El objetivo suyo en aquellos recursos era que no se tuviese que poder estudiar en catalán ni catalán. Y la sentencia esa era el resultado de aquellas quejas. Por tanto, a lo que se refería no era a la inmersión, era a la intención de ese abogado de que no se estudiara en catalán ni catalán.

Y por eso de ahí viene la sentencia de la conjunción lingüística, en donde dice: «El hacer del catalán vehículo de expresión de uso normal en el conjunto del ámbito escolar no significa, como es obvio, que haya de utilizarse como lengua única.» Anteriormente había avalado que se podía estudiar en catalán y catalán. Deducir de ahí, como en este texto se hace, que la política lingüística de la Generalitat queda legalizada es, a mi modo de ver, una utilización retórica, en este caso jurídica, realmente irregular.

Hace lo mismo también con otras dos sentencias que vienen precisamente del mismo lado, del mismo río, porque fueron todas recurridas por el mismo abogado. Es la sentencia 137 del 86, que dice que «no es pot posar en dubte la legitimitat constitucional d'un ensenyament en què el vehicle de comunicació sigui la llengua pròpia de la comunitat autònoma i llengua cooficial en el seu territori, juntament amb el castellà». Evidentemente, nada tiene que ver con las cuitas y las quejas que hemos hecho nosotros constantemente a partir de los años noventa, en donde solo pretendíamos que se estudiasen las dos lenguas y que se pudiese estudiar en las dos lenguas. Para nada tienen que ver con esta sentencia, y, por lo tanto, como muy bien el otro día me decía en una comisión el señor Ribó, que no hay ninguna sentencia del Tribunal Constitucional que niegue la inmersión —evidentemente nunca se ha llevado la inmersión al Tribunal Constitucional—, tampoco hay, en ningún caso, ninguna sentencia que la avale. Pero sí que hay una sentencia, la del 94, que avala la conjunción lingüística. Y la conjunción lingüística, precisamente, avala que la inmersión no puede ser total, que la inmersión implicaría la totalidad en una sola lengua, y eso no lo avala esta sentencia.

¿Qué quiero decir con esto? No estoy intentando explicar lo que dicen las sentencias, sino la intención lingüística, retórica, sintáctica, del texto del Síndic de Greuges, que a mi modo de ver no está actuando objetivamente bien, o objetivamente, en este plano. Y estoy convencido que, además, de buena fe. Pero es evidente que su

universo mental, su concepto de la política catalana, como una sombra propia, no la puede saltar.

Dice también que se ha cumplido el cien por cien de todas las recomendaciones que en esta materia se han hecho. No es así –no es así. El 12 de diciembre del 2008 una sentencia del Tribunal Supremo decía que los padres tienen derecho a poder elegir, a través de una casilla a principio de curso, en la hoja de inscripción, la lengua que quieren que estudien sus hijos, *en* que quieren que estudien sus hijos, como lengua vehicular.

Evidentemente, todavía no conozco para nada a la Administración volviéndose para atrás o cumpliéndola en su momento. Me consta que el *síndic* ha hecho alguna gestión al respecto, pero todavía no tenemos ningún resultado; sí tenemos una ley, que pronto será aprobada aquí, en este Parlamento, que evitará que esta sentencia se cumpla.

Y yo le recuerdo al señor *síndic*, ya para acabar, porque se está acabando el tiempo, le recuerdo que en cierta ocasión me comentó que no estaba haciendo caso a estas sentencias que se habían producido simplemente porque todavía estaban en proceso judicial. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Pero es que esta sentencia, la del Tribunal Supremo...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...es una sentencia en firme, y sin embargo, a pesar de haber sido del año pasado, en este principio de curso no se ha cumplido.

Le digo al señor *síndic*, a pesar de todo lo que he dicho, que su labor está siendo buena, y que me agradaría que en este tema al menos me escuchara, reflexionara..., y a pesar de que todos tenemos..., vamos, ninguno de nosotros puede saltarse su propia sombra, reflexione sobre lo que le digo, que seguro que lo mejorará.

Gracias, señor presidente.

El president

El senyor *síndic* de greuges té la paraula.

El síndic de greuges

Gràcies, president. Senyor Robles, no és vostè només qui em dona l'oportunitat de fer ús del torn de rèplica previst en el Reglament, perquè se m'han fet unes preguntes que voldria contestar, i volia fer una consideració general.

Però sí que començo, senyor Robles, dient-li que n'anem parlant, i fa molt temps que anem parlant d'aquest tema, n'anem parlant al Parlament, en comissió, en ple, n'hem parlat a Sèrbia, n'hem parlat a Bòsnia... I no ho cito per gratuïtat, perquè són dues situacions que ens haurien de fer reflexionar a tots sobre què passa quan el conflicte lingüístic es va descabdellant de forma absolutament incontrolada. I n'hem parlat a partir del que jo continuo

considerant la situació tan democràtica pel que fa als drets que hi ha a Catalunya sobre el tema de la llengua i el seu equilibri.

Senyor Robles, l'informe diu, meridianament, no que hi ha un 1,04 per cent de queixes sobre el tema lingüístic, no –això és sobre el tema de cultura i llengua–; sobre el tema lingüístic, de queixes de ciutadans que se senten lesionats en l'ús del català o del castellà, és el 0,5 per cent, sobre 5.600 queixes, el 0,5. Ciutadans que es senten lesionats en el seu dret d'utilitzar el castellà és el 0,15 per cent.

Com pot comprendre, jo continuaré dient, mentre jo tingui aquestes dades, reals, sociològiques, damunt de la taula, que és un percentatge molt petit, petitó. I hi estan totes reflectides, senyor Robles. Ningú no ha utilitzat la paraula «muntatge», excepte vostè. Però sí que pot comprovar en el registre del *síndic*, que és públic, que en una setmana, de 365 dies, van arribar de cop i volta 125 correus electrònics on no hi havien queixes, hi havia manifestacions legítimes, ideològiques, de dir: «Estem contra el bilingüisme, estem contra l'ús del català a l'escola...» I tenen tot el dret d'escriure-ho. I, per tant, el *síndic* no pot més que reflectir i contestar una per una aquestes qüestions, però no posar-les en el capítol de queixes. Cent vint-i-cinc en una setmana! I està reflectit a l'informe, i està a disposició de vostè i de qualsevol persona.

Nosaltres, senyor Robles, les hem resolt totes, hem contestat a tothom, *in extenso*, raonadament. I les hem resolt d'acord amb la Constitució espanyola de 1978, l'Estatut d'autonomia de Catalunya del 2006 i les lleis d'aquest Parlament. No em dugui a fer de magistrat del Constitucional. I no ho faci vostè, tampoc. El debat del Constitucional el fa el Constitucional. No em demani si legalitzo o no legalitzo una política; això ho han de fer els tribunals.

I, per últim, vostè ens diu que no reaccionem quan el desembre del 2008 hi ha una sentència del Tribunal Suprem. Senyor Robles, vostè ho ha dit, «desembre del 2008», i aquest és l'informe del 2008. I vostè té coneixement que, als pocs dies de la sentència, el *síndic* va trametre a l'Administració a Catalunya una demanda al respecte. No va fer un no-sé-què, no; va fer el que la llei l'obliga a fer, amb tot el rigor: un escrit oficial adreçat a l'Administració. No menystinguem les institucions. Al seu favor, la seva posició. Hi ha la sentència del Suprem; als pocs dies, el Govern de Catalunya tenia la demanda del *síndic*. Oficialment. No la rebaixi aquí perquè li vagi bé per a la seva argumentació; doni-li la serietat que li dona el *sensu* contrari.

I vostè diu: «I quina és la resposta?» Jo l'estic informant del 2008, de l'informe del 2008; jo l'estic informant del que vostè o jo podem discutir, o qualsevol de nosaltres, sobre el que està succeint avui, sobre el que vostè mateix planteja: sentència del 10 o 8 o..., a principis, del 2008, de desembre: immediatament, actuació del *síndic*.

Senyora Pifarré, ningú ens ha convocat a la Comissió parlamentària del Síndic de Greuges. Primer punt, primera resposta a la seva primera pregunta.

Segona resposta. Nosaltres no som qui per impulsar cap llei. Vostè em demana: «Impulsa vostè aquesta llei?» Nosaltres no som cap institució per impulsar cap llei; són els governs, o la iniciativa legislativa dels grups, o altres iniciatives legislatives, les que poden impulsar l'elaboració de lleis.

Tercer. El Govern de Catalunya, tots els seus grups parlamentaris i tots els seus diputats estan advertits, informats, que el Síndic de Greuges està a la seva absoluta, sencera i plena disposició per discutir sobre totes aquestes qüestions. I a tots els grups parlamentaris els hem fet arribar les nostres consideracions al respecte: primer, perquè estem a tots els fòrums internacionals d'*ombudsmen*, com ho prova que el 2010 es reuniran tots els europeus a Barcelona; segon, perquè n'estem aprenent moltíssim, de Suècia, d'Àustria, del Regne Unit, d'Alemanya, de tots aquells països que ens van molt endavant en maduresa democràtica, i, tercer, perquè tenim també les nostres pròpies elaboracions. Torno a dir-li, senyora Pifarré, que nosaltres estem absolutament a la disposició per aquest tema, com per tots els temes que la llei del síndic diu que totes les diputades i diputats poden fer-ne ús. I són escadussers els diputats d'aquesta cambrà que en fan ús. I els convido a fer-ne, com convido als ajuntaments, perquè hi ha una dimensió institucional, també, per activar el Síndic de Greuges.

I per últim voldria agrair totes les intervencions que s'han produït en aquest debat. Me n'alegro moltíssim, dels anuncis que es van fer de noves lleis i noves mesures, i també els puc continuar anunciant que des del síndic les anirem seguint per complir la funció de garantir els drets, de supervisar les administracions.

Gràcies, president.

El president

Cap grup parlamentari vol fer ús...? (*Pausa.*) Volen fer ús de la paraula? (*Pausa.*) Senyora Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyor síndic, faré una intervenció una mica genèrica..., d'algunes de les coses que s'han dit, i que algunes d'elles haurien de ser efectivament, també, per contradiccions.

Jo entenc que el diputat Casajuana, realment, ha donat una visió gairebé idíl·lica de tota la seva valoració de l'informe. Efectivament, les ampolles es poden veure mig plenes o mig buides, i ell l'ha vist gairebé plena. Però, en canvi, el cert és que, si ens centrem en el que estableix el contingut d'aquell informe, hi han moltes i moltes coses a millorar. I és normal, en tots els governs, sigui qui sigui el Govern; en totes les administracions.

Faria una referència al senyor Salvador Milà, que, sincerament, lamento la seva vehemència, amb un cert caire demagògic, i fins i tot l'excitació que li ha provocat la meua intervenció. (*Rialles.*) Amb el benentès..., és clar; amb el benentès...

Miri, per definició –per definició–, totes les lleis atribueixen drets subjectius als ciutadans i objectius per a l'Administració. I els governs de Convergència i Unió

n'han fet moltes, de lleis, i aquestes lleis comportaven els drets subjectius per als ciutadans i objectius per al Govern i per a les administracions. Per tant, no ens vingui a descobrir que són vostès els primers que fan lleis que atribueixen drets subjectius i drets objectius.

Però en tot cas, jo, gairebé, és que li faig veure la seva pròpia contradicció, perquè vostè mateix ha reconegut que hi han obstacles perquè els ciutadans accedeixin a totes aquestes meravelloses lleis que vostès han promulgat, perquè abans no n'hi havien. Doncs, hi han obstacles d'accés, per accedir-hi, i a més a més hi han paranyes, i no s'acaben de complir les condicions, aquests drets subjectius; els ciutadans tenen problemes per accedir-hi, per accedir-hi i per exercir-los, aquests drets.

Quant al fet que les preguntes que nosaltres li hem fet, al síndic de greuges, sobre la compareixença... Doncs, bé, efectivament, ningú li ha demanat la compareixença, però sí que es van demanar compareixences i van haver-hi grups que van votar negativament la seva compareixença i grups polítics que hi van votar a favor.

I li repeteixo i li reitero: hauria estat positiva la seva compareixença, perquè ens hauria pogut explicar precisament totes aquestes coses que ara sembla que ens facin tremolar de cames, amb relació a la bona administració, amb relació a moltes altres qüestions, amb relació a això que tant ha provocat al senyor Salvador Milà, del tema de la tortura i dels maltractaments; hauríem pogut sentir la seva opinió.

Evidentment, ens ho deixa molt clar. Vostè diu que no li correspon. És cert, no li correspon a vostè. Però no és qui ha impulsat la llei. Per tant, queda clar; així desferm els equívocs que s'han produït.

En definitiva, hi insisteixo, creiem que ha de sortir una bona llei i que s'han de posar les coses al seu lloc. Però intentem que..., ja que aquest és un organisme estatutari, no fem allò de les quotes, és a dir, que cadascú hi posi la seva part; fem, intentem fer una llei d'institució, de país, per als ciutadans, no per a les administracions i per als partits.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor síndic.

El president

Gràcies. Algun altre diputat vol fer ús de la paraula? Senyor Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

De l'escó estant, senyor president. Només fer referència que la senyora Pifarré diu que veig l'ampolla pràcticament plena. És lògic, dins de la diversitat política que tenim a Catalunya, doncs, que els grups que donem suport al Govern veiem més que, malgrat la situació econòmica gens favorable, hi està havent un augment de drets subjectius exigibles per part dels ciutadans i que la tasca que està fent el Govern, atenent les indicacions del síndic de variar el marc normatiu, es van desenvolupant. En aquest sentit he fet referència a lleis que s'han aprovat en aquest darrer exercici o que estan en tràmit molt avançat en aquest moment i que em sembla que suposen un salt històric en un sentit d'entendre

la política en un sentit progressiu. I per altra banda, des de fa cinc anys tenim un govern d'esquerres a Catalunya. No l'havíem tingut, tret del breu parèntesi de Govern d'unitat del president Tarradellas, des de la Segona República.

Els avenços crec que són incontrovertibles. Mancances d'aplicació d'aquestes lleis: no amaguem l'ou, les hem reconegut els primers. (*Remor de veus.*) I, per tant, demano respecte, doncs, per la tasca que fa aquest Govern en unes circumstàncies difícils. El compromís de la nova llei, senyora Pifarré, la voluntat de tots és que pugui ser aprovada per unanimitat, però això depèn de tots. Crec que vostè avui potser no ha tingut l'encert que la seva intervenció fos centrada més en la memòria del 2008 que no en el projecte de llei, que crec que no era objecte d'aquesta sessió.

Respecte al senyor Robles, respecte al senyor Robles, només fer dues referències. A veure, jo crec que..., recordo una fase que havia dit un franquista, el senyor José María Pemán, als anys seixanta. I va fer un article que deia: *El catalán, un vaso de agua clara*. Sí senyor. O rellegint la correspondència entre Joan Maragall i Miquel de Unamuno, queda clar que partim de posicions diferents. Vostè ataca el nacionalisme català des de posicions d'un ultranacionalisme espanyol. Crec que el tema que estem debatent i que la nova llei reconeix és exercir el que diu l'Estatut, que som una nació, que no ha estat contra cap altra nació, però que el que demanem és que aquest fet es reconegui i que tingui una traducció normal. El fet que el català sigui la llengua vehicular va en contra del castellà? En absolut. La prova, en acabar l'escolarització obligatòria al nostre país –i la nova llei serà un eina magnífica per refermar-ho–, el que volem és que tots els nois i noies del país dominin perfectament la llengua pròpia de Catalunya, la llengua cooficial, que és el castellà o espanyol, i una tercera llengua, majoritàriament serà l'anglès. Sense cap problema. Escolti, a nivell europeu, el model lingüístic català es veu com un exemple de tractament inclusiu de les llengües en un marc plurinacional que és el nostre. Ara, si algú la paraula «plurinacional» la troba esbiaixada, és el problema seu, que s'ho faci mirar.

El president

Senyor Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Només per..., amb molta brevetat. Primera cosa, jo crec que el nostre grup parlamentari ha estat capaç precisament de centrar-se en el debat que era analitzar l'informe del Síndic de Greuges. Entenc que algun altre grup parlamentari ha confós el debat. Entenem que la llei del síndic tindrà un recorregut, tindrà la seva ponència i és a partir d'allà que haurem de parlar de les competències que ha de tenir el síndic en cada moment. Per tant, des d'aquest punt de vista, acabo aquí la meva intervenció. Dir al senyor Robles només que, en fi, que no hi ha res pitjor que tenir una sola idea a la vida, no? I penso que una vegada més ho ha marcat en el seu discurs que ha acabat de fer. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. A veure, jo abans, quan he dit que a mi de tant en tant el debat de l'informe del síndic em semblava un petit debat de política general, no ho deia perquè el féssim. Era una cosa, diguem, simbòlica, metafòrica, no calia que el féssim ara. Jo penso que les lleis que després generen drets objectius, i ho he dit abans, les fem en aquest Parlament. I que encara que de vegades alguns les votem en contra i altres a favor, són lleis d'aquest Parlament i que tots hauríem de vigilar el debat que fem, el que posem i el que diem en la tramitació d'aquestes lleis. I quan jo considero que en una llei hi ha drets complicats després de complir i que no ho hem valorat prou, la culpa és de tots, i que no podem dir tranquil·lament, ja m'agradaria a mi, ja m'agradaria a mi, dir tranquil·lament que sempre la culpa és del Govern.

Ara, també, en contra, el Govern té obligació de fer funcionar l'Administració i és el Govern, al final –per això l'han escollit els ciutadans, dic jo–, el responsable que les coses es facin bé. Tampoc cal tenir la pell tan sensible. Aquí estem debatent, torno a dir, les queixes dels ciutadans que es queixen i estem procurant que en el futur cada cop una mica més bé la nostra Administració, les nostres normatives, les nostres lleis donin resposta a les necessitats dels ciutadans reals. No compliquem el debat i fem el debat de política general el dia que toqui.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Més per comoditat que no per extensió pujo a la tribuna. A veure, senyora Pifarré, vostè no m'excita, malgrat no li faltin mèrits (*remor de veus*), vostè, en tot cas, m'inspira, en tot cas m'inspira. (*Remor de veus.*) M'inspira sana enveja, és l'únic que he volgut dir. Posem les coses en els seus termes. I ho dic objectivament més enllà de la passió en què ho digui, que això cada u és com és, jo sóc apassionat almenys amb els temes que m'interessen. Ho he volgut dir i ho dic seriosament, seriosament, bromes a part, en el sentit de dir que quan es disposa d'un ampli marc de normativa aprovada, de programes aprovats que reconeixen nous drets objectius, i aquí podríem parlar, doncs, per exemple, de la nova legislació sobre les xarxes de llars per a infants que no hi havia hagut i es va aprovar a través d'una iniciativa popular, o la Llei de la dependència, o la Llei de serveis socials de Catalunya, o la Llei del dret a l'habitatge, o la Llei del dret de les dones per eradicar la violència masclista, etcètera, o dels programes de beques, això és el que vull dir. Quan tens un marc normatiu regulat, el Síndic de Greuges, els síndics locals, etcètera, tenen un element objectiu i per això li deia, quina sana enveja perquè ara n'hi han

més, objectivament ho reconeixerà vostè, n'hi ha més que n'hi havia abans. Quan es tracta de programes graciabls o de concessions individualitzades és molt difícil la tasca del síndic per poder controlar que aquests drets subjectius dels ciutadans s'apliquen correctament. Sana enveja, sana enveja, m'hauria agradat poder practicar, tenir aquests instruments quan nosaltres estàvem a l'oposició. Però, bé, ja està bé com està, no ens preocupem, no canviarem la situació per ara.

Després, respecte a la llei del síndic, sí que vull intervenir perquè vull expressar la preocupació –i espero que aquest debat d'avui serveixi per aclarir-ho–, que és que aquesta no és una llei que s'hagi fet en cap sentit, ni, per descomptat, inspirada per ningú, sinó amb la voluntat, com ja ha destacat algun altre portaveu, que aquesta ha de ser una llei institucional, com vostè ha dit. I em sembla que la disposició i tal com han anat ara les fases prèvies de compareixences i la predisposició de tots els ponents que hi han per part del Govern ja li avenço això. I quan he dit, i deia al final retòricament, síndic, no es preocupi, li donarem una bona llei, és perquè les preocupacions que vostè expressa les assumim en el sentit que en cap cas s'ha de poder interpretar ni veure per part de cap ciutadà que ara, amb un nou Estatut que reforça la figura del síndic, que amplia fins i tot les seves competències, nosaltres anem a fer una llei per limitar el seu funcionament.

Una altra cosa són les preocupacions que puguin expressar determinats col·lectius molt respectables, o determinades institucions que potser no han acabat d'entendre què és això del dret a la bona administració, però ja li asseguro jo que des dels grups que donem suport al Govern creiem en què aquesta llei ha d'avançar i ha de ser una llei de consens, una llei àmplia. Per què? Perquè aquesta llei ens ha de servir per quan estem al Govern i per quan estem a l'oposició, i l'hem de veure en aquest sentit, no només veient com ens és útil en un moment determinat per poder, entre cometes, «continuar» el debat de política general que deia el senyor Vendrell, que en això jo comparteixo la seva preocupació. El síndic no ens dóna aquest instrument perquè ens el puguem utilitzar com una arma que ens podem tirar uns als altres. Al revés, perquè tots en puguem aprendre, humilment, i tots puguem millorar la nostra tasca, els que estem al Govern, però també els que estan a l'oposició.

Gràcies, senyor president, senyor síndic.

El president

Senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Señor Ribó, me debe una, ¿eh? Se han metido más conmigo que con usted. (*Ríe.*) Sí, sí. A ver si se lo explico, porque da la sensación si se pudiera colegir de lo que yo he intervenido aquí que usted no es independiente del poder político, ya lo pueden borrar porque no es esa mi intención sino todo lo contrario. Como decía usted bien, hemos hablado largo y tendido en el viaje a Serbia y a Bosnia-Herzegovina y además muy agradablemente, y posiblemente yo no sé si le haré un favor, pero desde luego yo

si el próximo *síndic* es usted, me parece que habremos elegido un gran *síndic*. Por lo tanto que para nada se colija de mis palabras que usted esté pendiente de un partido o de otro, porque ha demostrado sobradamente esa independencia.

Lo que le he explicado es completamente distinto, que se ha plasmado en su intervención segunda aquí, que se ha plasmado. Lástima que no lo podamos pasar por televisión porque enseguida se vería perfectamente lo que he querido decir cuando decía que el lenguaje que se ha utilizado en el capítulo dedicado a cultura y lengua y a educación, en ese sentido, a mi modo de ver, está con la piel nacionalista, en fin, muy patente, ¿no? Eso en ningún caso es ninguna descalificación, solo estoy diciendo que eso posiblemente no le deje ver el bosque de las críticas que le hacemos otros, ¿no?

Mire, me dice, me corrige que solo ha habido un 0,15 por ciento de quejas de los derechos vulnerados de los castellanohablantes. Bueno, aunque hubiera sido uno solo de los ciudadanos de Catalunya, uno solo que se quejase merecería que se le tratase con el rigor adecuado, uno solo, y son el 15 por ciento, el 0,15 por ciento. De todas maneras, cuando usted me ha dicho y se ha referido a esas quejas nuevamente fíjese, yo creo que lo hace incluso peor que en el propio texto. Yo se lo voy a leer el texto..., alguno de los textos, se ha referido usted y ha dicho, bueno, esas quejas que habían venido acumuladas en correos electrónicos y tal, bueno, una está en contra del catalán, otra que no quieren estudiar catalán en la escuela... Bien, esto no lo he visto aquí, pero a eso es a lo que me refería. Es como diciendo, no tiene suficiente legitimidad aquello de lo que se quejan.

Y, fíjese, usted dice sobre esas quejas lo siguiente, lo resume en estas: «La disconformitat en l'existència de els oficines de garanties lingüístiques.» ¿O es que no tenemos derecho a estar en contra? «La manca de bilingüisme de les notificacions administratives autonòmiques i locals.» ¿Desde cuando el bilingüismo es lo malo? «El rebuig a les sancions lingüístiques.» ¿No estaríamos de acuerdo que hubiese mejor, acogida más que sanción? «La manca de llibertats dels comerços per retolar en la llengua desitjada.» ¿No tiene la gente derecho a quejarse de eso? ¿Por qué lo pueden hacer solo en catalán y no lo pueden hacer solo en castellano? «La manca d'informació òptica i auditiva en castellà facilitada per les administracions públiques, la invocació dels drets al bilingüisme en totes les institucions, la manca d'implicació de la tercera hora de *castellano*.» Si hasta el Tribunal Supremo ha dicho que está bien.

Bien, quiero decir con eso que solo pretendía decirle que en el lenguaje mismo de este documento, de este informe, se ve claramente que, hombre, permítame la metáfora, bueno, el dicho en castellano que dice: «la cabra tira al monte». De la misma manera que yo tiro al monte del que tiro, usted también tira al monte del que tira, ¿no? En ese sentido me va a perdonar, pero me corrijo a mi mismo cuando usted me replica y me dice: «Usted está minimizando» –no sé si dijo esta palabra o una parecida– «la importancia de la actuación del *síndic*...», e inmediatamente que se enteró de la sentencia del Tribunal Supremo.»

Pues bien, tiene usted razón, lo estaba minimizando, pero, como usted, seguramente, inconscientemente. No tengo noción de exactamente qué se ha hecho, pero sí que tengo noción de que eso fue en el 2008, aunque fuese en el último mes del 2008, y había una sentencia ahí que determinaba que, en marzo, cuando se hacían ya las primeras inscripciones en los colegios, se tenía que cumplir esa sentencia, y no se cumplió. Y yo no sé lo que ha hecho usted o no, pero desde luego estará conmigo, que el Gobierno de Cataluña no cumplió esa sentencia, no la cumplió, está sin cumplir. Por lo tanto, se ha timado a todos los ciudadanos de Cataluña que, con esa sentencia en la mano, tienen derecho a que sus hijos puedan elegir la lengua vehicular que quieren, a través de una casilla, en los colegios. Estará conmigo con eso. Se puede estar en contra o no, a nivel ideológico, pero desde luego no se puede estar en contra a nivel empírico; eso es así.

Señor Casajuana, del Partido Socialista, mire, yo solo he hablado de derechos, no he hablado de naciones. Mire que tienen una manía: cada vez que se habla de un derecho uno tiene que ser nacionalista de algo. ¿Pero es que en el mundo solo puede haber nacionalistas de algo? ¿Es que no puede haber gente amante de las estrellas, que pasa de usted, de mí y de todas las naciones? ¿Es que el mundo se va a dividir sólo cada vez que dice algo en la adscripción a una cultura, a un estado, a una nación, a una tribu o a un equipo de fútbol? ¡Que la gente es muy diversa! Simplemente estoy pidiendo derechos, exactamente igual que los pedía en tiempos de Franco, y no por eso era independentista catalán, ni ultranacionalista español ahora. A ver si nos lo metemos en la cabeza.

Pero todavía me sorprende más que me diga usted a mí eso, cuando me conoce y sabe lo que pienso. Y sabe que nosotros en la LEC pusimos un modelo lingüístico determinado: los padres pueden elegir la lengua vehicular de sus hijos hasta la primera enseñanza, hasta los ocho o nueve años, y después el 40 por ciento en catalán, el

40 por ciento en castellano y el 20 por ciento en inglés. ¿Cómo lo tenemos que explicar? ¿Y eso es ultranacionalismo español? ¡Hombre, ya está bien! Enfrentese con la realidad. ¿No están de acuerdo con nosotros? Vale, yo le acepto eso; pero no manejen o satanicen nuestras personalidades y nuestra manera de pensar.

Señor Freixanet, ha dicho usted una frase que es una grosería. (*Remor de veus*.) Mire, no hay nada peor que tener una idea en la vida (*remor de veus*), una sola idea en la vida, una sola en la vida. Le recomiendo que esté atento a mis intervenciones de hoy, porque ninguna va a hablar de lengua; incluso, fíjese, hasta podríamos tener ideas más o menos similares. Tendré, en esta ocasión, esta mañana o esta tarde, la primera interpelación que haremos hoy sobre el derecho a una muerte digna. ¡Escúchela! A ver en qué se parece esa intervención a la que acabo de hacer aquí esta mañana.

Mire, usted puede estar en contra de mis ideas, pero por estar en contra de mis ideas no tiene que insultarme como si solo tuviera una. No está bien; es feo, vamos. No es un argumento, es un insulto; es un insulto a la inteligencia decirle a un ser humano que tiene una sola idea. Y usted sabe que no tengo una idea. De hecho, creo que me excedo en tener ideas. Lo que pasa, que todas esas no le gustan a usted. Ese es el problema.

Gracias, señor presidente.

El president

Doncs, fins aquí, aquest debat. Agraïm al síndic de greuges i a tot el seu equip la seva participació en aquesta sessió plenària.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia i deu minuts.

SESSIÓ NÚM. 57.1

La sessió s'obre a dos quarts d'una del migdia i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Procediment per a elegir el director o directora de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 284-00023/08). Grups parlamentaris. Designació.

2. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00040/08 i 234-00041/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 464, 73).

3. Proposició de llei de modificació de la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic (tram. 202-00041/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 288, 28.)

4. Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (tram. 202-00060/08). Grup Mixt. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 407, 26.)

5. Proposició de llei d'addició dels articles 8 bis, 8 ter i 9 bis a la Llei 18/2003, de 4 del juliol, de suport a les famílies (tram. 202-00061/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 428, 26.)

6. Interpellació al Govern sobre les mesures urgents necessàries per a evitar la regressió del delta de l'Ebre (tram. 300-00210/08). Juan Bertomeu i Bertomeu, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Govern sobre l'adopció de mesures per a regular el dret a la interrupció del tractament del suport vital (tram. 300-00211/08). Grup Mixt. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre l'impacte pressupostari en les finances de la Generalitat de les mesures formulades pel Govern de l'Estat (tram. 300-00212/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre l'agricultura i la ramaderia (tram. 300-00213/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre l'articulació i l'impuls de l'Euroregió (tram. 300-00214/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica i laboral per a crear ocupació (tram. 302-00170/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup

Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'increment de la desocupació en el context de crisi econòmica (tram. 302-00171/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures estratègiques (tram. 302-00172/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Procediment

per a elegir el director o directora de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 284-00023/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el procediment per a elegir el director o directora de l'Oficina Antifrau de Catalunya.

D'acord amb l'article 9.2 de la Llei de l'Oficina Antifrau de Catalunya, ha estat presentada una candidatura, i el propassat dia 3 de març la Comissió d'Afers Institucionals va substanciar la compareixença del candidat proposat.

Complerts els tràmits que estableix la llei i el Reglament del Parlament, procedirem a l'elecció.

D'acord amb l'article 9.3 de la Llei de l'Oficina Antifrau de Catalunya, es requereix la votació d'una majoria de tres cinquenes parts dels membres de la cambra; en el cas que no s'obtingui la majoria requerida s'haurà de sotmetre a una segona votació en què es requereix el vot favorable de la majoria absoluta.

El nom del candidat proposat com a director de l'Oficina Antifrau de Catalunya és el senyor David Martínez Madero.

Els grups parlamentaris volen fer ús de la paraula? (*Pausa.*) Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Moltes gràcies, senyor president; per fer l'explicació sobre el sentit del vot del nostre grup parlamentari en l'elecció del director de l'Oficina Antifrau de Catalunya.

De fet, volíem fer tres consideracions breus: una, al voltant de la mateixa Oficina Antifrau; la segona, quant al procediment que s'ha emprat per arribar fins aquí, i la tercera, pròpiament del candidat.

Quant a l'oficina. Nosaltres, com a grup parlamentari, estem convençuts que aquesta Oficina Antifrau de Catalunya no té cabuda en el nostre ordenament jurídic; hi ha tota una colla d'institucions, des de la institució judicial, al ministeri fiscal, la policia, la Sindicatura de Comptes o la sindicatura de greuges, principis tan bàsics com el d'autonomia local o el d'autonomia parlamentària, que estan reconeguts constitucionalment i estatutàriament i que passen per davant, aquestes institucions i aquests principis, de l'Oficina Antifrau. I per això creiem que no té cobertura dintre del nostre ordenament jurídic.

Una segona consideració, quant a la tramitació. Des del principi, aquesta oficina s'ha plantejat només des del punt de vista polític, i no tant des del punt de vista jurídic. En comptes d'acords, vostès el que ens han ofert és, durant tota la tramitació, un contracte d'adhesió; era consens a base que nosaltres, els que no estàvem d'acord en com vostès plantejaven l'oficina, ens adheríssim al que vostès pensaven que havia de ser aquesta oficina.

I, a més a més, en el tram final hi ha hagut dues actuacions que considerem, formalment, especialment greus. La primera, la modificació, via llei d'acompanyament de pressupostos, de l'article que fa referència que quan siguin fons de la Generalitat, els investigats, la Generalitat posarà al costat de l'equip investigador una persona de la mateixa Intervenció de la Generalitat. I la segona que també creiem especialment greu, tramitar per lectura única, per tant, sense esmenes i també sense donar-nos la possibilitat d'anar al Consell Consultiu, la modificació de la majoria per la qual ha de ser aprovat aquest director. Totes dues ens semblen especialment greus, però la segona, a més, crea un precedent en aquest Parlament que difícilment es pot explicar des d'un punt de vista jurídic.

Per tant, creiem que aquesta tramitació, la part formal, d'aquest òrgan que ha de millorar, teòricament, la qualitat democràtica del nostre país, al final ha estat llarga, ha estat trista i també molt decebedora.

I, finalment, quant al candidat. El candidat ho és respecte a una oficina; la persona respecte a l'instrument amb el qual es vol aconseguir els objectius que l'exposició de motius fixa per a l'Oficina Antifrau. És indissociable una cosa de l'altra. No pot haver-hi director per una banda i oficina per l'altra. I nosaltres, tal com ha quedat palès durant tota la tramitació d'aquests quatre llargs anys, estem absolutament en contra de com vostès han concebut aquesta Oficina Antifrau.

De fet, la persona que vostès proposen en aquest moment pertany al ministeri fiscal; a partir d'avui, si acaba sent escollit, aquesta persona deixarà de tenir totes les prerrogatives que té com a fiscal i passarà a ser una persona que estarà al capdavant d'un òrgan administratiu. Això vol dir que, d'acord amb els articles 7.1 i 7.2 de la Llei de l'Oficina Antifrau, totes les institucions que els he dit abans, que sí que tenen cobertura estatutària i cobertura constitucional, li passaran per davant. Tal com ens va dir el Consultiu, les competències de l'Oficina Antifrau són subsidiàries i residuals.

Dit això, avui es vota el candidat, i, per tant, nosaltres també hem de fer una consideració al voltant del can-

didat. Estem absolutament en contra de l'oficina com l'han concebuda, però el nostre grup vol fer palès el respecte i la consideració per la sòlida formació i trajectòria professional del senyor David Martínez Madero.

I és per això que no votarem en contra de la seva elecció, però sí que ens abstindrem.

Moltes gràcies.

El president

El senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant, quatre consideracions, ràpidament. En primer lloc, avui ja no estem parlant de la llei; aquest procés ja s'ha fet, en aquest Parlament. Avui estem parlant que és una llei aprovada, és una llei que ha aprovat aquest Parlament i que la mateixa llei ens obliga a fer l'acte que precisament estem fent en aquest moment, ens agradi o no, que és escollir el director o directora de l'Oficina Antifrau.

Dos. Ha estat un procés absolutament consensuat amb totes les forces polítiques parlamentàries, inclús amb Convergència i Unió, en el qual s'han aprovat al voltant de cinquanta esmenes que havia presentat el mateix Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i, a més a més, és una llei que ha estat dues vegades al Consell Consultiu.

En tercer lloc, estic d'acord amb el que comentava ara el representant de Convergència: és un procés molt llarg. Nosaltres també lamentem molt que aquest camí hagi sigut tan llarg, per arribar precisament on havíem d'haver arribat, on hem arribat avui, ha passat massa temps, ha passat molt de temps. El que fa tot això és donar la raó al que vam fer precisament en el darrer Ple, aquesta modificació de la llei, perquè avui es pugui aprovar.

I en últim lloc, en coherència amb el que va passar el dia 3 de març en la compareixença a la Comissió d'Afers Institucionals, en què tots els grups parlamentaris van donar el seu suport al candidat David Martínez Madero, el nostre grup parlamentari, lògicament, votarà a favor d'aquesta proposta.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'honorable senyor Xavier Vendrell té la paraula.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament és un debat que ja ens té una mica esgotats, perquè estem donant voltes cada vegada a les mateixes qüestions: si oficina antifrau sí, si oficina antifrau no. L'Oficina Antifrau està aprovada. I ens costa entendre on està la cultura de govern que vostès ens expliquen, que vostès en fan gala; on està el sentit, el respecte per les institucions democràtiques del nostre país i per les lleis aprovades en aquest Parlament.

Els ho vaig dir en la passada sessió, nosaltres discrepem d'algunes de les lleis que regeixen l'ordenament jurídic

de les nostres institucions. Nosaltres creiem que va ser un error l'Estatut que va aprovar el poble de Catalunya, creiem que no és una bona eina, però nosaltres la respectem, l'acatem, la complim i, allà on ens correspon, la fem complir. Nosaltres discrepam de la Llei de política lingüística, i el secretari de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, militant d'Esquerra Republicana, l'està desplegant amb totes les forces i amb tota la seva capacitat.

Reclamem que vostès respectin una llei que ha estat aprovada. Avui no estem discutint la llei; la llei està aprovada. I, per tant, reclamem als grups de l'oposició que vist que no són capaços de trobar-hi ni una sola pega..., i aquí és on he de dir que ens sentim orgullosos del Govern de Catalunya, que, per boca del seu president, en representació del Govern de Catalunya, ha proposat un candidat, que no n'hem sentit un sol mot en contra, perquè és el millor candidat que podia plantejar el nostre país per cobrir aquestes funcions. Per tant, reclamem als grups de l'oposició que donin suport a aquest candidat, que és això el que votem, els agradi més o menys, una llei que ja ha estat aprovada per aquest Parlament.

Gràcies.

El president

La senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, consellers, senyores i senyors diputats, intentaré ser molt breu, perquè, de fet, estem parlant de l'Oficina Antifrau des de febrer de l'any 2005, quan es va fer un ple monogràfic a causa de l'enfonsament del barri del Carmel.

Avui ens pertoca la designació del director; sembla que serà l'últim capítol d'aquesta oficina. Vagi per endavant que el nostre vot en aquesta designació serà l'abstenció. I intentaré explicar aquest sentit de vot.

Durant la compareixença, que es va produir el mes de març a la Comissió d'Afers Institucionals, la portaveu del meu grup parlamentari ja va expressar que des del Grup Popular no entràriem a considerar la trajectòria del candidat, de la persona proposada per ser el director de l'Antifrau, però, en canvi, sí que qüestionem i seguim qüestionant i qüestionarem aquesta llei, perquè des del primer moment que es va presentar en aquest Parlament vostès han volgut tirar cap endavant, sigui com sigui, l'Oficina Antifrau. I vostès saben que nosaltres tenim un altre model d'oficina, que basa la seva adscripció a la Sindicatura de Comptes, i, per tant, no entraré en més explicacions, perquè no tindria més temps.

Sento, senyor Vendrell i senyor Pérez, tornar-me a referir a la llei, però és que no podem obviar algunes qüestions que considerem importants. Perquè després del primer dictamen del Consultiu, que aquest dictamen buidés l'Oficina Antifrau de contingut i la convertís en una oficina administrativa, vostès ens van tornar a presentar un altre projecte de llei on un segon dictamen del Consell Consultiu, farcit d'interpretacions i d'advertiments, alertava de tot un seguit de qüestions que

podien generar, primer, un permanent conflicte entre institucions, i segon, on es qüestionava l'eficàcia real a l'hora de posar en marxa aquesta oficina.

Arriba el mes d'octubre, aproven vostès aquesta llei; dos mesos més tard es carreguen la independència de l'Antifrau a través de la Llei d'acompanyament, o sigui, per la porta de darrere. I qui serà possiblement, amb els seus vots, el futur director de l'Oficina Antifrau, va qualificar l'esmena com a mínim d'extemporània; fins i tot va posar en dubte si amb aquesta esmena podríem dubtar de la credibilitat política. El resultat final, quin és? És que l'investigat formarà part de la investigació. Com a mínim és curiós; «extemporani», va dir algú.

Seguim amb aquesta història –ja ho ha explicat el senyor Corominas–: ens presenten un projecte de modificació de llei en lectura única, es carreguen del tot la independència, el necessari consens en una llei d'aquesta mena, que requereix..., rebaixant la majoria qualificada, passem a la majoria absoluta. Una lectura única que jo entenc que vostès són conscients que és un tràmit molt perillós, estableix un precedent molt perillós presentar una modificació de la llei que canvia de manera molt substancial el sentit d'aquesta llei, obviant els tràmits que corresponen a qualsevol modificació d'una llei: parlem de presentació d'esmenes, tràmit de ponència, dictamen del Consultiu... Per tant, pensem que es va introduir un precedent molt perillós i que així ho hem de dir, malgrat que tornem a parlar de la llei.

I, clar, jo, vostès em permetran que per acabar els preguntí el mateix que els vaig preguntar durant el passat Ple: fins quan? Quan ens tornaran a presentar una altra modificació de la llei? Quan l'Antifrau molesti el Govern? Quan no interessin certes investigacions? No espero la seva resposta; esperarem el nou projecte de llei que modifiqui l'Antifrau.

Per tant, senyores i senyors diputats, en coherència amb tot el que hem expressat, amb els múltiples tràmits d'aquesta llei i amb el que de manera molt resumida acabo de comentar, ens abstindrem en aquesta votació. Ja he dit al principi de la meua intervenció que no entrem a valorar la trajectòria del futur director, no entrem a considerar la persona, però sí un projecte que no podem compartir de cap de les maneres.

Gràcies.

El president

La il·lustre senyora Laia Ortiz té la paraula.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Des del nostre grup no contribuïrem al *déjà-vu* que tornem a tenir parlant i debatent una altra vegada de la llei. Entenem que no toca, no toca ni parlar de la llei ni segurament del candidat, perquè també vam tenir l'oportunitat de fer-ho en el *hearing*. No volem allargar debats, perquè al final aquest allargament del debat és fruit d'una resistència a aplicar una llei que és vigent, aprovada pel Parlament de Catalunya, i segurament una de les lleis més debatudes de la història d'aquest Parlament: dues vegades al Consell Consultiu

i múltiples vegades debatuda en comissió i també en aquest Ple.

Per tant, el que també és obvi és que hi havia consens de tots els grups, el 3 de març es va veure: es va parlar de la idoneïtat, de la gran trajectòria professional del senyor Martínez Madero, i també que era una persona garantida d'independència política, i això són paraules dels grups de l'oposició. Per tant, amb tot aquest bagatge i perquè entenem que és un bon candidat com a director, des del nostre grup el que volem és que aquesta oficina es posi en funcionament al més aviat possible, i per això votarem a favor del nomenament.

El president

El senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, señor presidente. En primer lugar, quisiera concretar lo que se está votando hoy aquí, que, efectivamente, es la oportunidad o no de la elección del señor David Martínez Madero como director de la Oficina Antifraude.

El proceso al que se ha hecho mención por parte de otros grupos parlamentarios, pues realmente ha sido lastimoso, y de hecho ha motivado, en el caso nuestro, que desde una posición favorable al inicio del proyecto de ley, tal como salió de la comisión y fue aprobado en este Parlamento, posteriormente mereció dos votos contrarios en las subsiguientes modificaciones de la ley aprobada en el Parlament.

No somos partidarios del sistema de doble votación –ya lo manifestamos en el último debate–, y eso no quiere decir que no seamos partidarios del candidato; es decir, no vamos a ligar a la institución o el proceso con el candidato. En este sentido, me ceñiré a la persona propuesta.

A la vista de la comparecencia que efectuó el señor David Martínez Madero el pasado 3 de marzo en comisión, nosotros creemos que es un buen candidato: acreditó formación, acreditó solvencia, acreditó –al menos en sus palabras– o aparentó, por decirlo de alguna manera –porque esto, hasta que no se demuestra, no se puede acreditar– independencia y, desde luego, también pareció objetivo. Es una persona de sólida formación y que además conoce profundamente de lo que se habla, por sus orígenes profesionales y por la dedicación específica a estos temas.

De aquí que nosotros manifestemos en este acto el voto favorable del Grupo Mixto al señor Martínez Madero. Y al mismo tiempo creemos, y hemos de recordar el contenido de la ley, que habrá ocasión de ver si hemos acertado o no en la primera ocasión que tenemos, que es la presentación de la memoria anual, que será próximamente; calculo que, según establece la ley, debe ser en los treinta días al segundo período de sesiones. Es decir, para aproximadamente en el mes de setiembre, octubre, tendremos ocasión de comprobar si hemos acertado o no en la elección del candidato.

También recuerdo un aspecto sustancial para realizar la actividad que se le va a encomendar, que es el deber de colaboración de todas las administraciones en la tarea que se le ha adjudicado y de facilitarle los medios convenientes para que pueda desarrollar la misma. De ahí que pida, al mismo tiempo que una votación favorable a los que consideren que es una persona adecuada, que también en esa votación vayan incorporados el deber de colaboración y la facultad y la habilitación de medios para que pueda realizar su actividad adecuada y profesional y competentemente.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

D'acord amb l'article 90.3, la votació es farà electrònica i secreta. Per tant, demano als serveis de la cambra que garanteixin el secret de la votació.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 72 vots a favor, 1 vot en contra i 56 abstencions.

No ha obtingut, per tant, el suport de les tres cinquenes parts i, de conformitat amb l'article 9.2, ho sotmetrem a una segona votació, en què s'entén que la proposta s'accepta si obté el suport de la majoria absoluta. Continuem amb el secret de la votació...

Comença la votació.

El resultat ha estat de 72 vots a favor, 1 vot en contra i 56 abstencions.

Queda, per tant, designat el senyor David Martínez Madero com a director de l'Oficina Antifrau de Catalunya.

(Aplaudiments.)

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00040/08 i 234-00041/08)

El segon punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats. La secretària primera donarà lectura al dictamen.

La secretària primera

«La Comissió de l'Estatut dels diputats, en la sessió tinguda el dia 6 de maig de 2009, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Una vegada examinades les noves dades declarades pels diputats Francesc Vendrell i Bayona i Agnès Pardell Veà, relatives a la professió que exerceixen i als càrrecs públics que ocupen, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament,

proposa al Ple la situació de compatibilitat dels diputats Francesc Vendrell i Bayona i Agnès Pardell Veà.

»Palau del Parlament, 6 de maig del 2009.»

El president

Si no hi ha cap intervenció, passàrem a la votació, si no és que els diputats i les diputades estan d'acord a aprovar aquesta proposta per assentiment. És així? (*Pausa.*) Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat aquest dictamen.

Proposició de llei

de modificació de la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic (debat de totalitat) (tram. 202-00041/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El vicepresident primer

Té la paraula, senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, des de Convergència i Unió presentem aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei 13/2006, de 27 de juliol, de prestacions socials de caràcter econòmic. Lamentem que una iniciativa com aquesta tingui una esmena a la totalitat, de retorn, per part dels grups que donen suport al Govern, però que va en la línia que tot el que són iniciatives en l'àmbit de la política social per donar a la política social ambició real rebi sempre la voluntat per part dels grups que donen suport al Govern de no tramitar-les, d'impedir-ne el debat en ponència i d'intentar arribar a acords. Ens agradaria que fos en un sentit contrari, perquè creiem que aquesta proposició el que fa és retornar la llei on era –perquè aquesta llei ha estat modificada pel Govern– i millorar-la.

Celebrem avui que la consellera ens acompanyi, perquè en altres ocasions que parlem d'aquests temes que afecten la pobresa i les persones més vulnerables no és així, com va passar en la darrera sessió plenària, que hi havia una iniciativa, una moció, precisament amb motiu de les conseqüències socials, personals, familiars de la crisi econòmica.

Catalunya està immersa en aquesta situació de crisi, i, com dic, té uns efectes negatius per a les persones. Tenim uns indicadors de pobresa que mostren, dia rere dia, que més persones es troben en aquesta situació.

Inicialment, aquesta Llei de prestacions socials de caràcter econòmic la va presentar el Govern tripartit amb molt poca ambició, però va ser precisament en el debat parlamentari, en ponència i, finalment, en el darrer Ple,

quan vam introduir unes esmenes que van fer pujar el nivell d'aquesta llei; que fos una llei ambiciosa, amb unes prestacions millors per a les persones que cobren prestacions, pensions molt baixes.

I això va ser en un moment en què un dels grups que dona suport al Govern va ser expulsat del Govern. I aleshores li va venir una iniciativa de molta més ambició, però, en canvi, quan van retornar al Govern, van tornar a rebaixar la llei. Es veu que és en funció de si està a dins del Govern que t'agrada més la política social..., o no. I això, precisament, creiem nosaltres que no és una línia adequada; caldria més coherència: si ens interessa la política social és sempre.

I, per tant, nosaltres, anem insistint en temes de política social, perquè ens ha interessat i ens interessa, quan hem estat al Govern, i ara també ens segueix interessant, la política social, i fer política social de progrés i al servei de les persones, perquè som una formació nacionalista i sabem que la nació comença en cada persona, en cada ciutadà.

Precisament, doncs, gràcies a aquelles esmenes introduïdes, es va fer un salt cap amunt, i ara volem retornar a aquella ambició que tenia la llei. Fixem-nos que el text que es va dir diu «amb la intenció de recuperar un dels aspectes clau de la Llei 13/2006, com és el fet de computar únicament la renda de la persona beneficiària de les prestacions als efectes de valorar la seva situació de necessitat». I això es va modificar perquè vostès i nosaltres vam coincidir que la Llei de prestacions..., i concretament la prestació per necessitats bàsiques era un dret subjectiu. Hi ha un article de la llei que diu que la unitat familiar només es tindrà en compte com a càrrega. I vostès ho utilitzen en sentit contrari. I això com ho vam modificar? Doncs amb la Llei de mesures fiscals i financeres dels següents pressupostos de la Generalitat.

La llei defineix la prestació, com dic, per necessitats bàsiques com a dret subjectiu. I, en canvi, vostès, de la forma que l'apliquen, no és així. Fixem-nos: hi va haver una consellera, la del moment, que ens deia que hi havia una memòria econòmica fantàstica. La memòria fantàstica de la Llei de prestacions socials deia que la prestació de necessitats bàsiques tindria –previsió beneficiaris 2007– 85.537 beneficiaris. Ho diu –i aquesta és la còpia segellada pel Parlament– la memòria econòmica de la llei. Molt bé! Amb 51 milions d'euros, deia aquí la memòria, 51 milions d'euros.

Arriben els pressupostos següents, del 2007. Quantes persones van dir que gaudirien d'aquesta prestació? 51.171. Primer error de la memòria econòmica tan fantàstica que ens van dir que estava tan ben feta de la llei: 51.171; 34.000 persones perdudes pel camí –34.000 persones perdudes pel camí.

Després arriben els pressupostos de la Generalitat del 2008. I quantes persones ens diuen que se'n beneficiaran? Vuit mil; de les 85.000 ja estem a vuit mil. Però després arriben els pressupostos del 2009, que encara són pitjors.

Però, fixin-se, tinc una carta del Síndic de Greuges, que em diu això, diu: «Aquesta llei és la que recull la prestació de necessitats bàsiques. Inicialment es va fer

una previsió inicial de posada en marxa que es va fixar: al voltant de 51.000 persones» –el síndic parla del pressupost, però ja no parla de la memòria econòmica– «podrien percebre aquesta prestació. Un any després el departament ens comunica que ja disposen de més informació» –que bonic!, ja disposen de més informació–, «i s'ha comprovat que aquesta previsió no s'ajustava a la demanda real, per això s'ha passat a una previsió de vuit mil persones.» «Aquesta xifra s'ajusta millor a la realitat», diu la carta del síndic, atenent la informació que li dona el seu departament, consellera.

Està tan ajustada la informació, que quan mirem el pressupost del 2009, quants beneficiaris? Cinc-cents. No havíem fet els números tan bé? O sigui, fixin-se, hem passat de 85.500 a cinc-cents beneficiaris l'any 2009. Això és previsió. Això és fer les coses bé. Això és redactar una llei amb coneixement. I la consellera del moment, la senyora Anna Simó, ens va dir que la memòria econòmica estava molt ben feta. O deu ser que ara estan aplicant política de rebaixes, en un moment on es necessita més política social que mai? Perquè el que ha fet rebaixar les previsions és que vostès han anat canviant l'articulat de la llei. Ha passat una mica com amb l'Oficina Antifrau. I és aquest el frau social que ara vostès estan fent. Aquí estan fent un frau social, i molt gran, i a les persones més vulnerables. Estem parlant de la prestació per necessitats bàsiques. I els números que estic dient són dels seus documents, consellera, són els seus documents.

Aquest Govern està fent un mal servei a les polítiques socials: parlar de drets, de drets socials, de drets subjectius, veure'ls passar per davant, però no els tocarà mai. I això, amb persones que ho necessiten, és molt i molt greu. No li diré, ja, les xifres més grosses. Només dir que de l'any 2008 a l'any 2009 el pressupost per aquesta prestació ha passat de 9,37 milions d'euros –9,37 milions d'euros– a 0,51 milions d'euros. Política de rebaixes en un moment de crisi econòmica, en un moment on les famílies ho estan passant malament, la gent amb menys recursos, i vostès, com és..., abans algú ho ha dit, diu: «Ara hi ha un govern d'esquerres», i a mi m'ha semblat entendre «d'esquenes», d'esquenes a la gent, consellera. I això és el que està passant: un govern absolutament d'esquenes a la gent més necessitada.

I fixem-nos, l'article 23.1, bé..., que era inicialment el que deia la llei, diu: «Els ingressos que perceben per tots els conceptes no superen l'indicador de renda de suficiència establert per l'article 15.2.» Aquest era el text inicial. Després vostès el van canviar i van dir que es comptarien tots els de la unitat familiar. (*Veus de fons.*) El van canviar o no? El van canviar o no? El van canviar.

I, a més a més, li recordo l'article 15, i el vull llegir, que aquest encara està vigent, aquest encara no l'han canviat, diu –15.1–: «La valoració de la situació de necessitat s'ha de fer tenint en compte el patrimoni, els ingressos econòmics i les condicions socials del beneficiari o beneficiària. La situació familiar o convivencial del beneficiari o beneficiària només es té en compte en el supòsit que li comporti una càrrega econòmica.» Però, clar, vostès, com hem dit abans, en la llei que

abans hem tractat, quan una llei no els agrada la canvien. També és sobirà, aquest Parlament, per canviar-les, evidentment. Però també ens agradaria que, si fem uns pactes, doncs, es compleixin.

Per tant, nosaltres el que demanem és que es modifiqui, que només es tingui en compte els ingressos de la persona beneficiària i prou; que, si hi ha càrregues, les càrregues familiars comptin a favor del beneficiari, per tant, se l'ajudi més, i, per tant, doncs, s'ajudi a aplicar-la de la forma que estava previst.

L'altre apartat de la nostra proposició de llei té a veure amb l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, que nosaltres creiem que en aquesta situació de crisi el que s'ha de fer és des d'aquest any, 2009, aplicar el 100 per cent de l'indicador de renda de suficiència.

Aquest article, 15.3, que defineix l'indicador, diu que hi ha manca de recursos econòmics quan els ingressos personals són inferiors a l'indicador de renda de suficiència. Si hem establert un indicador de renda de suficiència, que a més a més aquí també fan jocs de mans, perquè en lloc d'aplicar els compromisos..., i quan avui hauríem de tenir un indicador de 577,30 euros el mes, només és de 563,9 euros el mes, perquè no compleixen els acords que hi va haver amb els sindicats i amb els altres membres de la taula que decideix aquest indicador, creiem que, si diem que una persona no pot viure per sota d'aquesta quantitat, arribat el moment, i més donada la situació de crisi, no li podem donar ajudes per sota d'aquest indicador.

I, per tant, demanem que des d'aquest any 2009, des de l'1 de gener de l'any 2009, s'apliqui el 100 per cent d'aquest indicador; retornar la llei on era, que la prestació per necessitats bàsiques s'apliqui tal com deia la llei inicialment, amb les previsions inicials, que vol dir que moltes persones que cobren un SOVI, que moltes persones que cobren la pensió d'ajuda social, etcètera, totes aquestes persones cobrin l'ajut. I, a més a més, que en facin difusió. Perquè, si mira la primera revista que va treure el Govern tripartit sobre la Llei de prestacions, a l'hora d'anunciar-ho, van explicar-ho tal com deia el text inicial, però a l'hora d'aplicar-ho ho apliquen amb les rebaixes. I estan vostès negant els ajuts a gent que ho necessita.

Per tant, nosaltres demanem aquesta modificació d'aquesta llei. I, per tant, els demanem que retirin aquesta esmena a la totalitat. Al que sí que ens comprometem és al fet que, si aquesta ponència es posa en marxa, podem buscar acords. L'última vegada que vam parlar d'aquesta Llei de prestacions, se'ns va dir, en un altre tema, relacionat amb les no contributives: «No, no pateixin, que ja buscarem un acord.» Escolti, posem-nos-hi. Ja els ho vam dir. I avui voten que no. Però, fixin-se, arriba una altra iniciativa i seguim igual, perquè vostès no estan per tirar polítiques socials de progrés endavant; vostès estan només per fer propaganda de política social, però no per fer-la. Els agrada la propaganda, però no la fan. Per això les partides de propaganda augmenten i les de la política social disminueixen, les de la política social dirigida a les persones amb menys recursos.

I, per tant, els demanem aquesta consideració al que els proposem. Avui, de l'únic que es tracta és de dir: «Creem una ponència per parlar d'això, per buscar un acord.» Tanta por els fa parlar d'això, que tiraran endavant la seva esmena a la totalitat? Potser que hi posin una mica més el cor, en aquests temes, perquè estem parlant de la gent que més ho necessita. És un nou oferiment de diàleg, l'anem fent... Ja sabem que tot això cau en sac trencat. Quan vam fer la interpellació sobre la situació de crisi en política social també vam llençar moltes paraules, dient «escolti, busquem un pacte», i semblava que sí, però ens van donar també l'esquena. Perquè, també, igual que donen l'esquena als més vulnerables, vostès no volen veure aquesta crisi que hi ha. I no van voler pactar, de quinze o setze punts, res. I vam donar una imatge, jo crec, penosa, d'una cosa que es podia fer amb finalitat molt bona, de buscar uns acords entre les formacions polítiques, que estem en aquest hemicicle per servir a la gent. Que aquest és el deure màxim de la política, el servei a les persones, especialment a les persones que perden més el tren de la societat. Però avui sabem que tenim un govern que parla de política social però que no en fa. I en tenim molts exemples: la Llei de la dependència, la Llei de prestacions, les ajudes a les famílies..., moltes i moltes coses.

Li demanem que en aquests minuts que queden fins a la votació «recapacitin», no per Convergència i Unió, sinó per aquest país, que es mereix una política social com cal al servei de les persones.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ara, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, i en nom dels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor Cleries, miri, vostè diu «un govern d'esquenes», ha dit, crec, vostè, fent aquest joc de paraules. No, no, no, no: una majoria de cara; una majoria de cara que amb el cap ben alt pot dir que durant aquests sis anys a Catalunya s'ha fet més del que s'havia fet mai, amb diferència, per les famílies i les persones amb ingressos més baixos. Mai s'havia fet tant. (*Remor de veus.*) Mai s'havia fet tant, senyor Cleries, senyora Rigau. Abans s'havien fet coses, però ara se n'han fet més. I és demostrable que ara se n'han fet més. Tot i que a la senyora Rigau li sigui molest sentir aquesta afirmació. Però els fets són els fets, i nosaltres ens hem de remetre als fets.

Escolti, si em permet, abans d'entrar en matèria, senyor Cleries, com que crec que el temps m'ho permetrà, jo diria que avui finalment he entès què hi dins del seu cap, diguem-ne, perquè crec que vostè té la convicció –bé, de fet ho ha dit, no?– que aquí els que són veritablement de progrés són vostès, perquè els fets així ho avalen i així ho demostren, com si vostès fossin els que són realment d'esquerres però amb fets i no amb pa-

raules, oi?, i que nosaltres som gent que diem que som d'esquerres però que tot és xerrameca i que a l'hora dels fets res de res i que diem que som d'esquerres com una propaganda... (*Remor de veus.*) Això és el que hi ha dins del cap del senyor Cleries i dels companys de grup parlamentari, no?

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

El Sr. Comín Oliveres

Però llavors hi ha una cosa que no entenc. Senyors diputats, però llavors, si vostès realment consideren que els que són autènticament d'esquerres són vostès i nosaltres ho diem perquè sembla que dir això queda bé, per què no ho diuen de vostès? A més de fer-ho, diguin: «Ciutadans de Catalunya, sàpiguen que els que som autènticament un partit d'esquerres i de progrés a Catalunya és Convergència i Unió.» I llavors, així, els ciutadans de Catalunya descobriran que és l'únic país del món on tots els partits són d'esquerres, i jo me n'alegraré molt... (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau... Perdó –perdó–, si us plau...

El Sr. Comín Oliveres

Perdoni, senyor López...

El vicepresident primer

Perdó, senyor Comín, un moment. Per favor, no facin exclamacions quan estigui algun orador a la tribuna. Facin el favor de respectar el seu torn de la paraula.

El Sr. Comín Oliveres

Feta aquesta petita consideració, senyor Cleries, jo crec que vostè té això al cap, veig que els seus companys ho comparteixen, però això no s'ho pot creure ningú, i a més els fets ho demostren, eh?

Jo ara entraré ja a discutir la seva proposta per, una mica, desfer, diguem-ne, aquest judici d'intencions permanent que vostè fa quan li rebutgem les seves proposicions de llei. Perquè no fa argumentacions, fa un judici d'intencions, sobre «vostès, propaganda, però en veritat a vostès no els interessa ni...», «vostès estan d'esquena...» Escolti, mai ningú ha tirat endavant una llei tan ambiciosa..., a la qual vostès van contribuir, sí, vostès hi van contribuir; els ho he dit moltes vegades des d'aquest mateix faristol; però mai ningú ha tirat endavant una llei tan ambiciosa, que de fet és la més ambiciosa de tot l'Estat, descomptat el País Basc, per complementar les rendes més baixes de Catalunya. I això ho ha fet aquest Parlament, governant qui governava, senyor Cleries. I m'alegro que vostès se sumessin a la iniciativa del Govern, i me n'alegro molt. I li he dit que vostès ens ajudessin a fer la llei millor possible. Però s'ha fet amb aquest Govern, s'ha fet amb aquesta majoria. I això sí que són fets.

Llavors, senyor Cleries, vostè ens demana –i entenc que faci la crítica– que retornem a la versió originària –diguem-ho així– de la llei, que no tenia en compte les rendes familiars en el cas de la prestació per necessitats bàsiques. Però les hem de tenir en compte bàsicament per una raó que pot semblar tècnica però que és una raó que té com a objectiu no generar un greuge comparatiu. I li ho explicaré amb cert detall, perquè espero que per una vegada... Ja li ho vaig explicar d'una manera menys detallada a l'anterior debat que vam tenir; espero que aquesta vegada li quedi clar.

Miri, si nosaltres no tenim en compte les rendes familiars, què podria passar? Podria passar el següent: que una persona amb una determinada renda personal no tingui dret a la pensió no contributiva que paga el Govern central, l'Administració central, a causa del fet que a les PNC des del Govern central es tenen en compte les rendes familiars, eh? I podria passar que una persona amb una determinada renda superior a la primera persona, amb una renda superior a l'anterior, tingués un SOVI, tingués un FAS, tingués un Lismi, i que, si no tenim en compte les rendes familiars, sí que tingués dret al complement que es preveia originàriament en el projecte de llei, tal com es va aprovar. Per tant, què es podria donar? –i aquí està el greuge comparatiu. Es podria donar que la Llei de prestacions, si no té en compte les rendes familiars, complementés persones amb rendes més altes que d'altres persones que no tindrien dret a cap mena de complement. Espero que s'entengui d'una vegada l'argument. El que és inequitatiu, el que no és just és proporcionar un complement a una persona que disposa de més renda que una altra que no té dret al complement.

Per tant, nosaltres el que hem fet és introduir el còmput de les rendes familiars per a tothom –per a tothom–, perquè a un dels col·lectius beneficiaris de la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic, que són els perceptors de les pensions no contributives, en origen ja se'ls computen aquestes rendes familiars. M'explico? Si nosaltres... Senyor Cleries, això no ho ha d'oblidar: la nostra Llei de prestacions no deixa de ser complementària del sistema de pensions de la seguretat social; això ho sap vostè millor que nosaltres. I, per tant, si en aquest sistema de pensions es tenen en compte ja en origen les rendes familiars per al cas de les pensions no contributives –i nosaltres estem complementant aquest grup de beneficiaris–, el que hem de fer és aplicar aquest mateix criteri, que està implícit en el cas de les pensions no contributives..., aplicar-lo per a la resta de beneficiaris.

I per això hi ha un canvi entre el redactat que es va aprovar originàriament de la Llei de prestacions i el que es va acabar aprovant quan es va tramitar la Llei de mesures, la llei d'acompanyament, si mal no ho recordo, per a l'any 2008. Al juliol del 2007 va haver-hi el canvi per aquest motiu, per desfer un greuge comparatiu que havia quedat sense desfer en la versió originària de la llei.

Per tant, l'únic que fem és estendre a tots els perceptors, eh?, senyor Cleries, un criteri que fins ara, no per voluntat nostra però de manera inevitable, era tingut en

compte per a uns dels perceptors. Rendes familiars: es té en compte per a tothom, per als que cobren les PNC i per als que cobren el FAS, Lismi, etcètera.

Anant a la segona qüestió que ens proposen vostès, vostès ens demanen que avancem el calendari, bàsicament; és a dir, que, en comptes d'arribar al cent per cent, eh?, que en comptes de fer que el complement que es paga gràcies a la llei arribi al cent per cent de l'indicador de renda de suficiència l'any 2010, arribem ja al cent per cent de l'indicador de renda de suficiència l'any 2009. En relació amb això, si em permet, primer li voldria dir una cosa, que, si vol, és una qüestió relativament menor, però també s'ha de tenir en compte: arriben vostès una mica tard, perquè, si no m'han informat malament, l'any 2009 està ja en aquests moments acostant-se al mes de juny, no sé si m'entén. No sé si vostè fa la proposta amb efectes retroactius... Vostè diu: «Els complements que es paguen mensualment de l'any 2009, que arribin al cent per cent», i ens ho diu el mes de maig. Per tant, no entenc per què no han tramitat vostès aquesta proposta amb antelació, el mes de gener, el mes de febrer... La porten a aquest hemicicle amb un xic de retard.

Però la qüestió important no és aquesta. La qüestió important és que jo, fent memòria, he constatat que vostès, suposo que de manera involuntària, però no han sigut del tot coherents posant aquesta proposta sobre la taula. Perquè, si m'ho permet, jo ara li faré breument la crònica de què va succeir durant la tramitació de la Llei de pressupostos.

Vostè sap perfectament, i ho ha explicat, que la Llei de prestacions preveia arribar al cent per cent l'any 2010 i al 80 per cent l'any 2008. Per tant, respecte de l'any 2009 la Llei de prestacions no predeterminava res; això s'havia de decidir en una llei de pressupostos. L'any 2009 tant es podia fer el 85 per cent com el 90, com el 92 i mig, com el 95, eh? D'acord. Va entrar la Llei de pressupostos per a l'any 2009, a l'octubre, i preveia exactament –disposició addicional vuitena, punt 2–: «El percentatge de l'indicador de renda de suficiència que han d'assolir les prestacions establertes per la llei a la qual fa referència l'apartat 1 es fixa en el 85 per cent per a l'exercici 2009.» Per tant, la Llei de pressupostos va entrar amb la idea del 85 per cent.

I què van proposar, vostès? Quina va ser la seva esmena? La seva esmena va ser incrementar l'indicador de renda de suficiència, no posar-lo en 7.888 euros, que és el que deia la Llei de pressupostos, sinó incrementar-lo a 8.082 euros –esmena de Convergència i Unió. Però no van dir res del percentatge de l'indicador de renda de suficiència, senyor Cleries. Vostès van mantenir la idea del 85 per cent. Van proposar incrementar l'IRSC, i prou –l'esmena de vostès, la tinc aquí davant.

Qui va ser que va decidir, fent servir la seva retòrica, incrementar l'ambició del text originari, del text que havia entrat en aquest Parlament? La mateixa majoria. La mateixa majoria, gràcies a negociacions amb els agents socials i amb els sindicats, va decidir esmenar la Llei de pressupostos i que la Llei de pressupostos digués que l'any 2009, en comptes d'arribar al 85 per cent, arribéssim al 90 per cent, que és el que en aquell moment diu la llei i és el que s'està aplicant. Per tant,

si en aquests moments estem pagant fins a un 90 per cent complements que permeten arribar la gent fins a un 90 per cent de l'indicador de renda de suficiència és gràcies a una esmena dels tres grups de la majoria, senyor Cleries –és gràcies a una esmena dels tres grups de la majoria!

Per tant, ara vostè em demana que ens posem al cent per cent. Clar, però els que a l'octubre –al desembre, pròpiament, que és quan es va fer l'aprovació definitiva de la llei– vam passar del 85 al 90 vam ser nosaltres; a vostè ja li anava bé el 85 en aquell moment. Ara em demana... Si de cas, ja m'ho aclarirà; aquesta és la informació de què jo dispo. Però ara em demana que em posi al cent per cent.

A més, fixi's que la qüestió té la seva gràcia, perquè si fem números què veurem? Si fem números veurem que el 90 per cent que proposàvem nosaltres sobre l'indicador de renda de suficiència que proposàvem nosaltres –que, com li he dit abans, era de 7.888 euros, còmput anual–, això donava 7.100 euros anuals, eh?, com a llindar de renda al qual s'havia d'arribar gràcies als complements. En canvi, el 85 per cent que proposaven vostès, aplicat a la proposta d'indicador de renda de suficiència que proposaven vostès, que ja he dit que era de 8.082 euros, equival a 6.869 euros. Per tant, al final, comptat i debatut, resulta que la proposta d'aquesta majoria que se suposa que està d'esquena a les ciutadanes i els ciutadans més necessitats de Catalunya, eh?, la proposta d'aquesta majoria, que no és la progressista, és la de la propaganda, resulta que ha permès als ciutadans de Catalunya cobrar més diners que no pas si s'hagués aprovat la proposta que feien vostès, una diferència de 7.100 euros o 6.869 euros. Això també són fets, fets avalats per l'aritmètica, la de tota la vida, diguem-ne, des de Grècia fins als nostres dies, eh? M'entén, senyor Cleries? Això són fets.

Per tant, vostès són els autènticament progressistes. Ara vostès els diran als ciutadans de Catalunya que l'autèntic partit progressista i d'esquerres s'asseu a la dreta de l'hemicicle i jo me'n congratularé, eh?, de ser el país del món on l'esquerra ocupa un arc més ampli, una part més àmplia de l'arc parlamentari. Interpreto que vostè quan ens parla de propaganda s'està referint a això, eh? Però els fets diuen el que diuen.

Per tant, senyor Cleries, ja li ho he dit, per tres motius nosaltres no podem avalar el cent per cent. El primer motiu... –dos, ja els hi he dit–, el primer motiu és que estem a mitjans d'any, eh? Si vol, parli de l'any que ve, però l'any que ve ja arribem al cent per cent. Per tant, aquest debat, per sort, ja no el tindrem mai més; l'any que ve s'haurà acabat el debat del percentatge. Va ser el debat de l'aprovació de la llei, ha sigut el debat de la Llei de pressupostos, el debat d'avui... S'haurà acabat per sempre més; ens haurem posat al cent per cent. Amb aquesta majoria, amb aquesta majoria ens haurem posat al cent per cent, amb aquesta majoria. Amb la seva contribució inestimable, però amb aquesta majoria, eh? De cara, no d'esquena –de cara, senyor Cleries. I vostè sap que, d'aquest tema, n'hem fet una prioritat.

Però és que hi ha dos motius més per dir-li que no... Sí, senyor Cleries, n'hem fet una prioritat i en comptes de

doldre-li podria estar content, que és el que jo no entenc, per què li dol tant a vostè que hàgim fet una prioritat d'aquest tema, en comptes d'estar content pels ciutadans de Catalunya, que la llei, a més, la vam aprovar junts. Estigui content que aquesta llei s'hagi fet; independentment de qui governi, estigui content, no estigui dolgut.

Acabo, senyor president. Li deia que vostès arriben tard quan ens demanen el cent per cent perquè estem al maig, li deia que no em sembla coherent amb la seva posició durant la Llei de pressupostos, però, a més a més, escolti, vostè ens demana això en un moment en què tothom sap perfectament que la crisi econòmica està generant una pressió impenitent sobre les finances de la Generalitat de Catalunya –o potser vostès no se n'han adonat, eh?– i en què l'acord de finançament encara no està resolt, i, per tant, no estem en condicions, senyor Cleries, no faci propostes irresponsables, no estem en condicions d'assumir una proposta així. La responsabilitat és un criteri de govern absolutament fonamental.

Per tant, senyor Cleries, senyores i senyors diputats, només repetir el que he dit al principi: el nostre compromís amb les famílies de renda més baixa de Catalunya és total i absolut; senyor Cleries, total i absolut. I ho podem demostrar amb fets, i sabem que en aquesta casa en sis anys s'ha fet més, mal que li pesi a la senyora Rigau, del que s'havia fet mai.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor Cleries, pot utilitzar el seu torn en contra.

El Sr. Cleries i González

Molt bé, gràcies, senyor president. Senyor diputat, sort, doncs, que n'hem fet una prioritat, perquè, si no, ja ens podem imaginar com aniríem. La llei la vam aprovar junts, però vostès per obligació, perquè encara recordo les corredures que hi havia per aquí, amb el conseller Castells fent números, improvisant números, i la cara de la consellera, també, doncs, desconsolada perquè ens va venir a explicar una llei que resulta que no és la que va aprovar, i que el dia abans del director de ICASS que hi havia en el moment la va estar explicant als mitjans de comunicació i se la va haver d'empassar, perquè van haver d'aprovar la nostra –i no la seva–, que era ambiciosa –que la seva era de rebaixes. I era així.

I vostè em diu: «Estem en crisi, senyor Cleries. Que no ho sap, que estem en crisi?» Sí que ho sé, però no facin pagar la crisi als pobres. Perquè, si hi ha diners per a l'automoció, no n'hi ha per als pobres? Els cinc-cents euros que els fa pagar a vostès el senyor Zapatero, aquests els pagaran amb un somriure als llavis, però si és per als pobres no? (*Remor de veus.*) Escoltin, és la demagògia que ha utilitzat el senyor Comín. Demagògia per demagògia; si la vol, també en sabem fer. He intentat no fer-ne, però vostès a cada moment ens donen i ens volen donar lliçons de moral, i per aquesta, senyor Comín, no hi passarem. Vostè no donarà lliçons

de moral a Convergència i Unió ni a mi. Ni m'enviarà més al confessional, se'n recorda?

Per tant, vostè no doni consells, que això (*l'orador fa un cop al faristol*) no és per fer homilies, això és per fer política i per fer propostes a favor de les persones. (*Aplaudiments.*) I el dia que vulgui se'n va a l'església a fer homilies, però no ens vingui aquí a fer homilies, i menys a mi, que he fet molta catequesi al llarg dels anys. I, per tant, aquí no toca.

Vostè parla de fets i paraules, contràriament al seu president, que diu: «Fets, i no paraules.» La política és paraula, és pedagogia, és explicar, és arribar a la gent, i després les paraules van acompanyades de fets. Malauradament, estem cansats de paraules buides, i els fets no acompanyen, senyor Comín, els fets no acompanyen. Paraules i fets, i sobretot ser gent de paraula, que estem ara acostumant-nos a una política on no hi ha paraula. Ser gent de paraula, que si es compleix i s'aprova una llei en el Parlament s'apliqui, però s'apliqui amb tots els ets i uts, no de rebaixes, que és el que vostès fan.

Perquè, si no, malgrat tot el seu verb fàcil, com és que han baixat els beneficiaris? Ja em poso des del moment que van canviar la llei, el 2008: 51.000 el 2007, el 2008 8.000, i ara 500. Per què està passant? Per què està passant, senyor Comín? Per què està passant?

Paraules, fets i ser gent de paraula. Hem d'acostumar-nos que la política sigui complir la paraula, no fer com fa el senyor Zapatero, que ens va dient coses i més coses, i després res de res. I a més vostè diu: «És que no ho podem fer perquè no tenim el finançament.» Senyor Comín, és el seu partit, són els seus, els que no ens donen el finançament, els que no compleixen l'Estatut. I ve vostè i ens ho diu a nosaltres. Clar que aquí diuen una cosa i a Madrid una altra. Per tant, tot això, senyor Comín..., no ens doni lliçons de moral.

Ens diu que la proposició de llei que proposa Convergència i Unió arriba tard. Això li ho diu a la consellera, que la té aquí. La majoria de convocatòries d'aquest any encara no han sortit, n'hi ha moltes que encara no han sortit, i estem al mes de maig. I diu: «Senyor Cleries, vostè ve a proposar-nos una cosa el mes de maig.» Però si hi ha coses que encara no les ha tret el seu departament estimat, d'Acció Social i Ciutadania, en les dates que estem avui i, en canvi, ens vénen a dir que nosaltres no podem proposar... Escolti, nosaltres podem proposar el que vulguem, perquè som un grup parlamentari i ho podem fer, i ho defensem parlamentàriament, i vostès apliquen el seu corró. Apliqui'l, però després també ho expliquem, com estem explicant... Vostès ens vénen a parlar de terminis, i hi ha una llei de la dependència en què no respecten cap termini vostès, que diu que tres mesos i tres mesos i si en troben un farem una festa, que hagin tardat tres mesos a vostès. Vostès no respecten cap termini i vénen a dir a Convergència i Unió que no podem presentar aquest projecte el mes de maig? I tant, si el podem presentar! I quan vulguem. Per això som els diputats que som, i vostès són els que són i s'han d'ajuntar tres per arribar a alguna cosa. (*Remor de veus.*)

Per tant, escolti, això s'ho han de fer mirar. I, per tant, a nosaltres no ens doni lliçons de moral, perquè, si no, també nosaltres en sabem, de donar lliçons.

I diu que han augmentat fins al 90 per cent. Escolti, això és una autoesmena que es van fer vostès —és una autoesmena que es van fer vostès. I la nostra proposta està presentada de finals del 2008.

Per tant, les dades les sabem, sabem el que estem dient i sabem que en aquell moment la llei va quedar com va quedar per aquesta esmena signada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i per Convergència i Unió, i que me la guardo i la tinc emmarcada, perquè fins que no tornin a estar fora del Govern no s'adonaran del que és fer polítiques de progrés. Vostès parlen d'esquerres i dretes, i estan passats de moda. Nosaltres parlem de polítiques de progrés, és el que jo li he parlat, li he dit: «Vostès són els que es diuen d'esquerres.» Jo no he dit ni esquerres ni dretes, nosaltres parlem de fer progressar un país, de fer progressar la gent, que és el que importa, i fet des d'una base sòlida, Convergència i Unió, és el que intentem fer. Vostès han d'anar predicant que són d'esquerres, perquè ja no s'ho creuen ni vostès, i cada moment s'ho han d'anar repetint i mirar-se al mirall. Doncs nosaltres, escolti, tenim clar el que som, que és optar pel progrés de les persones.

I acabo demanant..., si vol donar lliçons de moral, ens en dona una: retiren l'esmena a la totalitat, creem una ponència i pactem com podem fer avançar aquesta llei de prestacions amb uns millors serveis a les persones. Això seria donar una lliçó de moral, i el felicitaria. I, per tant, senyor Comín, li demano això: ja que tot sovint, quan hem de parlar de pensions, surt vostè, doncs almenys no parlem de moral ni de lliçons i parlem de la política i del servei a les persones, que és el que compta.

Nosaltres defensem aquestes propostes, veu que no són propostes improvisades, sinó que les anem fent tot sovint, perquè ens mou servir la gent. I sap per què ho fem, senyor Comín? Perquè som una formació nacionalista, i la nació comença amb cada persona, amb cada ciutadà, i fer una nació forta és a través de la gent, que la gent se senti integrada, que hi hagi cohesió social, que tothom se senti membre d'aquest país. I això és el que fem nosaltres.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. Senyor Comín, em demana la paraula?

El Sr. Comín Oliveres

Per contradiccions...

El vicepresident primer

D'acord, té un minut.

El Sr. Comín Oliveres

Des de l'escó?

El vicepresident primer

Sí, si vol, sí. Té un minut, senyor Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor Cleries, miri, és que no m'ha contestat cap dels arguments ben fonamentats que li he donat; per alguna cosa deu ser. Deixi'm que li digui un moment: el confessionalari va ser una broma nadalenca, però si li ha arribat tant al fons del cor per algun motiu deu ser. Jo simplement vaig fer una frase simpàtica, no?; veig que vostè ho ha convertit en argument polític.

Escolti, la llei s'està aplicant de manera escrupolosa, senyor Cleries, tal com la vam aprovar vostè i jo, escrupolosament s'està aplicant. No hem fet cap canvi arran de la crisi, no estem fent cap retallada. Des que hi ha la crisi vostè diu: «Amb la crisi els primers a qui la fan pagar són els pobres.» És que des que hi ha la crisi no hi ha hagut cap modificació normativa amb relació a aquesta llei. Per tant, estem aplicant el que vostè i jo vam decidir conjuntament.

És vostè que em diu: «Ara..., quan anàvem bé, vam dir que arribaríem el 2010 al cent per cent. Doncs, ara que anem pitjor hauríem d'arribar al cent per cent al 2009.» Escolti, és vostè que vol fer canvis, i nosaltres li expliquem els motius pels quals creiem que no té coherència per demanar-los.

I, finalment, només li vull dir una cosa, senyor Cleries: fer creure que les coses estan anant fatal en el tema dels complements de pensions a les famílies més pobres, quan les coses van millor que abans, van millor que quan governaven vostès, em sembla.... (*remor de veus*), millor que quan governaven vostès, senyor Cleries, i parlin d'ell...

El vicepresident primer

Si us plau...

El Sr. Comín Oliveres

...i parlin d'ell, senyor Cleries, em sembla..., de veritat aquí sí que tinc temptacions de parlar de moral. Quan veig que vostè intenta fer creure als beneficiaris de la Llei de prestacions que les coses van fatal, quan vostè sap perfectament que no és així...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

...potser sí que ens obligarà a parlar de moral, si planteja el tema en aquests termes.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de la paraula del Grup Popular –perquè el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha renunciat ja a aquest torn–, té la paraula el diputat senyor Rafel López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyora consellera... Senyor Cleries, nosaltres, a veure, primer per dir que la votació que farem serà contrària a l'esmena a la totalitat que ha presentat el tripartit. Veig que el felicitaven, senyor Comín, els seus companys de tripartit per la seva intervenció, és a dir que comparteixen solidàriament les seves paraules –suposo que la consellera també. Però, no, senyor Cleries, no es pot venir aquí a dir que no és un tripartit d'esquerres, sinó d'esquena. Ho ha dit molt bé el senyor Comín, diu: «Nosaltres anem de cara.» I és el que és, perquè si alguna cosa té aquest tripartit és molta cara; és a dir, si alguna cosa té és molta cara. Perquè haver vingut aquí amb els arguments amb què ha vingut, fixi's, de funcionari de finestreta, amb què ha vingut el senyor Comín... Fixi's el que ens ha dit, imagini's, ha dit: «Ara vostè vol venir aquí, ara que les coses van malament –van malament–, a donar més als que més necessiten?» Doncs sí. Però no és la funció del Govern, senyor Comín? Quan les coses van malament, es reorganitza el pressupost de la Generalitat i es transfereix a qui més ho necessita? Jo suposo que això, senyora consellera, és un tema que han hagut de parlar en el Consell de Govern. Quan les coses van malament, senyor Comín, ens hem d'avançar a les necessitats de la gent. Què vol dir?, que quan les coses van malament li ho traïem?

I, escolti, senyor Comín, ja per acabar, no ens digui que tothom som d'esquerres, perquè si alguna cosa tinc d'orgull en aquesta vida és que no sóc d'esquerres, a veure si ens entenem. Perquè, escolti'm una cosa: vostès compleixen, i nosaltres no li diem que vostè diu... Perquè a vegades també, senyor Cleries, enganya una mica el subconscient. Diu: «Vostès que es diuen progressistes d'esquerres...», si esteu complint perfectament amb el manual del progressisme i de l'esquerra: més atur, més dèficit, molta publicitat –molta publicitat, molta publicitat– (*remor de veus*) i més malbaratament dels recursos públics. Estan complint escrupolosament el que significa ser d'esquerres.

Perquè hi han dues formes... Vostès es poden enorgullir d'augmentar les prestacions, nosaltres les volem disminuir, les prestacions socials. Sap com? Creant riquesa, que menys gent, menys gent en aquest país hagi de dependre de les prestacions socials. La seva política és totalment al revés: s'enorgulleixen que hi hagi prestacions socials. Són dues polítiques absolutament diferents, i la prioritat ara és com creem més riquesa, però mentre no la creem, senyor Comín, el que no podem és ni crear riquesa ni reduir encara més els recursos que tenen.

Miri, vostès ha quedat molt clar, senyor Comín, que no creuen en les polítiques socials. Miri, les polítiques socials són molt més que les promeses, són molt més que les fotografies, són molt més que els observatoris...

Per cert, fa poc van crear un Observatori de la Família per observar com estaven de malament les famílies; està molt bé que creem un observatori, però ha de servir per a alguna cosa. I creure en les polítiques socials és fer alguna cosa més.

I el que veiem és que contínuament –i ho hem vist amb aquesta llei, i el senyor Cleries ens ha posat també fil a l'agulla en aquest sentit–, el que hem vist contínuament és que en aquelles polítiques que més afecten les famílies, que més afecten les persones –i després tindrem ocasió de parlar-ne, quan parlem de la proposició de llei que ha presentat el Partit Popular de Catalunya per canviar, per fer alguns canvis a la política de recolzament a les famílies–, hem vist una paralització absoluta de la legislació social d'aquest Govern.

Podem recordar la Llei de dependència? I la Llei de dependència, senyora consellera, no és només que des de Madrid, és a dir, des del Govern amic del tripartit, no de Catalunya, el Govern amic del tripartit, o d'alguns del tripartit, perquè, clar, cada cop tenen menys amics, eh?, però el Govern amic del president de la Generalitat, no només és que no ens doni els diners: és que la gestió que s'està fent aquí a Catalunya també és nefasta. Abans ho ha dit el senyor Cleries, diu: «Trobem una persona que en sis mesos li hagin fet la valoració i el PIA, una sola persona –una sola persona.» Això són garanties socials que hem de donar.

O li puc posar més... És que no només, senyor Cleries, són les valoracions de la dependència; són les valoracions per discapacitats. Fa poc, a un ciutadà, carta de la conselleria sobre l'equip d'avaluació de Badal, a Barcelona, sap quina és la llista d'espera? Divuit mesos, divuit mesos per fer-se una valoració de la discapacitat. I ara li han dit, quan han passat els divuit mesos, que ha d'esperar dos mesos més. Sap per què? Perquè diu: «És que només som dos metges.» Aquest és un frau de llei. I no només estem parlant de la llei de dependència i com s'està portant.

Però podem parlar de la Llei de serveis socials, quant ha costat de posar en marxa la Llei de serveis socials, tot el desplegament de la Llei de serveis socials. O la Llei de recolzament a les famílies; on està el desplegament? Fa poc ens deia..., fa un any, el 17 d'abril, crec recordar, ens deia la senyora Carme Porta: «Estem fent dos decrets.» Bé, on estan, els dos decrets?, on estan aquests dos decrets? O la Llei de joventut, o la Llei de la infància, que portem ja... bé, sis anys, tot el que porta el tripartit, esperant aquestes dues lleis; sis anys per fer dues lleis, imagini's. És a dir, en qüestió de polítiques socials al tripartit, retards, paralitzacions i frenades.

Però, miri, senyor Comín, escolti'm, és que no és només que vostès hagin presentat ara arribar al 85 per cent de l'IRS, no és només... És que l'any 2004 –i per això és un frau a les expectatives i parlem de frau de les expectatives– vostès van prometre que arribaria al 80 per cent de què? De l'SMI, del salari mínim interprofessional. Aquesta va ser la promesa que van fer als ciutadans de Catalunya, el 80 per cent del salari mínim interprofessional. Ara s'ha quedat en el 85 per cent de l'índex de renda de suficiència. Però és que, tot i així, si apliquem el 85 per cent de l'índex de renda de suficiència, compa-

rat amb el 80 per cent del salari mínim interprofessional del que vostès van prometre en el pacte del Tinell –que se'n recorden, del pacte del Tinell?, perquè suposo que vostès ja ni se'n recorden, d'aquest pacte–, d'allò que van prometre al pacte del Tinell del 80 per cent, estan, diguem-ne, defraudant als ciutadans de Catalunya cinc-cents euros l'any; és a dir, agafant les promeses, amb el que vostès apliquen, estan defraudant, de les promeses que vostès els van fer en el pacte del Tinell, cinc-cents euros.

Però és que podem parlar de la lluita que han tingut, per exemple, per l'augment de l'índex de la renda de suficiència. Se'n recorden de l'any 2008, que van haver de venir els sindicats a dir: «Escolteu, aquest índex de suficiència de renda sembla de broma»? O aquest any mateix, que l'han augmentat només un 2 per cent, quan claríssimament s'hauria d'haver augmentat un 4 per cent. Això afecta les famílies de Catalunya; afecta, primer, amb prestacions més baixes i afecta també perquè moltes famílies no poden accedir a les prestacions.

És a dir, la política que vostès han estat fent ha estat absolutament restrictiva d'allò que s'havia aprovat, restrictiva d'allò que havíem aprovat al Parlament de Catalunya i restrictiva d'allò a què s'havien compromès davant dels ciutadans de Catalunya. Quin més frau vol, senyor Comín? Quin més frau? Vol que li donem les gràcies per haver, diguem-ne, defraudat cinc-cents euros als ciutadans de Catalunya d'allò que els van prometre? Vol que li donem les gràcies?

I, escolti, no vingui aquí a dir que el tripartit ha fet més que els altres governs anteriors. El tripartit ha pogut fer coses perquè hi han hagut altres governs que han fet coses, a veure si ens entenem, perquè la llei de polítiques de les famílies se la van trobar, amb la qual han pogut fer altres coses. I molts anys –i una part dels anys gràcies al suport del Partit Popular de Catalunya– hem pogut ser capdavanter en polítiques socials. Ara podem dir el mateix? No; avui en dia no podem dir el mateix sobre si som líders o no som líders.

Però, miri, a més un altre frau de llei. El senyor Cleries s'equivocava quan deia que al juliol del 2007 es va incloure, a la Llei de mesures fiscals i financeres, un canvi, a la llei; és a dir, un cert frau, permeti'm que li ho digui: que una llei de mesures fiscals i financeres esmeni una llei que va aprovar aquest Parlament amb un consens unànim de tots els grups parlamentaris, això és un frau a la voluntat popular expressada en aquesta cambra. És un frau. Ho miri com ho miri, és un frau. I a les expectatives que tenien els ciutadans.

Però és que el frau és superior. Perquè, senyor Comín, sap quan es va introduir aquest element, l'element de la renda familiar? Es va introduir el 29 de maig en el decret, i després es va fer canviar la llei. Imagini quin frau! Primer es fa el decret que suposa un frau a la llei i després, com el decret ho ha fet, es canvia la llei. (*Veus de fons.*) Oh, i tant! El 29 de maig s'aprova el Decret 123/2007, on es diu i on s'especifica la renda familiar, i, després, el 4 de juliol, es fa la Llei de mesures fiscals i financeres; és a dir, primer es fa el decret i després es fa la llei. Tot al contrari. Un doble frau, senyor Comín; un doble frau a la ciutadania de Catalunya.

Miri, escolti'm, aquesta proposta, aquesta proposició de llei que li ha presentat Convergència i Unió dona per primera vegada al tripartit l'oportunitat d'avançar-se als problemes. D'avançar-se als problemes, senyor Comín! Perquè ja hem vist quina és la psicologia del tripartit: «Vostès volen gastar més en política social quan les coses van malament?» Ens ho pregunta. Ens ho pregunta i ho preguntava convençut, eh? «Ara que les coses van malament, vostès volen gastar?» Doncs, a aquesta proposició nosaltres diem sí. Aquesta és la diferència. Sap per què? Perquè vostè, que és tan amant de les teories anticlíiques –suposo que hi creu pel seu tarannà–, resulta que ara ens ha fet un discurs absolutament cíclic. Però sap en què ha fet el discurs absolutament cíclic? No en el tema econòmic, en el tema social. És a dir, vostè, avui, amb el recolzament solidari del tripartit, que li deia «molt bé, la intervenció!», «brillant, la intervenció!», ens ha vingut a dir que quan les coses van malament no hem de gastar més en polítiques socials.

Aquest és el gran error. I aquesta proposició de llei, senyor Comín, senyors del tripartit i senyores del tripartit, és una gran oportunitat per avançar-se als problemes i sobretot per resoldre el problema que molts de vostès han creat amb la crisi econòmica, sobretot en el que afecta el doble d'atur que tenim a casa nostra comparat amb la resta d'Europa; és una oportunitat per posar fil a l'agulla i que moltes famílies tinguin unes prestacions dignes i, com a mínim, allò que van prometre a la ciutadania.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

(*El Sr. Comín Oliveres demana per parlar.*)

El president

Senyor Comín, ho deixem per a després? (*Veus de fons.*) Sí, si li sembla... No, és que la rèplica no la pot fer... (*Més veus de fons.*) Contradiccions... Si li sembla bé, després del senyor Robles, ja farem el paquet de contradiccions... (*Pausa.*)

Senyor Robles, té la paraula en nom del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Estamos ante una crisis que no es una crisis más, sino que es una crisis, a mi modo de ver, bastante distinta a todo lo que ha venido hasta ahora. Y más allá de los titulares de periódicos –que, en este sentido, los informativos de televisión nos invitan a ver una realidad determinada–, hay cosas que ni la prensa ni la televisión ve. Y se extiende y abarca a un gran número de familias en forma de pobreza; la sombra avanza a una velocidad que asusta a los más templados, a los que están acostumbrados a enfrentarse a las carencias.

Me ha impresionado el artículo que he visto publicado el pasado día 12 de mayo en *La Vanguardia*. En un titular, Jaume V. Aroca decía: «La crisis dispara las ayudas a las familias en apuros económicos.» Dice el articulista: «Todos los ayuntamientos remiten a oficinas de Acción Social y Ciudadanía las peticiones que reciben en sus servicios sociales, de modo que este es el mejor

lugar para hacerse una idea de la magnitud del desastre que se está viviendo en muchos hogares catalanes y de lo que se avecina. “Llevo treinta años en esto y no había visto nada igual”, asegura Francesc Coll, coordinador del departamento.

»La violencia de la caída es inquietante. Ahí están las cosas: en los cuatro primeros meses del 2009 se ha cubierto el 80 por ciento de la demanda que se registró en los doce meses del 2008, cuando ya la situación empezaba a ser delicada para muchas familias catalanas. A 1 de mayo, había en Cataluña 16.104 familias subsidiadas. Pero cada mes se supera el récord del mes anterior, que a su vez ya superó aquella marca registrada en toda la historia de la renta mínima.

»El dinero con el que se pagan estos subsidios pertenece a una partida abierta del Gobierno catalán. Inicialmente, el Gobierno previó gastar 80 millones de euros en el 2009 en este programa, pero, hoy por hoy, con las peticiones de ayudas concedidas, ya están comprometidos 105 millones.

»La renta mínima de inserción se concede a aquellas familias que en doce meses han ingresado cantidades inferiores al mínimo que les garantiza esta ayuda, 410 euros al mes. En función del número de miembros, el subsidio será mayor hasta alcanzar un máximo de 779 euros. Todas las personas que viven en Cataluña tienen derecho a este subsidio, siempre y cuando puedan demostrar su extrema necesidad.

»En teoría se trata de una ayuda pensada para la reinserción de personas que han caído fuera del sistema. Tiene, por decirlo así, una puerta de entrada y otra de salida. En la entrada, la Administración subsidia al ciudadano caído y le acompaña hasta que encuentre una fuente de ingresos y recupera su normalidad vital. Ahí está la salida. El usuario potencial es un ciudadano con problemas sociales, pero en la práctica se ha convertido en la única tabla de salvación de muchas familias normales, en la acepción más clásica del término.

»Francesc Coll explica que, hoy por hoy, el 80 por ciento de las peticiones que llegan a las oficinas son de familias a las que etiquetan como “no sociales”, es decir, personas cuyo único problema es que se han quedado sin trabajo y no tienen dinero. “No presentan ninguna patología social” –explica Coll–; “son gente corriente que ha caído. Nuestra principal preocupación es que nos tememos que dentro de un año estos subsidiados tal vez sí la presenten. No hace falta insistir en el daño que puede llegar a generar la inexistencia de una perspectiva de futuro. Y eso es lo que tienen por delante muchas personas.”» Me temo que es a estas cosas a las que el señor Cleries se refiere.

»Por extraño que parezca, entre los expedientes que se acumulan en estas oficinas, hay beneficiarios que disponen de patrimonio inmobiliario. “Hasta hace un tiempo no aceptábamos peticiones si el usuario tenía, por ejemplo, una vivienda en propiedad. Ahora, si nos presentan un certificado que demuestre que no han conseguido venderla, le incorporamos al programa.”

»Extrapolando los datos de cobertura que maneja ahora la Generalitat, este horizonte de las veinticinco mil fa-

milias subsidiadas al final del año significaría alrededor de sesenta mil personas que estarían viviendo por cuenta de la Administración solo a través de este programa y que los 105 millones de euros se habrían convertido en diciembre el 165 millones de euros.»

La mezcla de paro, impagos y miedo se instala en las familias catalanas como en cualquier otra comunidad distinta a la nuestra. Con un denominador común: los números que se presentan nunca antes se habían conocido. La situación, por tanto, es muy grave y es muy grave para todos. Para algunos, además es desesperada. Otra cosa es que no lo sepamos ver. Y esto nadie lo pone en duda.

Pero de lo que tampoco se duda es que esta situación se está viviendo por igual aquí, en Cataluña, y en cualquier otra comunidad de España. Que la consejera Carmen Capdevila vaya diciendo que para hacer frente a esta demanda necesita pasar por una mejora de la financiación autonómica, a mi modo de ver, resulta una ofensa a la inteligencia. Es evidente que cualquier aumento de nuestros presupuestos aumenta nuestras expectativas, ¡solo faltaría!, pero la financiación solo es o solo puede llegar a ser una hucha mayor de recursos —una hucha mayor de recursos—, señora consejera, no es ni va a ser la salida de todo, y nunca será la justificación para ocultar la incompetencia de su consejería o, si lo prefieren, la justificación para ocultar el desvío de parte del presupuesto para cuestiones identitarias que en nada mejora ni ayuda a las familias con necesidades perentorias. Y no me refiero, señora *consellera*, a una campaña contra el sida o a una campaña contra la violencia machista; me estoy refiriendo a otras cosas cuando hablo de «cuestiones identitarias». Ya me entiende.

En estos momentos de urgencia, señores del Gobierno, redistribuyan de forma coherente y adecuándose a la situación de necesidad el presupuesto que tienen. Eso es justicia: repartir lo que se tienen priorizando a los más necesitados. Hagan justicia social que para eso dicen ser de izquierdas —aunque en eso ya no me meto, no sea que salga trasquilado esta mañana. Demuestren a los ciudadanos que su prioridad es la justicia social y ayúdenles. Sepan dejar de lado sus aspiraciones de estado y solventen los problemas reales de la gente, de los expulsados del mercado laboral.

Desde la pasada primavera se ha detectado toda una legión de excluidos que crece a un ritmo que dispara las alarmas. ¿Y saben quiénes formarán esa legión de excluidos? Como dice Francesc Coll, las «familias a las que etiquetan como “no sociales”, es decir, personas cuyo único problema es que se han quedado sin trabajo y no tienen dinero; no presentan ninguna patología social; son gente corriente que ha caído: “Nuestra principal preocupación es que nos tememos que dentro de un año estos subsidiados tal vez sí la presenten”», es decir, presenten una patología que las etiquete de «no sociales». Les encanta hablar de cohesión social para vendernos cuentos identitarios, pero como sigan olvidándose de los problemas reales de la gente se acabarán avergonzando de tanta retórica cohesionadora.

Apoyo y apoyaré el incremento de las ayudas sociales a los colectivos que perciben ingresos inferiores al indica-

dor de renta de suficiencia de Cataluña. Por ello, señor Cleries, apoyo su propuesta y me parece..., porque me parece justo reconocer el derecho de los beneficiarios de ayudas a cobrar a título individual en este año 2009 el 100 por cien del indicador de renta de suficiencia, porque es de justicia social ayudar a personas atropelladas por el paro que sueñan con valerse por sí mismas y querrían mil veces más volver a encontrar trabajo que cobrar ayudas sociales.

Me quedo con la última propuesta del señor Cleries, que invitaba al señor Comín, en representación del Gobierno tripartito, que le reiteraba que quitara la enmienda y él, a su vez, se pondría en una mesa a pactar la proposición propuesta. Sería correcto.

Para terminar, señores diputados y diputadas, decía el señor Cleries: «No sou un tripartit d'esquerrers sinó d'esquenes.» Ya que se han puesto literarios todos los diputados y diputadas, le contestó el señor Comín: «Nosaltres anem de cara.» Y en el mismo alarde de creación retórica, el señor López, del PP, va y le suelta: «Se nos acabará..., la cara de vergüenza», ¿no? (*Veus de fons.*) Perdón, digo, le contesta..., a ver si me acuerdo, le contesta... (*Més veus de fons.*) Es que se me ha ido de la cabeza... (*Remor de veus.*) Que tiene mucha cara, ¿no? Claro, el último algo tendrá también que decir para acabar el juego este, ¿no? (*Veus de fons.*) Bueno, eso lo opina usted, pero yo sí, digo que sí, que lo voy a decir... (*Més veus de fons.*) No, no, no; lo voy a decir.

Yo les diré una cosa que parece de cachondeo y es de cachondeo. (*Remor de veus.*) Si no somos capaces de arreglar este problema y ponernos de acuerdo en temas sociales como estos, sí que me temo que al final se nos acabará cayendo a todos la cara de vergüenza.

Gracias.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Senyor Comín, abans volia parlar... El senyor Cleries potser ho farà... Senyor Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president; brevíssimament. Senyor López...

El president

Té exactament un minut.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, brevíssimament. Vostè diu: «La nostra política social és crear riquesa.» Escolti, sí, senyor López, però és que resulta que els pensionistes dels quals es parla a la Llei de prestacions no estan en el mercat de treball, a veure si se n'adona! Per tant, l'única manera que aquesta gent surtin de la situació de pobresa és que la seva pensió estigui per sobre del llindar de la pobresa. Per tant, per més riquesa que creï vostè, seguirà necessitant la Llei de prestacions assistencials, no es reduirà aquesta pobresa al marge d'aquesta llei. Això ho hauria de tenir clar.

I, per cert, em fa bastanta gràcia que digui vostè que les polítiques de complement de pensions d'aquest Govern són restrictives, perquè, si les nostres són restrictives, les de les comunitats autònomes on governa el Partit Popular deuen ser inexistents, perquè els donem deu mil voltes en cobertura i en intensitat, a les polítiques de complements de pensions de les comunitats del PP. (*Remor de veus.*)

Senyor Robles, només un aclariment. Parla del senyor Francesc Coll. Miri, treballo estretament amb el senyor Francesc Coll, perquè deu saber vostè que a més de diputat estic a la Comissió Interdepartamental de la Renda Mínima, de la qual sóc president i ell és secretari. Però li he d'explicar que el debat sobre la renda mínima, que és el debat que ens ha fet vostè aquí, no té absolutament..., no absolutament, però té poc a veure amb el debat de la Llei de prestacions. En un cas estem parlant de la gent que està al mercat de treball i en l'altre cas estem parlant de la gent que està ja fora del mercat de treball. Per tant, la seva intervenció no corresponia al punt que estàvem debatent.

Dit això, li ben asseguro, senyor Robles, que nosaltres demostrem...

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

...que la nostra prioritat és la justícia social cada dia, vint-i-quatre hores al dia.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Cleries i González demana per parlar.*)

El president

Senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Senyor president, per al·lusions que s'han fet, dues...

El president

Un minut.

El Sr. Cleries i González

Gràcies. Més que re, recordar-li al senyor Comín que hi havia un acord que s'arribaria a un indicador de renda de suficiència de sis-cents euros al mes i que creiem i ens mantenim que en un moment de crisi hi ha d'haver més despesa en política social, contràriament al que vostè diu. I per això ens ha sorprès, perquè la nostra proposta va en aquesta línia: crisi, ajudar més la gent més feble de la societat. I aquesta iniciativa que hem presentat avui aquí va en aquesta línia d'ajudar més les persones més febles. I li recordo que estem parlant d'una prestació que és la de necessitats bàsiques. Avui no parlàvem de la de pensions no contributives, de què vostè ha fet menció, i aquesta iniciativa no anava per aquí.

Moltes gràcies.

(*El Sr. López i Rueda demana per parlar.*)

El president

El senyor López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Per contradiccions.

El president

Un minut.

El Sr. López i Rueda

Senyor Comín, em sorprèn que vostè ens digui que no té res a veure la creació d'ocupació amb les pensions. Hi ha una cosa que es diu «seguretat social» –hi ha una cosa que es diu «seguretat social». Si no hi han treballadors, no es poden pagar les pensions. I vostès ja porten dues legislatures, la del senyor González i la del senyor Zapatero, que estan posant en perill la seguretat social. (*Remor de veus.*)

I, escolti, miri, nosaltres vam fer dues coses...

El president

Senyores diputades, senyors diputats... Senyor López, vagi acabant.

El Sr. López i Rueda

...quan vam governar. Primer, vam assegurar les pensions, que és una cosa que vostès no podien fer. I segon, escolti, no vingui aquí amb arguments d'argumentari. Diguin quina comunitat o quines comunitats autònomes governades pel Partit Popular... Perquè si vostè compara, per exemple, la Comunitat de Madrid –només li poso el cas de les vídues–, s'emportaria una sorpresa.

Gràcies.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Posem, doncs, a votació l'esmena a la totalitat que han presentat els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

El resultat és: 70 vots a favor i 59 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada, i de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el model de gestió que aplicarà al servei de rodalia i sobre el garantiment dels drets dels seus treballadors (tram. 317-00258/08)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat. Té la paraula per formular la primera, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Bé, des de Ciutadans sempre hem defensat que a l'àmbit dels serveis públics, i en aquest cas del servei de rodalies, hi havia d'haver una compenetració i una col·laboració entre administracions, i també una gestió des de l'àmbit públic. És un debat que ha tingut lloc durant molts mesos en aquest Parlament, i finalment es va acordar o sembla que s'ha acordat un traspàs de rodalies a Catalunya.

Nosaltres també hi vam votar a favor, des de Ciutadans, aquest grup també vam donar suport a això, però també vam posar una sèrie de condicions que ens agradaria que el president de la Generalitat ens aclarís, pel nerviosisme, pel neguit també que hi ha entre bona part dels treballadors de Renfe.

Com vostès saben, els treballadors han convocat una vaga per als propers dies 9 i 10 de juny, una parada dels serveis, precisament per protestar pels possibles problemes, per les possibles conseqüències que Renfe no pugui treballar a Catalunya com a servei públic i es pretengui o bé privatitzar aquest servei o bé fer-ho des d'una altra empresa de la Generalitat. Tots els sindicats, tots pràcticament –només un ha mostrat discrepàncies en aquesta convocatòria–, estan preocupats per aquesta situació.

Jo crec que en una situació de crisi econòmica, on hi han molts treballadors afectats, on hi ha una situació de neguit i nerviosisme lògic entre molts treballadors, en tots els àmbits, però concretament en els serveis públics..., a nosaltres ens agradaria saber, m'agradaria saber l'opinió del president de la Generalitat i que ens donés també informació de quina és la projecció, quina és l'actitud del Govern davant d'aquest traspàs: si té intenció de privatitzar o no aquest servei, si té intenció o no que sigui una altra empresa pública, diferent de Renfe, qui ho gestioni. I, sobretot, també volem saber quina defensa dels drets dels treballadors de Renfe farà la Generalitat de Catalunya, quines proteccions, quines garanties laborals es prendran per a tots aquests treballadors.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament, hi ha un principi d'acord respecte al procediment, al full de ruta per procedir al traspàs del servei de rodalies, tal com preveu l'Estatut d'autonomia, a la Generalitat.

La Generalitat no és la primera vegada que assumeix traspàsos i que, per tant, doncs, sempre es fan amb absolut respecte pels drets adquirits dels treballadors. Així s'ha fet sempre. Hi ha molts milers de treballadors avui de la Generalitat, funcionaris i treballadors laborals, que en el seu dia ho eren de l'Administració central, fa anys que són de la Generalitat de Catalunya, i no han perdut, en absolut –més aviat en alguns casos al contrari–, els seus drets.

Per tant... Això ho vaig manifestar precisament el dia en què arribàvem a aquest principi d'acord amb el ministre de Foment, que, evidentment, aquest traspàs es faria garantint, en tot cas, els drets dels treballadors. Això és el que es farà. I, per tant, si algú, doncs, vol, amb determinats interessos..., no estic acusant-lo a vostè, però plantejar que hi ha ombres al respecte, que els treballadors no veuran respectats els seus drets o que la intenció de la Generalitat de Catalunya és privatitzar els serveis..., no és aquest, evidentment, el nostre projecte.

El full de ruta és un full de ruta que comporta un cert temps: primer assumirem el que és el contracte programa, subrogarem el contracte programa de l'Estat, renegociarem el nou, i, evidentment, sí que ens reservem poder, en el seu moment, segregar el servei de rodalies de Renfe i que passin –això ja es veurà– a formar part d'una empresa pública de la Generalitat, de Ferrocarrils de la Generalitat, o una altra forma de gestió. En qualsevol cas, respectant, ho repeteixo, els drets dels treballadors.

El president

El senyor Rivera té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. No, simplement, més que ombres, el que li volia preguntar... I li agraeixo la informació que vostè també ha donat en seu parlamentària, perquè és important que quedin garantits aquests drets. M'alegro que l'opinió de la Generalitat sigui que no es privatitzarà aquest servei. És veritat que s'ha dit públicament i des de diferents sectors que podria haver-hi una privatització o una gestió mixta d'aquest servei. També creiem que és important que sent un servei públic no canviï la situació ni els drets garantits, no només per als treballadors, sinó per als usuaris, que sigui un servei públic i la importància que té, perquè hem lluitat també, d'alguna manera, perquè aquest servei públic sigui de millor qualitat. I, per tant, des del nostre punt de vista el que volíem saber era això.

Ara bé, també és veritat que hi ha convocada una vaga per aquests dies que li he citat, dels sindicats majoritaris, i també en aquest cas sí que crec que seria bo el diàleg amb aquests sindicats i amb aquests representants de treballadors, perquè no crec que estiguin creant cap ombra en aquest cas, sinó que estan reivindicant o estan neguitosos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president– per uns drets que són fonamentals, i sobretot en plena crisi econòmica.

Gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, evidentment que els treballadors i els sindicats són lliures de fer allò que creguin convenient. Una cosa sí, és no confondre l'opinió pública. Els seus drets no són coses que estiguin en joc en aquest moment. Això, que quedi clar.

I, per cert, ho repeteixo, hi ha molts treballadors, funcionaris i laborals, que han passat de l'Administració central a la Generalitat de Catalunya, i cap ha perdut els seus drets.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'informe del Ministeri de Medi Ambient i Medi Rural i Mari relatiu al transvasament d'aigua del Roine (tram. 317-00261/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president, l'actualitat política d'aquesta setmana ve centrada en la celebració ahir del *debate del estado de la nación*. I precisament la intervenció de la nostra força política en aquest debat va permetre l'aprovació de resolucions que donen resposta a la necessitat de la ciutadania de Catalunya: millores en el Pla de rodalies, Llei de mobilitat sostenible i, per als sectors més desfavorits, doncs, no poder embargar els pisos en determinades circumstàncies.

Però ens volem referir a una derivada del debat de l'estat de la nació, però el de l'any passat. L'any passat, el Congrés dels Diputats, a proposta de Convergència i Unió, va instar el Govern espanyol a realitzar un estudi tècnic per avaluar la conveniència del transvasament del Roine. I aquest estudi s'ha elaborat per un equip tècnic de primera fila, i les seves conclusions són demolidores. I les hi llegeixo, les hi tradueixo literalment: «L'alternativa Roine no presenta avantatges evidents

davant d'altres alternatives que poden implementar-se i entrar en servei a curt i mitjà termini.» Una altra: «Des del punt de vista d'afecció al medi físic, l'alternativa Roine afecta un major nombre d'espais protegits que l'alternativa de dessalació.» Una altra: «La necessitat de aconseguir la declaració d'utilitat pública del projecte d'acord amb la llei francesa fa que l'alternativa del Roine hagi de ser avaluada com una solució a molt llarg termini, amb els costos d'oportunitat que això comporta.» I encara: «El cost previst per a l'alternativa Roine supera notablement el cost de l'alternativa de dessalació. Tanmateix, els costos d'explotació estimats de l'alternativa Roine superen també notablement els costos de producció d'aigua per dessalació. Per igualar el cost per a l'usuari, caldria subvencionar l'alternativa Roine.» I acabaré amb una última transcripció literal: «Per tant, la dessalació, complementada amb altres fonts, i la millora de la gestió constitueixen la millor resposta per a les necessitats d'abastament de les conques internes de Catalunya. En aquest sentit, l'ACA està desenvolupant programes que es fonamenten en la nova cultura de l'aigua i en els principis de la Directiva marc de l'aigua, incorporant una sèrie d'alternatives per a garantir la disponibilitat i la qualitat de l'aigua.»

Tot això ho diu l'informe redactat pel ministeri. Un informe ben aclaridor, molt honorable president, i oportú, sobretot per als que encara tenim a l'orella el to de desqualificació cap a la política d'aigua del seu Govern.

Per aquest motiu, molt honorable president, ens agrada saber quina és la seva valoració sobre el contingut de l'estudi elaborat pel ministeri sobre l'alternativa d'abastament del Roine.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament, Catalunya arrossega des de fa molts anys un dèficit important, no?, en la garantia de subministrament i disponibilitat d'aigua, en part per la manca d'inversió en aquest camp durant un cert període de temps.

És per aquest motiu que el Govern està impulsant, tal com vostè deia, no?, importants mesures que han de garantir l'abastament d'aigua a la població i abolir l'actual dèficit hídric, mesures com l'eficiència i l'estalvi i la recuperació d'aqüífers, la reutilització d'aigües i la dessalinització. En definitiva, un model que, a més a més, està alineat amb els principis de la directiva europea, de la Directiva marc de l'aigua, que estableix que la solució al dèficit estructural no pot basar-se en una única opció, sinó en el sumatori de solucions i alternatives diverses.

En aquest sentit, la Directiva marc de l'aigua deixa en darrera opció els transvasaments, pel seu impacte ecològic, econòmic, social, i perquè el considera un sistema poc sostenible, certament, transvasaments com el que vostè menciona, que recents estudis constaten que no és la solució al problema. En part, perquè el nostre país,

Catalunya, cal dir que necessita una solució a curt i mitjà termini, per no tornar a patir un episodi de sequera, i l'opció del transvasament del Roine seria una opció a llarg termini; perquè les solucions que estem impulsant estan en mans del Govern català, depenen de nosaltres, no depenem ni d'un acord internacional ni d'interessos ni condicionants d'usuaris d'altres països; perquè el model impulsat pel Govern representa una solució també flexible, molt més que un transvasament, i perquè, certament, el cost del Roine, tal com vostè deia, tant d'inversió com d'explotació, és superior al cost de la dessalinització i el cost energètic del transvasament seria molt similar al de la dessalinització, també. Per tant, la solució més viable econòmicament, socialment i ambientalment no és el transvasament.

Per tant, el Govern es referma en la seva política d'aigua i constata que les mesures que ha posat en marxa, que hem posat en marxa, moltes d'elles ja executades, altres pràcticament finalitzades, tant la interconnexió dels dipòsits del sistema Ter i el sistema Llobregat, sota Collserola, en obres avançades la dessalinitzadora, pràcticament finalitzada, en proves, com altres també conegudes, són les que garanteixen avui el subministrament, avui i també demà.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els incentius per a la compra d'automòbils (tram. 317-00259/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, pot explicar les raons per les quals avui un vehicle costa cinc-cents euros més a Catalunya que a la resta d'Espanya?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Miri, entre altres coses, no sols aquí: també hi ha altres territoris on tampoc té el mateix preu. Igual que un habitatge tampoc val el mateix, igual que l'aigua tampoc val el mateix.

El president

El senyor Sirera pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Montilla, la setmana passada el president del Govern espanyol va anun-

ciar, com vostè sap molt bé, un pla d'ajudes al sector de l'automòbil, un pla que també implica les comunitats autònomes. Segons va reconèixer el conseller Huguet aquella setmana, la setmana passada, el Govern es va assabentar, el Govern de Catalunya es va assabentar d'aquesta mesura a través dels mitjans de comunicació. I jo la pregunta que li faig és què pensa el president de la Generalitat d'això, no? Li sembla normal, li sembla bé que el president del Govern espanyol no ens doni el finançament que Catalunya mereix i necessita, i a sobre li digui a vostè com ha de gastar els diners de què disposem? (*Remor de veus.*)

Això, senyor president, ja és greu en si mateix, no?, però és que vostès sempre són capaços, com a govern, de superar-se en la improvisació i en la contradicció. El conseller Huguet va afirmar taxatiu, rotund, que el Govern de Catalunya no donaria ni un sol euro per implementar la mesura del Govern espanyol, mentre el conseller Castells es mostra partidari d'estudiar aquesta mesura. I mentre vostès discuteixen sobre aquestes coses, la gent, a la resta de Catalunya, va als concessionaris a comprar vehicles.

Per tant, senyor president de la Generalitat, a nosaltres ens agradaria saber, vostè, què pensa fer. Creu vostè que el fet que Catalunya no doni aquest incentiu a la compra de vehicles és just per als catalans? Creu que és una mesura anticatalana que el Govern de Catalunya no doni els cinc-cents euros que donen la resta de comunitats autònomes per incentivar la venda de vehicles?

Jo li faig una pregunta que és molt clara. Si no se sumen a les ajudes, com podrà vostè explicar als concessionaris i també a la societat catalana que el seu Govern està incentivant per passiva la venda de vehicles fora del territori de Catalunya? Com pot explicar vostè que els catalans trobin cinc-cents euros més barat el mateix vehicle a la Comunitat Valenciana o a l'Aragó que aquí, a Catalunya?

I, per tant, senyor president de la Generalitat, jo li demano, de debò, que faci un pas endavant, que sumi aquestes ajudes que beneficien el sector i els ciutadans, i que avui, davant del poble de Catalunya, digui vostè què pensa fer, si fer cas al que li deia el senyor Huguet, que ni un euro, o pensa estudiar la proposta del senyor Castells?

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, gràcies, senyor president. Senyor diputat, ni el senyor Castells ni el senyor Huguet ni jo hem dit coses diferents. Això, d'entrada. Abans, precisament, d'aquest debat a què vostè fa referència i a aquest anunci, amb motiu del Saló de l'Automòbil..., un saló amb un gran èxit, en gran part gràcies a l'esforç d'aquest Govern, com van reconèixer els concessionaris i els fabricants el dia de la celebració, com també reconeixen l'esforç que aquest Govern ha fet perquè Nissan tinguí nous productes per fabricar o perquè els tinguí SEAT, o que proveïdors de primer ordre tinguin també la col·laboració i el

suport de la Generalitat. Cap, absolutament cap govern, ha fet per aquest sector el que ha fet el Govern de la Generalitat, dic, cap ha fet l'esforç que ha fet el nostre país, Catalunya.

Ara bé, miri, vaig anunciar també que la nostra situació econòmica no és precisament la millor. Els recursos públics són escassos, i els de la Generalitat encara més. I, per tant, quan van demanar això, els concessionaris, en el seu moment, amb la celebració del Saló de l'Automòbil, jo vaig dir que s'havien equivocat de finestra. Per cert, quan ja hi havia algunes comunitats que havien avançat la seva intenció de fer plans propis, Prever propis; estan en el seu dret.

I el que farem i el que hem dit que farem és que estudiarem aquesta possibilitat, però sobre la base de constatar, primer, que no ens ha agradat tal com s'ha formulat. Així de clar. Estan en el seu dret de posar cinc-cents euros, d'implicar els fabricants i, per descomptat, de suggerir que les comunitats col·laboréssim, però això s'ha de fer en el marc d'aquesta reunió que hi haurà el dilluns.

Però, per cert, vostè deixi de donar lliçons a aquest respecte, de parlar sempre de com de malament que ho fa el Govern. Miri també a casa seva, les coses que es fan, com aquesta, ja que vostè ha ensenyat un diari, el que ha ocupat també els diaris aquests darrers dies, aquest anunci, precisament parlant de la llengua, d'aquesta llengua, que el seu candidat a les eleccions europees avui ha dit que parlar del català és una «xorrada», literalment, així ho ha dit.

Repensin vostès aquest tema i segurament també ajudaran el país, no sols parlant dels cotxes, per als quals trobarem una...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...solució... –gràcies–, com hem trobat solució per als programes, els diversos programes..., dels quals estan molt satisfets, precisament, els fabricants i també els concessionaris.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el procés de concentració de caixes d'estalvi (tram. 317-00262/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies... *(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció de l'orador.)* Miri, fa un

temps, aquest país disposava de dues companyies elèctriques, grans companyies, entre d'altres de petites i locals, en el seu cas, en el seu moment..., ja no parlarem d'Hidruña, però sí que parlarem d'Enher, parlarem de FECSA. El procés de privatització, de desregularització, va acabar, doncs, de forma, diríem, luctuosa, no? Avui en dia tenim una cosa que es diu Endesa, que hi ha hagut dos intents infructuosos per part de Gas Natural, una companyia privada però amb seu a Catalunya, per reconquerir el mercat energètic, una, amb un govern del Partit Popular, que ho va impedir, i una altra, amb un govern del PSOE, que semblava que hi estava a favor, però finalment els agents que van intervenir en diferents àmbits, des del consell de reguladors, ho van impedir. Van ser amb decisions de l'Estat, no del sector. I avui veiem com Enel, la qui va..., que va ser la resultant..., la compra d'Endesa, ha desinvertit, per garantir la inversió inicial, i avui tenim un problema seriós a Catalunya en el tema elèctric.

Ara ens trobem davant d'una altra situació similar..., molt diferent, però que pot tenir la mateixa conseqüència, que és que aprofitant la crisi financera, aprofitant la situació de solvència de moltes entitats bancàries i de caixes, per part del Govern de l'Estat hi ha un tam-tam permanent, i permeti que ho digui d'aquesta manera, que és la sensació que es vol desregularitzar, es vol modificar la legislació, per evitar, doncs, que, per part dels governs autonòmics, en aquest cas el Govern de Catalunya, es pugui condicionar o vetar el que seria el procés de concentració de caixes. Això seria com desmuntar, desvirtuar el que ha estat una garantia d'èxit territorial del model de caixes d'estalvi de Catalunya.

Som conscients de les dificultats que hi han en aquests moments. Però el que no es pot tolerar no és, ni per una banda, doncs, que pugui haver-hi un procés de concentració..., que es vulgui modificar la legislació, que es pugui passar del topall del 5 per cent, del límit del 5 per cent de les quotes participatives..., i que això acabaria afectant també els drets polítics d'aquestes quotes participatives i que acabaria afectant el nostre mapa resultant.

Vostè, president, va declarar fa poc que amb això no estava d'acord el Govern de Catalunya, que no ho tolerarien i que, evidentment, estarien en contra de qualsevol canvi en aquesta línia.

Però la sensació que hi ha és que, de la mateixa manera que en el seu moment van intervenir sobre el mercat elèctric, els intents que van haver-hi per part de grups participats, curiosament, un grup, com és Gas Natural, per una caixa d'estalvi –i d'aquells vímets, aquests cistells, en aquest cas–, doncs, podem veure com els problemes d'una caixa de Madrid, en aquest cas, entre la Comunitat Autònoma de Madrid i l'ajuntament, no siguin excusa per modificar la legislació.

Què pensa fer, doncs, president, el Govern per evitar i prendre les condicions necessàries perquè, avui en dia, una cosa tan important com són les caixes d'estalvi catalanes..., no estiguin malmeses a l'hora de prendre decisions des de l'Estat?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, tot i que la seva pregunta fa referència al tema de caixes, vostè també s'ha referit al tema elèctric; li he de dir que, al marge de la situació accionarial de les empreses que presten aquest servei, l'actuació de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, és i serà de màxima exigència a aquest respecte, i en aquest sentit, hi ha hagut reunions, precisament, amb les noves direccions de les empreses recentment.

Però pel que fa referència al tema de les caixes, miri, jo, en primer lloc el que voldria dir és que hem d'enviar un missatge de confiança als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, perquè poden estar tranquils amb els seus estalvis, perquè la situació de les nostres caixes és una bona situació.

Malgrat la millor situació del nostre sistema financer, tal com vostè diu, des del punt de vista, també, de la seva solvència –no, no és posat en dubte–, està clar que vivim en un món global, que hi ha hagut, fora, evidentment, de Catalunya, i també d'Espanya, moltes entitats intervingudes i fins i tot alguna que ha fet fallida, com és sobradament conegut. Aquí, dintre de l'Estat, hi ha hagut una caixa, la Caixa de Castella - la Manxa, que ha estat intervinguda; és una caixa de mida mitjana-petita. Jo crec que fonamentalment per això és pel que es va produir el que en podríem dir un globus sonda respecte a una normativa, que podria ser invasora de competències. No, no hi ha hagut, nosaltres no hem vist cap text, que hi hagi cap projecte, però el que hi ha hagut són informacions periodístiques, globus sonda.

Per això hem expressat públicament, tal com vostè diu, la nostra oposició a una normativa d'aquestes característiques, si tenia en projecte reduir les nostres competències –i també ho hem fet, evidentment, de forma privada, també, públicament i privadament–, al Govern d'Espanya, la nostra posició contrària en aquest sentit.

Miri, afortunadament, les caixes catalanes no tenen el grau de politització que a la resta de l'Estat, que és un dels problemes que es planteja per aquest suposat canvi de regulació. Sí que som cada vegada més conscients de la necessitat de guanyar dimensió per poder competir en el futur; en són les nostres caixes, són conscients d'això, i estic segur que d'aquest procés de reflexió que elles estan tenint sortiran iniciatives, segur, per garantir també millor el sector financer català del futur.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el corredor del Mediterrani i sobre els objectius estratègics que Catalunya i la Comunitat Valenciana comparteixen (tram. 317-00260/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor José Antonio Donaire.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, més enllà de les estretes vinculacions de caràcter històric, cultural o lingüístic, els territoris que estan banyats per la Mediterrània nord-occidental compartim relacions econòmiques i objectius estratègics.

Aquest territori, que té més de 17 milions d'habitants, és un sistema econòmic molt dinàmic, que ha demostrat la seva capacitat de creixement en nous sectors, com la biomedicina, com el sector químic o com l'aeronàutica, però que manté també una sòlida activitat en sectors tradicionals com l'agricultura, la pesca o el turisme. En aquest espai també s'hi situen alguns dels principals nodes portuaris i aeroportuaris del continent.

Com tots els sistemes, la seva capacitat de creixement no només depèn del dinamisme de les diverses regions que l'integren, sinó també del seu grau de relació: relacions econòmiques, relacions culturals, relacions acadèmiques i també relacions físiques dels diversos sistemes d'infraestructures. Hem de tenir present que més del 60 per cent de les exportacions que realitza l'Estat espanyol circulen per aquest eix viari, cosa que incrementa l'estrès del nostre model de comunicacions.

És necessària, per tant, una millora de la connexió entre les ciutats metropolitanes que l'integren, que integren aquest arc mediterrani, que sigui compatible amb el dinamisme de les ciutats mitjanes i el desenvolupament dels territoris que s'hi ubiquen, perquè la fortaleza essencial d'aquest sistema territorial, d'aquest sistema de l'arc mediterrani, és la presència simultània de grans espais metropolitans amb una complexa xarxa de ciutats mitjanes i un reguitzell de territoris que contribueixen a donar identitat a aquest escenari.

Hem tingut coneixement, senyor president, de la visita que ha realitzat recentment al País Valencià, on s'ha entrevistat amb el president Camps.

El nostre grup vol conèixer com valora els resultats d'aquesta reunió, de quina forma creu que pot contribuir a la millora de la connexió viària i ferroviària mediterrània, i voldríem saber també, senyor president, quins objectius estratègics compartim aquests dos territoris veïns.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

SÍ; gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, Catalunya i València tenen i tindran interessos en comú, més enllà de la conjuntura política de cada moment, no? Som dos territoris que, per relacions econòmiques, per la seva situació geogràfica i pels nostres interessos de futur, no podem viure d'esquenes, no? Som el seu primer client i el seu primer proveïdor, no?

Les societats civils catalana i valenciana ja fa temps que treballen sumant esforços, i els seus governs no podem ignorar aquest fet, malgrat, ho repeteixo, també, l'existència de discrepàncies.

És per això que considero positiva i necessària la visita que vaig realitzar, perquè tenim molts temes a tirar endavant de forma conjunta, no? La importància dels diversos aspectes de l'eix mediterrani van centrar bona part de la nostra trobada amb el president de la Comunitat Valenciana. I en aquest sentit vull insistir un cop més en la importància d'emmarcar aquesta actuació en el context global en què ens movem i a què vostè feia referència, no?

I per això, també, vaig reiterar al president Camps l'interès que a judici del Govern de Catalunya tindria per a la seva comunitat participar en el projecte de l'euroregió Pirineus-Mediterrània, un projecte al qual sempre tindran les portes obertes. I, per una altra banda, també es van posar en evidència les raons coincidents i compartides per reclamar un nou model de finançament, per exemple, de les comunitats autònomes, no?

I pel que fa a les infraestructures, es va coincidir en la necessitat de completar d'una vegada un corredor mediterrani viari i ferroviari entès com un gran eix europeu, tant per al transport de persones com per al transport de mercaderies. I també es va considerar el valor multiplicador d'una gestió portuària a l'alçada de la seva rellevància econòmica i estratègica, no?

I bé, per finalitzar, només vull dir que també vaig aprofitar, per descomptat, per veure la societat civil, en aquest cas l'Associació Valenciana d'Empresaris, on precisament vaig destacar la necessitat d'aprofitar al màxim, no?, els anys que vindran per avançar en la traducció d'aquests projectes, per convertir-los en realitat, perquè els mapes resultants aclareixin i eixamplin els horitzons de futur industrial, econòmic, turístic i cultural, entre d'altres, que hem de ser capaços de compartir en un moment transcendent per al futur dels nostres països.

I, finalment, i amb això acabo, estic convençut que també és una bona notícia que el Govern d'Espanya sigui conscient de la importància de l'eix mediterrani i del fet que hagi fixat aquest eix, finalment, com una de les seves prioritats.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la manca d'unitat d'acció dels partits que donen suport al Govern en el debat de política general al Congrés dels Diputats en matèria de rodalia, aeroports i finançament (tram. 317-00263/08)

...l'honorable senyor Artur Mas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, jo també volia fer una referència al debat que s'ha fet a Madrid aquests darrers dies, perquè té fortes implicacions des d'una òptica catalana.

M'estalviaré comentaris sobre el tema dels ajuts a l'automòbil, a l'automoció en general, aquest famós tema dels dos mil euros, dels cinc-cents, etcètera, perquè, si m'ho permet, pitjor no es podia fer, pitjor era difícil fer-ho, en un moment en què, a més a més, quan hi ha grans incerteses en el país, el que la gent demana no és precisament més confusió, que és el que estan introduint vostès, sinó que el que la gent demana és claredat i missatges clars, i que se sàpiga on es va, no? Per cert, si vostès hi estan en desacord, per què hi varen votar a favor? Jo m'he quedat astorat quan l'he sentit dir «és que nosaltres no hi estem d'acord en com s'ha presentat tot això», però vostès hi han votat a favor.

Ara, deixem això de banda, anem als temes més estrictament d'interès català. Tema rodalies, tema aeroport, tema finançament. Jo li he de dir que una cosa d'aquestes, una, no d'aquestes, una va sortir –vostès hi han fet referència abans–, que és el tema del corredor ferroviari del Mediterrani –igual que s'assenyalen les coses que no van bé s'han d'assenyalar les que surten bé, i aquesta va sortir bé; ens en podem felicitar tots aquells que ho hem impulsat. Ara, els altres, rodalies, aeroport i finançament no van sortir bé, no van sortir gens bé, i aleshores, la pregunta que jo li faig és: com pot ser que en temes d'aquesta transcendència vostè, com a president de la Generalitat, no garanteixi la unitat d'acció del tripartit a Madrid, que seria una acció de força i de cohesió, i com pot ser que, a més a més, el principal grup que dona suport al seu Govern, que és el PSC, voti diferent a Catalunya del que vota a Madrid? Aquí diuen que sí en aquestes coses i a Madrid diuen que no, al costat del PSOE, i, per cert, també del PP.

Li agrairia una resposta en aquest doble sentit.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, sembla que vostè s'ha equivocat de dia i de cambra, estem en una sessió de control no repetint la sessió que va tindre lloc ahir. (*Remor de veus.*) Ni aquí estem per controlar el que fan els grups parlamentaris a Madrid, uns donaran suport al Govern i altres a l'oposició, legítimament,

sinó que estem per controlar el Govern. (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyor Mas... (*Remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Espero, senyor president, que quan els altres li pregunten sobre aquestes qüestions no els digui exactament el mateix, perquè resulta que vostè té respostes per a tothom excepte quan li pregunta Convergència i Unió, potser perquè l'incomoden les nostres preguntes que, per cert, estan fetes amb tota correcció i amb tota educació, i demanem respostes concretes.

Ahir, el PSC va votar diferent del que vota a Catalunya en rodalies, en aeroport i en finançament, i el tripartit no va fer pràcticament ni una sola votació conjunta en aquests temes. És a dir, un govern de la Generalitat esberlat a Madrid, en defensa dels interessos de Catalunya que no es fan, i un PSC que aquí diu una cosa i allà en fa una altra. Crec que això mereix una resposta per part del president de la Generalitat.

I deixi'm dir-li, amb tota cordialitat, i no s'ofengui, no s'empipi, deixi'm dir-li que ahir vostès tenien una ocasió d'or per demostrar que els interessos de Catalunya passen per davant dels interessos del PSOE, i vostès es van posar més al costat del PSOE que no pas a favor dels interessos de Catalunya, lamento dir-li-ho, però els fets són els fets; vostè sempre reclama fets... (*Veus de: «Molt bé!»*)

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...i aquests són els fets.

El president

Gràcies. Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies. Miri, senyor diputat, com a president de Catalunya crec que les forces polítiques catalanes han d'aprofitar la seva presència a les Corts generals, no?, per tres coses: una, per defensar i representar els interessos de Catalunya, per aprofundir en l'autogovern i en el model d'Estat de les autonomies des d'una perspectiva federal, en el meu punt de vista, fortament descentralitzada i respectuosa amb el nostre Estatut i també participar en la governabilitat d'Espanya, una opinió també més particular, perquè crec que Catalunya ha d'estar assegurada a totes les taules on pugui defensar els seus interessos. (*Remor de veus.*)

Miri, els ciutadans volen que els representem per avançar, no per quedar-nos aturats o llepar-nos les ferides; no n'hi ha prou que les forces polítiques catalanes vagin juntes, certament que tampoc hi van sempre, si no arribem a acords que facin majories parlamentàries, se-

nyor Mas –que facin majories parlamentàries– allà. Hi ha una qüestió de fons, a què anem al Congrés? Miri, a negociar i a aconseguir avenços, és el que jo crec, o a mantenir posicions testimonials de cara a la galeria? Aquesta és una altra posició. D'entrada, per assegurar, miri, també entre altres coses, que no governin els que han recorregut l'Estatut (*remor de veus*), els que diuen que això de l'Estatut és una..., que això de la llengua, de la nostra llengua és una *chorrada*, entre altres moltes coses.

I crec que sobre el tema de l'automòbil he respost abans i segur que tindrà després ocasió d'escoltar també el conseller i demà l'altre conseller, el conseller d'Economia, respecte a aquest tema.

El president

Abans de continuar amb l'ordre del dia...

Pregunta

al Govern sobre la zona de protecció especial per als ocells que ha proposat en l'àmbit del canal Segarra-Garrigues (tram. 310-00318/08) (retirada)

...es fa avinent que ha estat retirada, a petició del diputat interpellant, la pregunta que figura amb el número 10 al dossier de preguntes.

Passem a les preguntes del Govern.

Pregunta

al Govern sobre les perspectives que ofereix el finançament autonòmic (tram. 310-00316/08)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Senyor president, senyor conseller, el nostre grup li formula la pregunta que expressa l'ordre del dia de les preguntes que va relacionada amb quines perspectives tenim avui amb el finançament de Catalunya? Han estat moltes les dates que s'han dit des del Govern, molts els compromisos des del Govern de l'Estat i les manifestacions des del Govern de Catalunya, però a data d'avui encara no hi ha un document, no hi ha una quantitat, no hi ha unes perspectives, i, a més el president de la Generalitat avui ens ha manifestat que tot depèn d'aquest finançament.

En quina situació estem, senyor conseller?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Senyora diputada, vostè em fa la pregunta de quines són les perspectives del finançament, jo li puc dir, les perspectives de la revisió del model de finançament són les de fer complir el que diu l'Estatut. M'agradaria saber que comptem amb tot el seu suport a l'hora d'aconseguir aquest objectiu.

El president

Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, no sabia que aquesta sessió estava dedicada a controlar l'oposició, pensava que el que estàvem fent és controlar el Govern. Miri, el nostre grup va fer una proposta concreta de finançament que quedava fora de l'Estatut i que permetia a Catalunya tenir més diners i a més en un moment adequat, no hem esperat la nostra incompetència que vingués la crisi per justificar l'acció de Govern que s'està fent a Catalunya, però li direm més, el que vostè fa i, de fet, ja l'hem sentit a vostè, l'hem sentit per boca del president de la Generalitat, que suposem que és vostè qui fa els informes al senyor president de la Generalitat, i en aquest sentit ens diuen «no es farà res a Catalunya mentre el finançament no s'abordi», i vostès no posen data, a Madrid, el seu Govern amic no posa cap condició i estem perdent el temps. Vam perdre el temps en un debat en què vostès ens van canalitzar el finançament en un mètode que no era l'adequat i després de tot el camí el que s'ha generat és que vostès estan incapacitats per portar el país cap endavant.

Quina política pensen fer si tot depèn d'una convocatòria del Consell de Política Fiscal i Financera, que el senyor Zapatero no sap ni quan ni com farà? Aquesta és la visió que el nostre grup té de la política i del finançament que s'està fent. Però li direm més: els seus consellers no ho tenen clar, ni vostè, ni el senyor Huguet, ni el senyor president de la Generalitat sobre què es farà. Les ajudes que el president del Govern va presentar respecte a l'habitatge i respecte a l'automòbil, doncs, han quedat no sabem com, les tornaran a treure, i vostès tornaran a callar. Quin és l'informe que ha fet el Govern de la Generalitat per defensar els interessos de Catalunya respecte a aquestes mesures? El silenci del PSC ha estat la contestació.

Senyor conseller, nosaltres considerem...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

Ja acabo, senyor president..., que aquesta no és la manera i li direm que més que mai Catalunya està en mans d'un govern que no sap ni cap on va Espanya...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

...ni cap a on va Catalunya.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Miri, primera qüestió, nosaltres hem dit sempre que cal canviar el model de finançament perquè és un mal model i perquè ho diu l'Estatut. Vostès han sostingut al llarg d'aquests anys que aquest era una magnífic model, quan creixien els ingressos deien: «Veuen, això és gràcies al model que vam fer nosaltres». Ara veuen vostès com cauen els ingressos gràcies a aquest mal model que van fer vostès.

Jo he tingut un moment una esperança en veure que el senyor president del grup, crec, deia «aquest finançament injust i insuficient», em sembla que ha dit, esperava que vostès ens diguessin «efectivament, és un finançament injust i insuficient, comptem amb el nostre suport per tal de poder-lo revisar». El model que es desprèn de l'Estatut seria un magnífic model, és un magnífic model.

Segona qüestió, miri, nosaltres estem negociant amb el Govern de l'Estat, fa temps que ho fem, certament, vam començar a fer-ho abans del 9 d'agost, amb la intenció que el 9 d'agost, tal com vol l'Estatut, fos possible l'acord. L'acord no ha estat possible perquè nosaltres no hem acceptat un mal acord. Hi ha un moment en què vam quedar bloquejats –bloquejats–, amb unes discrepàncies prou importants en aspectes com el model i la quantia. Amb el nou Govern de l'Estat s'han obert vies de negociació, de moment sense resultats tangibles, és cert, i vostè sap que nosaltres sempre hem dit «aquesta també és una discussió, una negociació que no es pot eternitzar». De manera que confiïm que aquestes noves dates que el president del Govern ha posat sobre la taula serveixin perquè des del Govern de l'Estat es facin les aproximacions necessàries perquè sigui possible un bon acord.

I tercera qüestió, vostè no ens haurà sentit dir mai «com que tenim un mal model de finançament no farem el que cal fer», al revés. Repassi tots els discursos, tots els debats de pressupostos que hi ha hagut, hem dit «mai ens escudarem en aquesta raó per no dir que farem el que cal fer». I ho hem fet, i ho estem fent. Ho estem fent davant de la crisi explotant al màxim les possibilitats que ens ofereix el finançament de què disposem, perquè és la nostra obligació, respondre dels diners que els ciutadans de Catalunya, pagant impostos, posen al pressupost perquè fem les polítiques...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...que necessita aquest país. Això és el que estem fent.

El president

La següent pregunta la formula...

Pregunta

al Govern sobre la construcció d'una central tèrmica a Mequinensa (Baix Cinca, Aragó) (tram. 310-00320/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la illustre senyora Marta Alòs.

La Sra. Alòs Lòpez

Gràcies, president. Conseller, el seu Govern és coneedor de la futura construcció d'una central tèrmica de trenta megawatts, en el terme municipal de Mequinensa, una població que pertany a l'Aragó i que és a tocar de Catalunya; una central tèrmica que utilitzarà com a combustible el lignit i material d'escombrera, i que tot i que està ubicada, estarà a l'Aragó, tindrà un radi d'afectació en terres catalanes de fins a vuitanta quilòmetres, on, per exemple, localitats com Almatret o la Granja d'Escarp estan a només set quilòmetres, la mateixa distància de la població aragonesa de Mequinensa.

Quines són les gestions que ha fet el Govern de la Generalitat en aquest tema?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè bé diu és una central tèrmica de carbó projectada al terme municipal de Mequinensa, a la comunitat autònoma d'Aragó, a pocs quilòmetres dels límits amb Catalunya. El Govern d'Aragó és l'organisme responsable de tot el procés administratiu d'instal·lació, així com de comprovar que la central tèrmica compleixi tots els requeriments que estableix l'autorització ambiental. De tota manera, el Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat ha estat atent i ha seguit aquest procés, vetllem perquè no generi cap impacte negatiu sobre el nostre territori, perquè nosaltres tenim la competència per avaluar l'atmosfera, l'aire de Catalunya.

El Govern d'Aragó ha anat fent tot el procés, va trame-re al departament el projecte bàsic per tal d'emetre els comentaris i les observacions oportunes l'any 2005. El novembre del 2005, el mateix Departament de Medi Ambient i Habitatge donà trasllat al Govern d'Aragó de l'informe tècnic on es sol·licitava un estudi sobre la possible incidència del funcionament de l'activitat en la formació d'ozó i la implantació d'un sistema de vigilància de la qualitat de l'aire en continu.

En data de 12 de desembre de 2008, el Govern d'Aragó tramet al Departament de Medi Ambient i Habitatge l'autorització ambiental integrada a la central tèrmica, a la qual s'afegeixen tots els condicionants que li he

explicat. La planta té prevista la seva posta en funcio-nament l'any 2011.

Moltes gràcies, senyor president, senyora diputada.

El president

Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. Alòs Lòpez

Gràcies, president. Miri, sincerament, conseller, la seva música de la seva resposta em sona a excuses de mal pa-gador, i ens hauria de dir la veritat, a banda de tot aquest informe que ja el sabem i que prové de l'Aragó.

Vostès han dormit a la palla, vostès, amb els seus silen-cis, han aplaudit la instal·lació d'una central tèrmica a tocar de casa, on el combustible que farà servir serà una de les darreres, per tant, que es construïran a Europa, i els seu silencis i febleses es demostren en el fet que l'única petició substancial que van demanar vostès és la instal·lació de sensors, petició que, per altra banda, vostès es podien estalviar perquè Inaga ja va dir que els posaria, en tot cas, si es portava a terme aquesta cons-trucció.

Sabent que hi ha poblacions catalanes que estaran a to-car d'aquesta central, vostès no van saber demanar a aquestes poblacions ni la seva opinió, no van fer ni una sola reunió, la primera va ser el dia 13 d'aquest mateix mes, quan sembla que tot està dat i beneït i vostès s'han, diguem, fet el paper de convidat de pedra. No està fent bé les coses, per la proximitat geogràfica, per tant, com a part afectada, aquest Govern hauria hagut d'efectuar un informe de sostenibilitat social, i vostè no ho ha dit; haurien hagut de realitzar un estudi d'impacte ambien-tal, i vostès no l'han fet; haurien hagut d'allegar denun-ciant amb fermesa les afectacions que aquesta central pot tenir a Catalunya en les seves activitats econòm-iques, empresarials i, qui sap, si de salut, defensant, en definitiva, conseller, el territori i la seva gent.

Estem parlant del Segrià, de les Garrigues, de l'Urgell, del Pla d'Urgell, de la Ribera d'Ebre, de la Terra Alta, el Baix Segre, amb una llarga tradició agrícola, que ha invertit en producció integrada...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Alòs Lòpez

...en les denominacions d'origen. Per tant, estem par-lant...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Alòs Lòpez

...de les Terres de Lleida. Reflexionin i esmenin.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Per un moment m'ha semblat que feia una descripció d'una cosa que no és la que jo conec. Per tant, segurement, senyora diputada, s'ha passat tres pobles en aquest tema (*remor de veus*), s'ha passat autènticament tres pobles.

Primera, primer que és molt important assenyalar: aquest és un tràmit que es fa en una altra comunitat autònoma –primera. Segona, és una activitat regulada, com és obvi, per directives europees, que té una precisió de quines són les coses que es fan i les que es poden fer. I, evidentment, nosaltres som un govern que intervé a partir del fet que poden produir-se uns efectes secundaris no volguts respecte a aquesta activitat. I és amb totes aquestes mesures que actua el Govern.

I és per això que es convoca una reunió, a la qual assisteixen, entre altres coses, dos departaments de la Generalitat, com són Economia i energia, com és Medi Ambient i Habitatge, el delegat del Govern, els ajuntaments, la plataforma representativa del tema, etcètera. I això és el que es fa. I aquí què es planteja? Doncs, que perquè es pugui dur a terme aquesta activitat cal controlar una sèrie de variables. I aquestes variables com es controlen? A través de posar en marxa un element que és un element...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...en aquest cas, posat en el territori de Catalunya, justament per poder determinar que això no repercutirà negativament sobre el territori.

Això és el que es va fer responsablement, i cal que no s'utilitzi ni que es faci cap mena de demagògia sobre aquest tema, perquè no hi ha res de demagògic... (*Fora remor de veus.*)

El president

Honorable conseller...

Pregunta

al Govern sobre el pagament d'ajuts a les famílies (tram. 310-00321/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president...

(*Crits de «Fora les tèrmiques!» en el sector del públic.*)

El president

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, en quina situació es troben els pagaments dels ajuts a les famílies amb infants de zero a tres anys, o de zero a sis anys si són monoparentals o nombroses? I voldríem saber quantes famílies estan pendents de pagament a hores d'ara.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Pel que fa als ajuts, a la prestació econòmica per infant a càrrec, la prestació econòmica per part, adopció, tutela o acolliment, o l'ajut també per tutela, adopció o acolliment múltiple, en aquest cas supeditat a ingressos de la unitat familiar, o l'ajut a l'adopció internacional, li he de dir que en aquests moments no hi ha problemes de finançament, perquè hem pogut habilitar el pressupost de l'any 2009 per a poder fer front als últims pagaments corresponents a l'any 2008. Estem en l'última fase del procediment per a poder fer efectius els pagaments que ens queden pendents.

El president

Senyor Cleries, té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies. Consellera, hi ha moltes famílies amb infants nascuts els darrers mesos, el darrer mig any de l'any 2008, que encara no han cobrat els ajuts. Vostè em parla d'uns ajuts i jo li he preguntat per uns altres. Per primera vegada des que es varen crear, enguany no s'ha augmentat ni un euro. En un moment en què hi ha crisi econòmica, les famílies ho passen malament, vostès no augmenten ni tan sols l'IPC. Per tant, del 2008 al 2009, zero euros d'augment.

De l'any 2009 no ha cobrat ningú, perquè vostès a dia d'avui encara no han tret la convocatòria d'enguany. I avui, en una proposició de llei nostra, deien que nosaltres anàvem tard. Vostès són el Govern i vostès en tenen la responsabilitat.

Té diners per fer festes; el diumenge en va fer una, i va demanar a les famílies coresponsabilitat. Potser seria hora que vostè es miri al mirall i miri la responsabilitat del Govern, perquè vostè en té alguna, amb les competències que li dona l'Estatut, de suport a les famílies, i, per tant, aquesta responsabilitat és la que ha d'exercir. En canvi, vostè envia adhesius a les famílies, com aquesta que li ensenyo encara que no miri, que és aquesta, i vostè els diu a les famílies que guardin la distància.

És cert, han de guardar la distància respecte a aquest Govern, perquè és un govern que no els té en compte (*remor de veus*), que no té en compte les famílies.

Vostès, quan varen treure del nom de «Benestar i Família» el nom de «Família», era per una cosa ben clara, i és perquè vostès no hi creuen. Vostès ja ho van definir la legislatura passada: per vostès la família és una unitat de cohabitació. Els és igual el projecte en comú, l'estimació, tot el que es tira endavant en una família, els valors compartits... (*Forta remor de veus.*) I per tant...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Cleries i González

...consellera, vostè que té diners per a les festes, vostè que té diners per a altres coses, per a l'acte que va fer ahir –que, per cert, estava molt buit i hi havia poc contingut, pel que tothom ha dit–..., doncs, creiem que seria molt convenient que la política de família fos una política prioritària del Govern. Perquè vostès tenen una obligació, que és tenir el deure de complir amb el dret de les famílies a rebre aquests ajuts, que tenen el compromís de fer-ho i tirar-ho endavant.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies, senyor president. De guardar la distància, vostès n'eren uns experts. Permeti'm..., perquè aquest matí vostè també ha fet un abrandat discurs sobre les polítiques progressistes de Convergència i Unió, i ens ha despistat a tots plegats d'on estaven situats. Jo li'n poso exemples, li dic *realitats*, senyor diputat.

Miri, l'últim any que vostès van governar, van donar 11.502 ajuts a famílies –11.000, senyor diputat. Nosaltres, el 2008, n'hem donat a 290.805 famílies. Això és gairebé multiplicar... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyores diputades...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...per tres-cents... (*Persisteixen els aplaudiments.*)

El president

Honorable consellera, honorable...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Senyor diputat, aquest dematí ens parlava que aquest Govern estàvem d'esquena... (*Remor de veus.*)

El president

Honorable consellera, si us plau... Aturem un segon, perquè així es reprèn la calma i la tranquil·litat a l'hemicicle. (*Pausa.*) Pot continuar.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies, senyor president. Deia que aquest dematí vostè parlava que aquest Govern governa d'esquenes a la ciutadania i als problemes dels ciutadans i de les ciutadanes. Senyor diputat, aquest salt, multiplicar per tres-cents pel que fa al nombre de famílies que en aquest moment estan rebent ajuts... I, a més a més, permeti'm que li doni una altra dada de la seva política progressista: resulta que vostès l'any anterior l'havien donat a 38.000 famílies, i l'any següent ho van disminuir a 11.000 famílies. Això és la seva política progressista, senyor diputat.

Respecte a la convocatòria d'aquest any, aquest any hem tret..., és veritat, traurem la convocatòria les pròximes setmanes, i ho hem fet perquè volfem fer coincidir el decret de desplegament de la Llei de suport a les famílies amb la convocatòria, cosa que no ha estat possible, i per això el traïem ara. Amb aquest decret fem un avenç molt important, senyor diputat, que és que a partir d'ara, a partir de la convocatòria del 2009, totes les famílies...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...rebran els ajuts d'ofici –d'ofici. Això és un avenç important en el desplegament dels ajuts per fill a càrrec.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies. La següent pregunta és la 10, que ha estat retirada...

Pregunta

al Govern sobre les polítiques d'igualtat d'oportunitats en el mercat de treball (tram. 310-00317/08)

I passem, doncs, a l'11, que la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Mila Arcarons.

La Sra. Arcarons i Oferil

Gràcies, president. Honorable consellera, quan parlem dels drets de les dones parlem de tota la societat; proposem un ordre més just que afecta homes i dones, estem parlant de justícia social. Creiem, en aquest àmbit, que en aquests darrers anys ens hem tensionat, en el sentit positiu de la paraula, per transformar i millorar les situacions de les dones. Algunes pinzellades: a nivell legislatiu, a l'Estat, Llei d'igualtat i Llei contra la violència de gènere; en aquest Parlament, Llei dels drets

de les dones a eradicar la violència masclista; aquests dies la consellera Capdevila presentava les bases de la llei d'igualtat catalana; també el Govern de la Generalitat va crear fa dos anys la Direcció General d'Igualtat d'Oportunitats en el Treball, il·lustrant i deixant palès que la igualtat d'oportunitats és un eix fonamental de les seves polítiques públiques.

Malgrat aquesta aposta ferma, sabem que les xifres, que les estadístiques, que el relat vital de les dones il·lustren que encara hi ha camí a fer. Ara, a més a més, estem en situació de crisi, crisi econòmica i financera, que impacta en els llocs de treball i en la qualitat de vida dels homes i les dones d'aquest país. I hem escoltat en aquest marc veus que alerten que tot el camí fet i totes les apostes públiques a favor de la igualtat i contra la discriminació poden quedar relegades.

Nosaltres pensem que ara la igualtat és més necessària que mai. Creiem que cal recordar que les dones tenen una manera de fer comandament diferent de les empreses, el seu tarannà i la seva forma de liderar..., que igualtat d'oportunitats és competitivitat i que aquest país no es pot permetre perdre el talent femení de les dones. Creiem que en temps de crisi, com deia dies enrere la directora general, la igualtat comporta majors nivells de cohesió social, de productivitat empresarial, de salut laboral i de qualitat de vida.

Consellera, tenim la certesa que coincidí amb nosaltres que hem d'evitar que la crisi econòmica vagi en detriment de tot el camí fet i tot el camí traçat. Hem d'evitar que s'acarnissi en les dones i en les persones més vulnerables. Per això en nom del meu grup us volem preguntar quin és el capteniment...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Arcarons i Oferil

...que té el Govern amb relació a les polítiques d'igualtat en el marc d'aquest moment de crisi que estem vivint.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. Del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè ha dit, els darrers anys la igualtat d'oportunitats ha viscut un gran desenvolupament de polítiques públiques, tant en el marc de Catalunya com en el marc de la resta de l'Estat, sens dubte gràcies a l'impuls dels governs progressistes.

Ara bé, hem de treballar perquè continuem el camí, per tal que la igualtat d'oportunitats entre dones i homes sigui una realitat en el nostre país. No hem de fer passos enrere; al contrari, hem de seguir consolidant els drets de les dones. I la situació econòmica, la crisi, no pot ser una excusa per donar pas enrere, sinó tot el contrari, perquè, si bé el nou atur és masculí majoritàriament, les

dones estan més temps a l'atur, els costa més sortir de la situació d'atur, i quan s'incorporen al mercat de treball és en pitjors condicions que els homes.

Per això el nostre model de creixement econòmic ha de canviar necessàriament, ha de ser més sostenible, hem d'aprendre dels errors per no tornar-los a cometre. I això ho hem de fer sobre la base de la igualtat d'oportunitats. Perquè la igualtat d'oportunitats, com vostè deia, no només és una qüestió de justícia social, sinó que és un element de competitivitat.

I treballem i aquest Govern treballa en diferents línies d'actuacions per la igualtat home/dona, però també per col·lectius que pateixen més en aquests moments de crisi, donant suport a les empreses per fer plans d'igualtat i incorporar agents per a la igualtat –gairebé cinc-centes empreses–; facilitem eines per tal que es pugui complir la llei a què vostè feia referència, d'eradicació de la violència masclista, a les empreses, eradicar-la, i fem un protocol marc per a la prevenció i l'abordatge de l'assetjament sexual.

I també treballem per trencar el sostre de vidre. Aquesta setmana es celebra la setmana de l'emprenedoria, i tenim projectes específics per a dones, tant en l'àmbit rural –donar suport a la invisibilitat de dones en el món rural, que són titulars d'explotacions i no estan donades d'alta– com també, a la vegada, per a projectes específics de dones emprenedores.

I també treballem per les persones amb discapacitats, amb una línia d'aval que ha aprovat el Govern, de 10 milions d'euros, adreçats als centres especials de treball i a empreses d'inserció que estan patint amb més cruïra la situació econòmica.

El Govern...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

...està i continuarà al costat de la igualtat d'oportunitats.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la proposta del Govern de l'Estat relativa al pla d'ajuts directes al sector de l'automòbil (tram. 310-00319/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller Huguet, des d'Esquerra no estem sorpresos pel mal tracte que ens està donant en aquests

moments el Govern espanyol amb alguna de les mesures que està impulsant. La maquinària de l'Estat, agom-bolada pels governs, hagin estat del PSOE o del PP, sovint ha actuat amb deslleialtat institucional i envaint les nostres competències. Molt temem –vaja, n'estem bastant convençuts, els independentistes– que per molts estatuts que fem això continuarà succeint.

M'estalvio enumerar el reguitzell d'actuacions, en aquest sentit, que varen dur a terme els governs del Partit Popular, però veiem com avui encara el Govern socialista està abocant-nos a situacions complicades de resoldre per al nostre país. Ho hem vist en temes de salut, com hem hagut d'acabar pagant promeses del Govern de l'Estat; haurem d'acabar pagant els ordinadors des del Departament d'Educació; o hem vist com des d'Universitats hem d'assumir construccions d'edificis universitaris científics promesos per governs de l'Estat.

Ara ha tocat també al sector de l'automòbil. Desgraciadament, la col·laboració entre el Govern de la Generalitat i el Ministeri ha durat poc, tot i així va servir per aconseguir el Q3, benvinguda sigui. Hem vist com, en paral·lel a les declaracions que ha fet i a les propostes que ha fet el president del Govern de l'Estat, com el ministre de Foment ens deia que si no volíem ajudar els ciutadans, que donéssim nosaltres explicacions. Ens deia textualment, en referència al suport a la compra de l'automòbil: «Si no lo quieren hacer, quien tiene que explicárselo a los ciudadanos son las comunidades autónomas», ens deia el senyor Blanco. Ens sembla un insult tenint en compte la situació econòmica a què està sotmès el Govern de la Generalitat. Hi ha comunitats autònomes que ho faran amb el concert econòmic, alguna governada pel PP, que no vol aquest concert econòmic per a Catalunya. D'altres ho faran amb els nostres diners; d'altres, d'aquests ajusts; algunes comunitats autònomes aportaran aquests cinc-cents euros amb els diners que paguen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya amb els seus impostos.

I nosaltres, senyor conseller, volem saber, ateses les circumstàncies, com ho farem? Com ho farà Catalunya per donar suport als ciutadans, per donar suport a les empreses del sector de l'automòbil, que tanta falta tenen d'aquest suport institucional.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el que planteja vostè són dues qüestions, una de fons, estructural, i una altra de conjuntura. L'estructural, jo m'atenc..., no posaré adjectius, m'atenc al que diu l'article 209 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya: «D'acord amb el principi de lleialtat institucional, s'ha de valorar l'impacte financer positiu o negatiu que les disposicions generals aprovades per l'Estat tinguin sobre la Generalitat.» Lamentablement, això no s'ha fet en aquest cas

com en molts altres. És un tema estructural d'Estat. I també té raó vostè que em temo que amb Estatut, sense Estatut o amb un altre Estatut, això no canviarà.

Un altre problema, evidentment, és un tema de fons també. Si en el marc del finançament –i això és unanimitat d'aquest Govern en aquesta cambra– tenim un finançament injust i insuficient, és obvi que Catalunya té menys marge de maniobra quan se li fan OPA d'aquestes per actuar. I vostè ho ha dit, comunitats més ben finançades a sobre es provoca la perversitat que quan hi ha invasió de competències obligant a donar diners, a sobre, n'hi ha d'altres que en tenen més i els hi poden posar. I, a sobre, hi ha aquesta pressió política dient que els governs que tenim dèficit fiscal haguem d'aguantar l'erosió a davant dels ciutadans. Això ho constato, fins aquí els fets estructurals.

Si anem a la conjuntura, que és el tema de l'automoció, està clar que caldria estudiar-ho, perquè si agafem la franja de cotxes –de vehicles– que no tenen impost de matriculació, es calcula que el 44 per cent de la nova demanda vindria a aquests vehicles. Per tant, ens podríem trobar –ens podríem trobar–, per això hem de precisar els estudis, que, en bona part, l'Estat fent un esforç similar a Catalunya és que hi surti guanyant més quant a ingressos a la part que s'ingressi de més. Perquè llavors hi ha la part que es deixa d'ingressar dels vehicles que igualment vendríem i que, si hi ha ajudes, deixarem d'ingressar. Per tant, els càlculs s'han d'afinar molt no fos cas, no fos cas que fem el mateix esforç i els que hi perdem més siguem nosaltres.

En tot cas, el Govern de la Generalitat sempre ha dit que estudiaria com amb aquestes limitacions estructurals i conjunturals ho podríem fer per donar injecció a la demanda, i això és el que estem fent: estudiar com ho podem fer, estudiar de quina manera ho podem fer, i no ens precipitem, no traurem conills de la màniga, ho farem de forma rigorosa...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...estudiant, en funció dels recursos que tenim, en funció del les perspectives fiscals i en funció de com podem ajudar el màxim de sectors...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...i potser no són els mateixos que marca Madrid, en poden ser uns altres.

El president

El quart punt de l'ordre del dia...

Proposició de llei

de modificació de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00060/08) (retirada)

...és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya. Presenta la iniciativa, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

Senyor Domingo... Senyor Domingo, comenci.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consejers*, ilustres diputados y diputadas, es para mí un verdadero honor presentar la primera iniciativa legislativa que ha formulado en este periodo, en esta legislatura, el Grupo Mixto. Como diputado no nacionalista me parece especialmente meritorio el tener por fin la posibilidad de presentar esta iniciativa, si bien he de decir que me satisface más el final de la iniciativa, que es su retirada, como después anunciaré y por las razones que lo hago.

Algún diputado ha podido pensar que esta era una iniciativa oportunista, quiero demostrar con la cronología de los hechos que nada más lejos.

En 12 de diciembre del 2007 el Grupo Mixto presentó una propuesta de resolución solicitando que se modificara el límite de edad que se contemplaba en el Decreto 68/2000, de 8 de febrero, pretendiendo la modificación del reglamento del Cuerpo de Voluntarios de la Generalitat para que pasara de los treinta y cinco años a los cuarenta y cinco años de edad.

En aquel debate, el ilustre diputado –no está aquí en la sala–, Salvador Milà, justificó el voto contrario de los diputados que dan apoyo al Gobierno en el hecho de que era necesaria una modificación legislativa puesto que había una ley que amparaba la edad máxima para acceder al Cuerpo de Bomberos. La edad era de treinta y cinco años y vinculaba, en consecuencia, al decreto. Me reprochó en aquellos momentos el principio de jerarquía de las normas y lógicamente no se puede modificar una norma inferior si no es modificada la norma superior. Se votó en contra por él y por algunos otros diputados. La iniciativa fue desestimada.

Manos a la obra y con posterioridad y puesto que allí se había anunciado por parte del diputado Milà que el Gobierno tenía prevista la modificación de este precepto, nuestro grupo se puso en marcha y presentó una proposición de ley, la que hoy se debate y que tengo el honor de presentar en esta cámara, por la que se pretendía ampliar la edad para acceder a la categoría de bomberos que pasaría de treinta y cinco a cuarenta y cinco años. Esta proposición de ley fue presentada el 10 de febrero de este año, el 2009.

Paralelamente he de señalar que a la Comisión de Peticiones de esta cámara –Comisión de Peticiones, activa

Comisión de Peticiones– se presentaron dos iniciativas, la del señor o señora Trinitat Bardolet y la de la Fundación Pro Acción de Derechos Humanos, en las que se solicitaba la modificación del límite de edad para el acceso a los bomberos voluntarios.

Esta iniciativa, a su vez, ha dado lugar a... –lamento que el presidente de mi grupo no me esté prestando atención–, ha dado lugar a que con posterioridad se haya adoptado una resolución –una resolución– por parte de la Comisión de Peticiones en el sentido deseado que es..., y mejorado, es decir, que no solamente son cuarenta y cinco años los que se están estableciendo como límite máximo para acceso a la función pública, a la función del cuerpo de..., sino se supera en cuanto a que no es necesaria edad máxima para acceder al cuerpo.

Esta propuesta de resolución ha obtenido la unanimidad de todos los representantes de los grupos parlamentarios en la Comisión de Peticiones. De ahí que, a la vista del compromiso formal que se adquiere en la resolución, se ha de tener en cuenta que hay, en primer lugar, un emplazamiento al Gobierno con una concreta fecha, es decir al finalizar este año, y le emplazo, *conseller*, presente un proyecto de ley integral al parecer, no solamente limitado a los temas de edad en el que se reformará el Servicio de Extinción y de Prevención de Incendios, es decir, el Cuerpo de Bomberos también. Y, al mismo tiempo, en cuanto al contenido, que es mejorado por lo que antes me refería en lo que hace referencia a la limitación de edad, puesto que no hay edad máxima para acceder al Cuerpo de Bomberos, sean funcionarios o voluntarios. Es decir, serán las condiciones físicas las que determinarán el acceso al cuerpo y no la edad, principio, además, que es correctamente aplicable en función de lo que establece el artículo 14 de la Constitución española, que establece que no debe haber ninguna discriminación por razón de edad en cuanto a que es una condición personal la edad. Y, al mismo tiempo también, de conformidad con lo que establece el propio Estatuto básico para el empleado público, en que también, como principio general de acceso a la función pública, si bien se prevén algún tipo de excepciones, se establece que la edad no sea un principio discriminatorio. Ello también es conforme y muestra concordancia con la Directiva 2000/78 de la Unión Europea.

Por todo lo expuesto, si bien he de decir que por razones de urgencia a lo mejor y para permitir el acceso en las próximas convocatorias sería conveniente que a lo mejor esta proposición de ley hubiera sido tramitada puesto que lo único que se modificaba era esta..., la edad, y ello sería perfectamente acorde con la presentación de un proyecto de ley posterior, pero bueno, en aras al concepto integral, en aras a la unanimidad y en aras al máximo de los consensos, que es precisamente característica de este Grupo Mixto el intentar llegar a ello, es decir, somos un grupo que pretende el consenso y no el disenso, y por ello señalar –señalar– que nuestro grupo ahora mismo y en este acto y por las razones apuntadas que deben ser los méritos, las condiciones físicas y no las de edad las que determinen el acceso al Cuerpo de Bomberos, presenta un escrito que entrego a la Mesa, al presidente de la Mesa –al presidente de la Mesa– señalando que, en función de lo que dispone el artículo

116 del Reglamento de la cámara, nuestro grupo retira la Proposición de ley de modificación de la Ley 5/94, del 4 de mayo, de regulación de los servicios de prevención y extinción de incendios y de salvamentos de Cataluña.

Queremos darle solemnidad a este acto, mayor compromiso y estoy seguro de que la palabra otorgada por todos los grupos parlamentarios en la Comisión de Peticiones –útil Comisión de Peticiones– comprometerá al Gobierno al igual que lo hace la resolución y que tengamos un problema solucionado a final de este año, a poder ser, puesto que es una demanda generalizada la de la modificación de la edad máxima de acceso al Cuerpo de Bomberos.

Hago entrega, señor presidente, de la retirada de la proposición de ley.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Doncs, si no hi ha cap grup parlamentari que hagi d'intervenir...

Proposició de llei

d'addició dels articles 8 bis, 8 ter i 9 bis a la Llei 18/2003, de 4 del juliol, de suport a les famílies (debat de totalitat) (tram. 202-00061/08)

...passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei d'addició dels articles 8 bis, 8 ter i 9 bis a la Llei 18/2003, de 4 del juliol, de suport a les famílies. Presenta la iniciativa, d'acord amb l'article 105.2, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López. (*Pausa.*) Si vol, clar. (*Rialles.*)

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Pujo a la tribuna per defensar la modificació, petites modificacions, però que nosaltres pensem que substancials, de la Llei de suport a les famílies. És una llàstima que el senyor Comín hagi abandonat l'hemicicle, perquè avui ens ha confessat –allò que psicològicament moltes vegades es diuen coses que no es diuen; és a dir, allò que ens enganya el subconscient– per què la Generalitat congelava les ajudes a les famílies. Més o menys ens ha vingut a dir que, clar, que, ara que hi ha crisi econòmica, el que no podem pensar és que la Generalitat utilitzi els recursos, els potents recursos que té, per a moltes famílies, que utilitzi els recursos, doncs, per a aquelles famílies que ho estan passant pitjor. És a dir, que el que ens està dient és que la Generalitat ens dóna un paraigua quan fa sol i ens el treu quan plou. Aquesta és la mateixa lògica.

Nosaltres diem que no, que no n'hi ha prou i que hi han canvis legislatius necessaris per assegurar que les famílies de Catalunya, sobretot aquelles que pateixen més la crisi..., una crisi que hem vist com ha arribat, doncs, de forma absolutament devastadora a moltes famílies de Catalunya; podem mirar les dades d'atur, podem mirar les dades de gent que no pot pagar les hipoteques, els

crèdits; podem mirar, per exemple, les dades dels bancs d'aliments, com han augmentat, i no han augmentat els recursos d'ajuda per als bancs d'aliments, o, per exemple, podem mirar en els informes de Càritas com està augmentant...

Què fa el Govern, en tot plegat? Ens diu això, que quan plou no hi ha paraigua, perquè el paraigua l'han de tenir aquells que formen part de la Generalitat i no els ciutadans de Catalunya.

Fa molt temps que nosaltres ho diem, i és una crítica unànime que es fa. I avui el síndic de greuges ha estat molt clarificador quan ha parlat d'aquest concepte. Avui el síndic de greuges ens diu: «Escolteu, hem notat que hi ha hagut una reducció en les polítiques d'ajuda, sobretot pel que fa a les beques de menjador, sobretot pel que fa a les beques de transport escolar.» Hi ha cada cop més queixes sobre com es gestionen les ajudes que dóna la Generalitat de Catalunya, cada cop més queixes, i, per tant, el que no podem fer és, en una crisi econòmica, doncs, encara tancar més l'aixeta.

Però jo parlaré, en general, que no ens sorprèn, perquè la política de la Generalitat, sigui en polítiques socials genèriques o sigui en polítiques de família, ha estat un frau constant; podem parlar del frau de la legislació social de la Generalitat de Catalunya. I escolteu, aquest frau afecta qualsevol de les lleis que estiguin actualment en vigor. Per exemple, Llei de serveis socials. Quan van trigar a desplegar la Llei de serveis socials? Primer frau –primer frau. És que primer vam tenir l'episodi aquell de la cartera de serveis socials, que van venir sense memòria econòmica, en un primer moment; una cartera de serveis socials que no compaginava amb la cartera de la Llei de dependència i que va provocar molts problemes a l'hora de compaginar, i va venir molt tard, massa tard. Al final, ho van fer. I quan ho fan, ho fan amb un gran rebombori, això sí, són els primers a l'hora de fer la publicitat; ho fan amb un gran rebombori i converteixen en un èxit allò que ha estat un retard i un fracàs del Govern de la Generalitat. Primer frau.

Segon frau. El frau de la Llei de la dependència. I no només perquè el senyor Zapatero, aquell que era amic de Catalunya, després va ser només amic del tripartit i ara és només amic del PSC, no perquè el president del Govern central ens hagi de finançar justament la Llei de dependència de Catalunya, sinó també perquè el Govern de la Generalitat no fa bé la seva feina. I podem parlar de les valoracions, de com es triga més de sis mesos a fer les valoracions, a molta gent que moltes vegades no pot esperar un any o dos anys, ni pot esperar, com ja es va dir des d'algun partit del tripartit, les moratòries que alguns ens estaven proposant. És a dir, un altre frau, en l'aplicació de la Llei de la dependència.

El frau de la Llei de recolzament a les famílies, una llei que no ha tingut desplegament, i ara ens diuen, doncs, que en les ajudes de zero a tres anys han esperat per fer-les coincidir amb el decret; un decret que fa un any, ens deia la secretària de Famílies, la senyora Carme Porta, que estaven preparant. Un any per preparar un decret, un any!; un any des que ens ho va dir, però ja s'havia d'haver fet el decret des que es va aprovar la Llei de suport a les famílies. És a dir, tot aquest endarreriment

que portem, i l'excusa perquè no s'avancin les ajudes de zero a tres anys és precisament perquè s'ha de fer aquest decret que hem vist que ha trigat, doncs, força temps.

Un frau, la Lismi, l'aplicació de la Lismi, a Catalunya. I vam veure fa poc el debat que va haver-hi sobre el percentatge de reserves de llocs de treball, que la Generalitat no compleix i, a sobre, justifica el seu no-compliment. I, per tant, és un tema important.

O, per exemple, el frau de la llei de la infància, que encara l'estem esperant, que sabem que s'ha constituït, que ens ho fan arribar, però, bé, sis anys, han trigat sis anys, eh?, perquè ens ho donin. O la llei de joventut, que encara no sabem com està; diuen que ja ha entrat, però també sis anys.

És a dir, tot el que és la legislació de política social ha estat un gran frau. Per què? Perquè vostès triguen molt. Triguen molt en un àmbit en què no es pot trigar, perquè precisament les polítiques socials són polítiques que afecten la gent que té problemes, són polítiques d'ajudes, moltes vegades, i, per tant, no poden trigar el que han trigat.

Però és que, a sobre, a part d'aquest frau de la legislació, també hi ha el frau de les expectatives. I és que si nosaltres comparem les promeses que van fer qualsevol dels tres partits del tripartit a les eleccions del 2003, abans que es constituís el primer tripartit, amb el pacte del Tinell i el pacte del Tinell amb la realitat que veiem ara, no té res a veure –no té res a veure. És a dir, per una banda, ens van prometre ajudes de zero a divuit anys, cinc-cents euros l'any, fins als divuit anys. Això era una promesa estrella del senyor Maragall, Pasqual Maragall, en les eleccions del 2003. Això ja va quedar retallat al pacte del Tinell; això de zero a divuit era massa car i va quedar retallat, i al final es van dir: «Escolta, les de zero-tres s'amplien a zero-sis i les de zero-sis s'amplien a zero-vuit.» Doncs, d'això, re tampoc. També ens n'hem oblidat.

I, escolti, no vinguin amb l'excusa que ara no hi han diners, segons aquesta filosofia, perquè quan hi havia una bona situació econòmica, eh?, se'n recorden?, quan eren la vuitena potència econòmica del món, quan teníem el millor sistema de finançament de tot el món i aquells que deïem que venia la crisi érem antipatriotes, eh?, quan les coses anaven bé, no ho van ampliar. Se'n van oblidar! Són les primeres promeses que vostès van oblidar i que van llençar a les escombraries, se'n van oblidar absolutament.

I el segon tripartit? Doncs, ens va prometre de tot: llibres gratuïts per a tothom, audiòfons gratuïts per als majors de seixanta-cinc anys, ulleres gratuïtes per als majors de seixanta-cinc anys. Tot el que era gratuït els encantava dir-ho en campanya electoral. Quina és la realitat? Ni llibres, ni audiòfons, ni ulleres. Això sí, el president de la Generalitat ja ens ha anunciat que no hi haurà llibres gratuïts per a tothom, però hi haurà ara ordinadors gratuïts per a tothom. És a dir, encara no tenim llibres de text gratuïts per a tothom que ara ens prometen ordinadors. Sempre amb la promesa, perquè ara també tenim un pla estratègic de serveis socials 2010-2014, quan els anteriors tampoc els hem complert, que ara ho explicaré.

I nosaltres ho entenem, perquè vostès tenen una manca de creença, vostès, em refereixo al Govern tripartit i als diputats i diputades que hi donen suport; tenen una manca de creença en la família, en les polítiques de família. És a dir, ho entenem, és un tema ideològic; és a dir, vostès són hereus del Maig del 68, on això de la família era molt carca; és a dir, això d'ajudar la família era molt carca. (*Veus de fons.*) Home, i tant! Miri's, miri's, vostè, els debats dels anys vuitanta. Aquí tenim... Jo no me'n recordo, perquè era molt petit, però m'he repassat alguns diaris de sessions... Repassin que, quan es parlava de família, això de la família era de dretes, escolti'm, i això alguns encara ho tenen, i a Catalunya encara més, que és el país del políticament correcte, eh? Clar, com és el país del políticament correcte, doncs, això de la família..., encara tenim governants que això de la família, doncs, és... (*Veus de fons.*) Sí, i tant, i tant que sí!

Doncs, escolti'm, per nosaltres –per nosaltres–..., i en el tema, i podem veure els informes..., el Parlament Europeu ara ha aprovat un informe que diu que hem de fomentar la natalitat. Si la família era carca, parlar de natalitat ja ni t'ho explico, eh?, parlar de la natalitat ja ni t'ho explico! Ara, el senyor Almunia, que no hi té res a veure i no, no és sospitós de ser liberalconservador, eh?, parlava que s'ha de fomentar la natalitat en aquest hivern demogràfic d'Europa. És a dir, podem dir que ara no hi ha política més progressista a Europa que una política de foment de la natalitat. La política de foment de la natalitat és una política progressista. I és una de les coses que nosaltres intentem en la introducció que fem en la nostra llei.

Però, mireu, fixeu-vos si hi ha al·lèrgia –fixeu-vos si hi ha al·lèrgia, i en poso un exemple, només–, si hi ha al·lèrgia a parlar de «família» que, a la conselleria d'Acció Social i Ciutadania, que no es podia dir de Benestar i Família, eh?, perquè ningú sospitès, doncs, com havíem de ser molt radicals, havíem de treure el concepte «família». Hi ha plans de tot; totes les secretaries tenen el seu pla. És a dir, podem veure diferents plans –escolta, i no tenim cap problema, eh?–; els plans es poden fer, si després es compleixen, clar, si després es compleixen, perquè presentar plans tots ho podem fer, és gratuït. Els plans són com les promeses electorals, són gratuïts; el que passa, que un pla queda més maco, és a dir, tu presentes un pla i queda molt maco, no?

Tenim un pla de joventut, un pla d'infància i adolescència, un pla de ciutadania i immigració, un pla d'ajuda al retorn... I el pla de la família? No existeix. Aquest Parlament, senyora consellera, va aprovar una moció que deia que s'havia de fer un pla de la família, a Catalunya, entre altres coses perquè Europa també deia que s'havien de crear plans de família, plans que coordinessin tot aquest ventall de polítiques que es fan a favor de la família, que les coordinessin.

Com els deia, nosaltres vam aprovar aquest moció, i el que vostès han fet és anar legislant en contra de la família, i sobretot en contra d'aquelles famílies que més fan per augmentar la natalitat del nostre país, és a dir, aquelles que fan per augmentar l'estabilitat demogràfica del nostre país. I els en poso un exemple. L'any 2004 una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Ca-

talunya va condemnar l'Autoritat del Transport Metropolità, que alguna cosa hi té a veure la Generalitat de Catalunya; la va condemnar a complir amb les reduccions que la Llei de famílies nombroses deia que s'havien de fer, la va condemnar. Què va fer la Generalitat de Catalunya, complir-ho? No, va recórrer. Imagineu-vos quina és la concepció familiarista que té la Generalitat de Catalunya. Va recórrer! I ara hi han dues sentències del Tribunal Suprem que diu que ha de complir la sentència.

I quan la Fanoc, Federació de Famílies Nombroses de Catalunya, li pregunta al senyor Manel Nadal: «Escolti, com complirà aquesta sentència?», li diu el senyor Manel Nadal: «Ho estem estudiant.» Ja sé que ens dirà; a vostès els agrada molt fer plans, fer propostes i fer estudis, però el que diem no cal estudiar-ho, el que cal és aplicar-ho, precisament.

I una de les coses que diem nosaltres és que precisament per no penalitzar totes aquelles famílies que estan fent l'esforç..., perquè no totes les famílies són iguals: hi han famílies que tenen càrregues familiars, que les hem de protegir, que les hem de «mimar», i altres tipus de famílies. Per descomptat, totes tenen la mateixa dignitat, però hem de «mimar» aquelles famílies que estan fent una aportació fonamental a la societat.

I el que diem en la nostra..., un dels canvis de mentalitat que s'està produint a tot Europa: no penalitzem aquelles famílies que més esforços fan a la societat. Per això proposem la introducció de la renda estandarditzada, eh?, per això la proposem. Per què? Perquè no és el mateix dues famílies que tinguin la mateixa renda, perquè una pot tenir quatre fills i l'altre pot tenir un fill. I vostès estan penalitzant aquestes famílies que tenen quatre fills, que a sobre tenen més despesa. Per tant, el que nosaltres proposem és que la renda es divideixi entre el nombre de membres per a totes aquelles ajudes que es donin en l'àmbit de les polítiques familiars de la Generalitat de Catalunya. Fixi's, és un canvi..., sí, sembla un canvi molt petit, si em permeteu, sembla un canvi de percepció, però es un canvi importantíssim per a milers i milers de famílies de Catalunya, importantíssim, i que milloraria molt les ajudes que reben de la Generalitat de Catalunya.

Podem veure, per exemple, i hem fet un debat..., i ara vostè ens deia que vostès havien habilitat el pressupost 2009 per augmentar les ajudes a les famílies que no s'havien fet el 2008. Miri, la realitat és que vostès, per primer cop en la història de l'ajuda zero-tres, de l'ajuda a aquelles persones que tenen fills de zero a tres anys, per primer cop, ho han congelat. O sigui, ve una crisi econòmica i el primer que fan es congelar les ajudes a les famílies. Està molt bé. Aquesta mentalitat anticíclica, de què tant fa gala l'esquerra, doncs, està molt bé. Socialment no són anticíclics, socialment són procíclics i, a sobre, són més victimistes que la mateixa família. És a dir, quan la família li diu «escolti, que no puc pagar la hipoteca», vostès els diuen «oh, per problemes, els meus, com a Generalitat de Catalunya». Perdoni, abans que l'Administració, estan els ciutadans. I, per tant, la crisi és preferible que la passi l'Administració i no pas els ciutadans.

Per no parlar ja de la trampa que van fer, perquè van reduir de quatre anys... És un tema típic i tòpic, sempre en parlem en aquest Parlament. Quan l'ajuda era 525 euros el 2005 era zero, un, dos, tres, i ara és d'un als tres, és a dir, tres anys. Miri, li poso una dada fonamental. És a dir, actualment cobra menys amb els 638 euros multiplicats per tres que fa sis anys amb els 525 multiplicats per quatre; és a dir, una reducció. Pot haver augmentat tot el que hagi pogut augmentar, però ha estat una reducció.

Per no parlar de les deduccions, perquè tenim les deduccions: aquests famosos tres-cents euros de deducció de l'IRPF per fill a càrrec no s'han mogut des de l'any 2001; és a dir, vuit anys i una deducció no es mou. Els tres-cents euros de l'any 2001 no són els tres-cents euros de l'any 2009. Què diem? Una esmena petita però molt significativa: la Llei de famílies que digui que es garanteixi que, com a mínim, totes les ajudes directes o indirectes, és a dir, ajudes –zero-tres, zero-sis, etcètera–, i les deduccions, com a mínim s'apugin segons l'IPC. Fixi's, molt senzill, però que hauria ajudat que aquests tres-cents euros avui en dia haguessin estat quatre-cents, cinc-cents, sis-cents..., el que hagués estat; una gran millora per a les famílies.

I després també tenim un problema, que és que no hi ha una política de conciliació de la vida familiar i laboral. Ja sé què em diran: «Hi ha un programa; hem fet un programa.» És com l'Observatori de la Família; han fet un observatori per observar com estan les famílies. Ja els ho dic jo: malament; és a dir, no cal fer molts observatoris. Però, escolti, si hem de fer un observatori, fantàstic.

Què passa? Miri, nosaltres som la segona comunitat..., fa deu anys érem la primera comunitat en polítiques de família; avui en dia som la segona en ajudes a un fill –em queda poc temps–, la segona, la segona en ajudes a un fill; la tercera en ajudes a dos fills; però si comptem totes les ajudes que es fan per conciliar la vida familiar i la laboral –les excedències, les ajudes al permís de paternitat, etcètera– passem a ser la sisena.

Per què? Perquè no hi ha cap ajuda per conciliar la vida familiar i la laboral, per a excedències (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), per a la flexibilització –acabo, senyor president– de les empreses.

Què diem, nosaltres? Doncs, un punt important però fonamental: garantim la convergència amb Europa, la convergència econòmica amb Europa, també des del punt de vista familiar. Quin any? El 2015. No és cap escàndol, no li estem dient en dos anys, eh?: el 2015; però un punt petit però fonamental perquè les polítiques de família siguin unes polítiques transversals i siguin unes polítiques recolzades per tot el Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de

Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, comparec en representació dels tres grups que conformen la majoria de govern per defensar l'esmena a la totalitat i a més a més per fixar un posicionament conjunt al voltant d'aquesta proposició de llei que ha presentat el Partit Popular, de modificació de la Llei 18/2003, de suport a les famílies.

Vostè, senyor diputat, ha dedicat una bona part de la seva intervenció a resseguir temes que no tenen massa a veure amb el que planteja en la seva proposició de llei, diguem, d'anar resseguint tot el que és la política social del Govern, i ha dedicat molt poca atenció al que significa, doncs, la seva proposta. Jo vull, en tot cas, encara que sembli ociós, perquè em sembla que queda recollit perfectament en el llibre d'actes, repassar exactament vostè què demana.

Vostè ens està demanant tres coses. En primer lloc, ens demana que hi hagi un increment progressiu de les prestacions per assolir, com vostè comentava en la part final de la seva intervenció, una convergència real —d'una convergència real, parla vostè— el 2015 amb la Unió Europea. Després analitzarem què planteja en aquest sentit.

Per altre costat, ens demana que es tingui en compte allò que anomena, allò que vostè anomena, «la renda familiar estandarditzada»; concepte que plantejat així sembla molt senzill però que, lògicament, té la seva complexitat.

I finalment ens planteja establir l'obligatorietat d'actualitzar les prestacions i ajuts actualitzant-les en funció de l'evolució de l'IPC.

I tot això se'ns demana que ho apliquem a partir del proper exercici pressupostari.

Val a dir que no seré jo qui tregui legitimitat a la seva proposta, però quan es va debatre en aquesta cambra l'any 2003 la Llei de suport a les famílies, val a dir, impulsada pel nostre grup parlamentari, tot i que en aquells moments estava governant un altre, però era una exigència del nostre grup parlamentari, que va ser el primer que en aquesta cambra va plantejar un projecte de llei en aquesta matèria, el seu grup parlamentari no va plantejar cap —cap ni una— proposta que anés en la línia del que avui ens planteja. Ho repeteixo, no és per treure legitimitat, però vostès en definitiva s'han despertat bastant tard.

Tot i això, jo crec que el primer que hem de fer en tot cas és clarificar els termes dels debats, perquè vostès comencen la seva proposició de llei amb una exposició de motius que ens diuen una frase que jo crec que és bastant significativa de què és el que vostès entenen per polítiques de família. I vostès ens diuen, i ho cito textualment, diu: «No ha existit un desenvolupament significatiu pel que fa als ajuts adreçats a les famílies en el marc de l'esmentada llei, fet que ha provocat

un retrocés important pel que fa a la política familiar de la Generalitat respecte a la practicada per altres comunitats autònomes i per molts estats europeus.» Justa la fusta! Aquesta és la seva gran visió del que són les polítiques de suport a les famílies: ajuts, ajuts i només exclusivament ajuts. I per això vostè ens treu la comparativa respecte a altres comunitats autònomes.

És clar, si hem de comparar, per què no ho comparem en la seva globalitat? Per què no comparem les places d'escola bressol creades per aquest Govern respecte a altres comunitats autònomes? Per què no plantegem també o comparem les polítiques de conciliació de la vida familiar i laboral? Per què no comparem també altres propostes que surten d'altres departaments i no estrictament les que apareixen al Departament d'Acció Social i Ciutadania i estrictament les que apareixen a través d'una transferència de rendes? Per què no comptabilitzem, per exemple, com a polítiques de suport a la família les més de 41.000 places, noves places, d'escola bressol que s'han tramitat des del juliol del 2004 fins ara? Vol que li digui quin era el panorama abans del 2004?

O per què no comptabilitzem, per exemple, com a recolzament a les famílies els 117 milions d'euros en ajuts per al transport i el menjador escolars? O per què no considerem, per exemple, les seixanta mil ajudes per al lloguer del 2008? O per què no comptabilitzem també com a mesura que contribueix a estabilitzar i a crear noves unitats familiars els 150.000 habitatges previstos en el Pacte nacional per a l'habitatge, que, senyor diputat, el seu grup parlamentari no va voler signar?

O, si ens atenem a les dades estadístiques, per què no comptabilitzem els més de dotze mil habitatges de protecció oficial que es construeixen cada any? O per què no tenim en compte també les 45.000 persones que han entrat de forma irreversible en el sistema català de la dependència o els recursos que destina el Govern de la Generalitat a aquesta matèria?

Tot això són polítiques de suport a les famílies i el que no podem fer..., perquè estem traslladant una imatge distorsionada, simplista, diria que volgutament simplista, perquè, és clar, a vostè, lògicament, li convé aquesta comparativa. A vostè el que no li convé és un debat global sobre allò que són les polítiques de família. Vostè ja té la frase feta: com que els ajuts a les famílies s'han congelat, com que a parer seu no han augmentat, aquest Govern no fa polítiques de família. I vostè fa el que sempre intenten fer els governs d'aquest costat, tant si han governat en solitari com si han governat amb el seu recolzament: intentar monopolitzar allò que són les polítiques de suport a la família.

Vostè comentava, i és un tema recurrent, que aquest Govern va canviar el nom de la conselleria que antigament es deia Benestar i Família. Però per què no explica també l'altra part de la frase? Per què no explica que el canvi de nom es va produir el 2001, quan resulta que hi havia un govern teòricament conservador que estava governant des de feia vint-i-tres anys i que mai havia pensat a posar al nom de la conselleria l'afegit de «Família»?

O per què no ens explica també altres mesures? Per què no ens explica, per exemple, que la primera proposta que va aparèixer en aquesta cambra de Llei de suport a les famílies va venir precisament d'un grup de la banda esquerra de l'hemicicle i no de la banda dreta de l'hemicicle?

En definitiva, senyor diputat, aquesta teoria que vostès plantegen sempre, que són les dretes les que donen suport a les famílies, és una teoria no només errònia, sinó que contribueix a una certa desorientació del debat polític, perquè, ho repeteixo, si hi ha alguna cosa que distingeix un costat i l'altre de la cambra és que vostès tenen una visió reduccionista, limitada, curta de mires d'allò que és la política de suport a la família. I aquest Govern la té àmplia, diversa, adaptada a la realitat.

Podríem posar-hi molts exemples, però jo crec que, en definitiva, tots ens condueixen a aquesta primera, a aquesta màxima conclusió: vostès són esclaus d'una visió absolutament assistencialista; una hipòtesi que vostè mateix avala posant exemples d'altres comunitats, exemples exclusivament, ho repeteixo, de transferència de rendes, i que, en definitiva, també pretén allò que és volgut per la seva banda, que és desvirtuar el debat.

Però, si vol que ens cenyim també al que és exclusivament la transferència de rendes, que sembla que és on vol situar el seu grup parlamentari el debat, jo crec que fins i tot també podem, en aquest sentit, aportar un bagatge prou important.

Quines mesures hi han hagut els últims anys? Doncs, bàsicament, una mesura de diversificació dels ajuts a les famílies, perquè nosaltres entenem les famílies des d'un punt de vista global, divers, plural, perquè és avui la realitat aquesta del país. Avui les famílies no són aquelles famílies tradicionals que hi havia antigament; avui les famílies són monoparentals, són famílies diverses, són famílies que tenen problemàtiques molt i molt canviants.

I què s'ha fet en aquest sentit? Doncs, s'ha fet, en definitiva, que a partir del 2004 es va ampliar el programa que hi havia amb un nou ajut per part, adopció o acolliment múltiple, sotmès a nivell d'ingressos, que no existia, i que l'any passat va significar un esforç de més de 13 milions d'euros; que l'any següent es va incorporar la prestació universal per part, adopció o acolliment múltiple de la qual actualment es beneficien més de 1.600 unitats familiars, o que al mateix temps s'equiparava també l'import de les famílies monoparentals amb aquell import percebut també per les nombroses, que en el primer cas ha beneficiat pràcticament vuit mil unitats mentre que en el segon ho ha fet a 49.000, o gairebé, i que finalment el 2006 es va incorporar l'ajut per a adopció internacional sotmès a nivell d'ingressos de la unitat familiar.

En definitiva, el que ha fet el Govern ha estat diversificar i intentar abastar el màxim de realitats possibles. I, en això, em sembla que les dades són bastant contundents, en aquest sentit. Dades del 2008, últim exercici tancat: 290.000 famílies que se n'han vist beneficiades, amb una despesa global de 204 milions d'euros per part del Govern de la Generalitat.

La comparativa respecte del passat és que és pràcticament irrisòria, o sigui, deixa en ridícul el que eren les xifres anteriors, i, per tant, situen en la seva justa mesura el que són els esforços que feien uns i els esforços que feien els altres, i situen en la seva justa mesura que allò que eren paraules en el passat avui s'ha convertit afortunadament en realitat.

Però anem, en tot cas, a repassar la seva proposició de llei. Vostè, com comentava, ens proposa, en el seu plantejament, tres iniciatives, tres iniciatives en una. La primera, que ens demana que el Govern estandarditzi la renda familiar a l'hora d'accedir a determinades prestacions econòmiques, ajuts o serveis. I, sincerament, no només sembla complicat, de la forma que vostè ho planteja, sinó que a més a més desconeix la realitat, perquè precisament és el que fa el Govern de la Generalitat i concretament el Departament d'Acció Social i Ciutadania pràcticament en el 90 per cent dels ajuts i les prestacions que està donant; és a dir, incidir tenint en compte les diferents realitats.

Què ens planteja, en segon lloc? Doncs, ens demana que apliquem l'IPC, i ens parla, cito paraules textuais de la seva proposta, que fem un manteniment del poder adquisitiu dels ajuts i deduccions. Però, és clar, aquí succeeix el que acostuma a fer el seu grup parlamentari, que és anar deixant xifres com aquell que va deixant promeses, com aquell que va deixant regals, però sense una comptabilització. Ja hem comentat més d'una vegada que jo crec que hauríem d'estar obligats tots plegats, no només aquelles iniciatives que provenen del Govern, sinó també les que provenen de l'oposició, a fer una comptabilització.

Perquè, és clar, repassem les últimes iniciatives que ha fet el seu grup parlamentari. Miri, fa pràcticament pocs mesos, era el mes de març, vostè plantejava una moció en la qual hi havien més de quaranta punts. Doncs, la veritat, la comptabilització d'aquests quaranta punts significava ni més ni menys que la xifra de 1.673 milions d'euros. És a dir, per una banda, vostè ens plantejava tot un seguit de mesures que pujaven i que incrementaven la despesa pública en 1.673 milions d'euros, però és que a l'altre costat vostè ens demanava reducció d'ingressos: que sí, d'una banda, la supressió de l'impost de successions i donacions, 991 milions d'euros menys; que si la reducció de l'impost de transmissions patrimonials, 1.762 milions d'euros menys, o que si la supressió de les vendes minoristes per a determinats hidrocarburs que també significaven una minoració de 350 milions d'euros.

Per tant, per un costat traïem recursos i per l'altra augmentem la despesa. Aquesta és la seva gran proposta; proposta que a més a més ve avalada per una contradicció flagrant, o, si m'ho permet, per una certa hipocresia política, que és que vostès en una habitació ens demanen que anem reduint impostos i per l'altra que anem incrementant la despesa social. O una cosa o l'altra: o apostem per les polítiques socials o apostem per reduir la pressió fiscal.

Però anem concretament a la proposta que vostès ens fan. La proposta que vostès ens fan significa un increment de 3 milions d'euros, una aproximació, diguem-ne,

si ens atenim a les dades que tenim, 3 milions d'euros, ho repeteixo perquè veig que no estava al cas, 3 milions d'euros. Si a això hi afegim la despesa que li comentava tot seguit, em sembla que estem parlant d'una despesa absolutament desproporcionada.

I jo li ho repeteixo, senyor diputat, jo crec que el seu grup parlamentari el que hauria de fer, sobretot tenint en compte que és un grup extremadament assenyat, és, en tot cas, el que hauria de fer –en això segurament que coincidirem–, portar les seves propostes avalades amb dades, i propostes que, ho repeteixo, fossin propostes assenyades, que toquessin de peus a terra.

Però l'última part, quina és l'última part de la seva proposta? Vostè ens demana que fem allò que anomena vostè «una convergència familiar amb Europa», que no vol dir que ens aproximem a Convergència, sinó que fem una convergència amb allò que és les dades de la Unió Europea.

Però, és clar, vostè també explica una part de la història, perquè, és clar, si ens hem d'aproximar a Europa, ens hi aproximem també en pressió fiscal o només ens hi aproximem en despesa social? O és que vostè no coneix que la correlació que hi ha en aquests moments a Europa és que els països que tenen major pressió fiscal són els països que estan destinant també més a política social i més a política de suport a les famílies?

És clar, vostè ens planteja contínuament un dilema, i com que vostè explica només una part de la història, com que vol que la ciutadania només es quedi amb una part de la història, vostè ens pot anar citant que si països com Bèlgica, França, Finlàndia o Àustria, i ens parlarà probablement que la despesa social d'aquests països és molt i molt elevada, extraordinàriament elevada respecte a la nostra, però no ens explica que els ingressos fiscals d'aquests llocs superen en un 40 per cent el seu producte interior brut. Expliqui'ns, en definitiva, tota la seva història, i si vostè el que vol és que augmentem la pressió fiscal, ho expliqui també a la ciutadania, perquè, si no, expliqui'ns, en definitiva, quina és la seva fórmula màgica per resoldre aquesta situació.

En definitiva, vostè ens planteja una proposta absolutament irreal, fictícia, i més tenint en compte que és en un moment en què els ingressos de la Generalitat s'han reduït de forma notable. En un moment en el qual tenim un dèficit estructural alarmant, en el qual s'ha posat en evidència una vegada més que el model de finançament que vostès –vostès– varen implantar en aquest país, amb l'ajut inestimable de Convergència i Unió, s'ha demostrat absolutament ineficaç per superar el dèficit fiscal d'aquest país, que vostès ens vinguin amb propostes d'aquest tipus jo no sé si és un insult, però sí que sembla una autèntica mofa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per al torn en contra d'aquesta esmena a la totalitat, té la paraula el diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Un minut? (*Pausa.*) Gràcies, senyor president; per respondre a l'esmena a la totalitat.

Jo crec, senyor Bosch, que, home, quan vostè respon a un diputat que ha intervingut, llegir és molt dolent. Perquè, clar, vostè interpreta coses que jo no he dit, vostè m'ha estat interpretant coses que jo no he dit, que jo no he explicat, i això passa per portar el discurs llegit, portar-lo escrit des d'abans. Estem en un parlament, i intentem parlar i llegir menys.

Escolti, miri, convergència amb Europa: és que resulta que era el tripartit el que deia que havíem d'assolir el 4,5 per cent del PIB en polítiques socials per apropar-nos a Europa. Quin problema hi ha perquè l'oposició digui que hem d'arribar a una convergència amb Europa? Perdoni, és que el que vostè ens ha explicat és una excusa de mal pagador. És que a la Llei d'educació de Catalunya hem posat que hem d'arribar al 6 per cent del PIB, per apropar-nos a una convergència educativa a Europa. O no és el que demanaven tots els sindicats i tota la societat civil? Aquí veig algun professor, alguna professora, entre el públic: no és el que demanava tota la societat civil? Què li deia? Que era una bogeria, això? Que com se li acudia plantejar la convergència en polítiques educatives?

Doncs, la pregunta és: si vostès defensaven la convergència –la convergència perquè és el nom que té–, no només la convergència econòmica, la convergència social amb Europa, i defensaven, com defensaven també nosaltres, la convergència educativa amb Europa, quin problema hi ha a dir que hem d'arribar a la convergència en polítiques familiars d'Europa? El problema què són, les polítiques familiars? El problema és que ho planteja l'oposició? Quin és el problema? Perquè jo no veig cap tipus de problema.

I quan li deia abans que vostè portava el discurs preparat..., i diu: «I no parla de conciliació.» Que no he parlat de conciliació? Si el que dic és que no hi ha cap mesura de recolzament a la conciliació. Quines mesures hi ha de foment, per exemple, de permís de paternitat? I diu: «Comparem altres comunitats.» Comparem-les. Però si jo li he fet la comparació! Som la sisena comunitat –la sisena comunitat. Però si la comparació la he fet jo! I vostè diu: «Comparem-les.»

Bé, quines són les dades que vostè aporta? Perquè Catalunya, la Generalitat de Catalunya, no ha implementat cap mesura de recolzament a la conciliació de la vida familiar i laboral; cap mesura, per exemple, d'ajuda a les empreses per flexibilitzar l'horari. Perquè sap que l'àmbit de la flexibilització de l'horari per conciliar la vida familiar i laboral per a moltes empreses, petites i mitjanes, no és fàcil –no és fàcil. Per tant, la Generalitat de Catalunya hi ha d'ajudar. O per les excedències, que altres comunitats autònomes sí que les tenen. Vol que parlem de comunitats autònomes? València, Castella-Lleó, Navarra, Euskadi, Andalusia, Castella - la Manxa, comparem-les. Però comparem-ho tot, però digui'm alguna dada. Si diu: «Podem posar-ne exemples», posi-me'n algun exemple.

Diu: «La renda estandarditzada no la podem posar, perquè vostè ha fet números...?» Per cert, quan vostè ha donat les dades de tot allò que nosaltres havíem plantejat, s'ha oblidat d'una cosa, que és que plantejàvem tota una sèrie de reduccions; no reduccions... (*Veus de fons.*) I tant! Miri, li'n dono una: es podria carregar, per exemple, la conselleria de Vicepresidència, que ningú ho notaria –ningú ho notaria–, seria una reducció notable d'una despesa inútil per a la Generalitat de Catalunya; ja en té una.

Si vol entrem en aquest discurs, però en la moció que nosaltres vam presentar ja vam presentar tota una sèrie de mesures de reducció. Per què? Perquè el problema..., no ens enganyem, que nosaltres necessitem més recursos, però si el primer grup parlamentari –i no enganyi els ciutadans– que va presentar una proposta de reforma del finançament de Catalunya va ser el nostre grup parlamentari, en aquesta cambra. És veritat o és mentida, que el primer grup parlamentari que va plantejar la reforma del finançament...? Sap per què? Perquè aquest finançament que vostè diu que és tan dolent arribava fins al 2007, 2002-2007, i ja portem dos anys de retard, eh? Els socialistes ja porten dos anys de retard, però no només dos anys de retard, sinó que a més ens deuen tot el que és aquest milió d'habitants més que tenim. És a dir, no s'equivoquin –no s'equivoquin–, els qui estan vetant, el que estan impedit que Catalunya tingui un millor finançament són vostès. Nosaltres ja ho vam plantejar l'any 2003, nosaltres ja vam dir que el 2007 s'havia de revisar el model de finançament, perquè s'havia de revisar, mai ha durat tant; nosaltres, quan tocava, l'any 2002, amb majoria absoluta, vam ser capaços d'arribar a acords, i van tirar endavant un model de finançament nou, i tenien una eina fonamental: aplicar aquest milió més d'habitants que tenim a Catalunya. Fixi's que fàcil! I qui són els culpables? Doncs, l'amic que primer era de Catalunya, després va ser del tripartit, i ara és només dels socialistes. I, per cert, no busquin enemics en el Partit Popular, perquè amb amics com el senyor Zapatero no calen enemics per a Catalunya, amb la qual cosa..., està clar.

I vostè em diu: «La seva visió només és una visió d'ajuts.» No, no, nosaltres no parlem només d'ajuts, nosaltres estem parlant també de deduccions, perquè són importants les polítiques de deduccions per a moltes famílies de Catalunya. I nosaltres el que diem és que no té sentit –i suposo que vostè estarà d'acord amb nosaltres–, no té cap sentit que una deducció, una deducció on l'IRPF de tres-cents euros l'any 2001 es mantingui. O té el mateix sentit? O té sentit que una reducció, una deducció que el 2001 era de tres-cents euros, avui en dia, el 2009, vuit anys després, continuï sent de tres-cents euros?

Vostè, el que els està dient a les famílies de Catalunya és que la Generalitat de Catalunya no augmenta les ajudes amb l'IPC –no li demanem per sobre, li demanem amb l'IPC– perquè és molt car? Escolti, si els sous dels diputats, dels consellers, del Govern, fins ara que hi ha hagut crisi, s'augmentaven amb l'IPC; i algú li deia que això era una bogeria perquè era molt car? No. Doncs, aquesta mateixa lògica apliquem-la també en les ajudes a les famílies. Augmentar les ajudes amb l'IPC sembla una

bogeria, el que estem demanant?, que és una garantia legal per escrit, que la Generalitat de Catalunya les ha d'augmentar amb l'IPC com a mínim? –després les pot augmentar tot el que vulgui. Això sembla una bogeria? A nosaltres no ens sembla cap bogeria.

Per això dèiem: tres canvis... I, escolti'm, no em posin l'excusa que l'any 2003 no ho vam dir. Que no puguem fer, en una llei que es va aprovar l'any 2003, que en cap moment no es pugui introduir un canvi en aquesta llei..., m'estalviaré el comentari, si em permet. Home, aquest Parlament està per legislar, per legislar situacions noves i per canviar les coses que s'ha vist que no funcionen. Perquè mai s'havia vist, senyor Bosch –i això és obra del seu Govern– que un govern congelés les ajudes a les famílies de zero a tres, i sobretot un govern que va prometre ajudes de zero a divuit, després va prometre ajudes de zero a vuit, després va prometre ajudes de zero a sis, i ara ens quedem que ni una, ni l'altra, ni l'altra, sinó congelades les ajudes de zero a tres. Aquesta és la realitat del Govern.

I per descomptat que avui en dia gastem molt més i invertim molt més en polítiques familiars. Però, escolti'm, quin és el pressupost de la Generalitat per a l'any 2009? Per cert, amb el finançament tan dolent per a Catalunya, eh? I fem la comparació, digui als ciutadans tota la pel·lícula: quin és el finançament de la Generalitat per a l'any 2009 i quin és el finançament de Catalunya l'any 2003, és a dir, quan encara no havia entrat en vigor el primer any de finançament de la Generalitat, el nou sistema de finançament de l'any 2002. Expliqui tota la pel·lícula. Què hem passat?, de 17.000 milions d'euros a 37.000? Clar que hem hagut d'augmentar. La pregunta és: han augmentat al mateix ritme les polítiques familiars que el pressupost de la Generalitat? No. No, no han augmentat al mateix ritme. Això ho podem fer, i en podem donar dades, vull dir que si vol fem el debat de les dades, i jo intento donar les dades en cada pressupost. No han augmentat al mateix ritme. És a dir, les despeses, la capacitat pressupostària de la Generalitat ha augmentat per sobre de les polítiques familiars. Això què vol dir? Que hi ha hagut una mala prioritització, perquè vostès tenien més recursos per haver pogut fer molt més.

I els ajuts en són un exemple. És que només hi ha hagut un ajut que es va proposar, que es va fer al principi, però aquesta legislatura no. És més, aquesta legislatura els ajuts han augmentat..., no han augmentat: han reduït un 8 per cent el seu poder adquisitiu, els zero-tres, aquesta legislatura. La passada legislatura sí que és cert que es van augmentar, en alguns casos, escolti, fantàstic!, en alguns casos van augmentar per sobre de l'IPC. Aquesta legislatura no. És a dir, des que la senyora Capdevila és consellera s'ha perdut un 8 per cent el poder adquisitiu –el poder adquisitiu, això que a vostè li feia gràcia–, les ajudes. S'ha perdut, perquè ha augmentat per sota de l'IPC, el que jo li deia. Home, ja li ho deia l'altra vegada: l'IPC havia augmentat un 7,8 per cent, el 7,8 per cent havia augmentat el sou de la senyora consellera; en canvi, les ajudes havien augmentat per sota. Bé, escolti'm, fem comparatives; són unes comparatives, diguem-ne, molt tranquil·letes i molt normals, vull dir, són comparatives que fem. Aquestes són les prioritats.

Per tant, què diem nosaltres, simplement? Una cosa tan lògica que qualsevol ciutadà de Catalunya hi podria estar d'acord: que assegurem que les ajudes a les famílies, una cosa que per nosaltres és fonamental... I totes les famílies són dignes, són molt dignes, però hi han famílies que necessiten més recolzament que altres. Sap quines, senyor diputat? Nosaltres no tenim cap concepte de famílies. Vostè ha dit: «Nosaltres tenim una àmplia visió.» Nosaltres no tenim ni una visió àmplia ni estreta; és a dir, cadascú que faci el que vulgui. El que diem nosaltres és: hi han famílies que tenen (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president– càrregues familiars, és a dir, gent gran dependent i fills a càrrec que necessiten més recolzament que altres famílies. Això no és un debat entre conservadors, liberals, entre progrés i menys progrés, sinó que és un debat de la lògica, i la lògica el que ens diu és que hem de garantir la renda estandarditzada, hem de garantir l'augment de les ajudes, com a mínim amb l'IPC, i hem de garantir, com hem garantit i com volem garantir les polítiques socials i les polítiques educatives, una convergència familiar amb Europa.

Gràcies, senyor diputat, senyors i senyores diputades, senyora consellera, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per fixar posició en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada Anna Figueras.

La Sra. Figueras i Ibáñez

Bé, moltes gràcies, president. Honorable consellera, senyores diputades i senyors diputats, prenc la paraula per defensar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió respecte a la proposició de llei presentada pel Grup Popular, i concretament per expressar els motius pels quals –ja els ho avanço– no donarem suport a l'esmena a la totalitat presentada pels grups que donen suport al Govern, sigui dit de passada, pràctica sistemàtica que porten a terme quan es tracta d'iniciatives legislatives presentades per l'oposició en favor de les famílies del nostre país.

Aquesta proposició de llei planteja una modificació de la Llei 18/2003, de 4 de juliol, de suport a les famílies, llei aprovada després d'un ampli debat, com s'ha vist, i un consens en aquesta cambra; llei que és àmplia i transversal i que permet ajuts a les famílies amb infants, per, en definitiva, millorar la vida dels infants de les famílies amb més mancances; llei que també preveu ajuts per adopció múltiple, per adopció o acolliment, per l'aplicació de tècniques de reproducció assistida, com deia la consellera aquest matí, prestacions per a infants que requereixen atenció especial des de llur naixement, i que també recull ajuts per a famílies amb persones amb discapacitat.

La modificació per addició de tres punts de la Llei 18/2003, que avui ens ocupa, creiem que es fa amb l'esperit no pas de modificar el fons de l'esmentada llei, sinó amb la voluntat d'adequar els ajuts per a famílies

a la situació actual; una situació que, com bé saben, és prou delicada.

Cal destacar, doncs, que aquesta i altres iniciatives legislatives que hem anat presentant des de Convergència i Unió aposten per la millora de la situació en què es troben els infants de Catalunya i les seves famílies. Aquesta proposició de llei aposta per incloure nous mecanismes, noves eines, com són l'assoliment de la convergència real, que ara en parlaven, amb la Unió Europea, en l'horitzó de l'any 2005 pel que fa a les prestacions econòmiques i ajuts directes que recull la llei; la baremació o la ponderació dels ajuts, prestacions o serveis condicionats pel nivell de renda, en funció de la renda familiar estandarditzada, que el que hem entès, doncs, és que d'una manera definitiva, per tant, es tindrien en compte quines són les condicions, la realitat de cadascuna de les famílies sol·licitants, i la garantia del manteniment del poder adquisitiu dels ajuts i de les deduccions, eines que en conjunt advocarien per la millora de les condicions de vida dels infants que estan patint directament la cruesa d'aquesta crisi econòmica en què ens trobem.

És per aquest motiu que, si bé el redactat del text, inclús la ubicació d'aquest, no són els que hauríem proposat des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sí que creiem que recull la voluntat d'adequar les prestacions que ofereix aquesta llei a la terrible situació que pateixen moltes famílies catalanes. La voluntat de Convergència i Unió radicava a endegar el procés i el tràmit parlamentari per tal de crear ponència i debatre profundament com millorar, en definitiva, la situació de les famílies més vulnerables a aquesta crisi.

Però, mirin, un cop més, això no serà possible. Un cop més, els grups que donen suport al Govern bloquejaran sistemàticament qualsevol iniciativa legislativa en matèria de suport a les famílies que no vingui del Govern. Un cop més, els grups que donen suport al Govern paralyzaran qualsevol iniciativa legislativa en matèria d'ajuts a les famílies que no porti la denominació d'origen «tripartit». Únicament i exclusivament per partidisme, per partidisme polític, sí, sense ni tan sols valorar si la proposició de llei recull aportacions positives per a tots aquells infants que poden estar al llindar de la pobresa i que, en la situació econòmica actual, augmenten setmana rere setmana.

Mirin, permetin-me que els reproduxeixi, que els llegeixi un petit fragment del text del preàmbul de la Llei de suport a les famílies, aprovada en aquesta cambra per àmplia majoria fa aproximadament sis anys. I deia així: «Les polítiques familiars ajuden a evitar la penalització que pot patir la família per raó de nombre de fills, a facilitar la igualtat d'oportunitats de les famílies amb més càrregues respecte a la resta de ciutadans i a valorar l'aportació de les famílies al progrés, la cohesió i la solidaritat social.» I continua dient: «La protecció econòmica familiar patia una situació cada vegada més preocupant en els països desenvolupats, la pobresa dels infants i dels joves. La inestabilitat i la precarietat laboral i l'atur de llarga durada» –els sona tot això?– «tenen una repercussió directa en la privació material de nens i

joves, la qual pot generar uns dèficits cognitius permanents en determinades capes de la població.»

D'aquest text legislatiu se'n desprèn la importància de millorar tant les polítiques públiques familiars, com els ajuts econòmics, adequant-los a la realitat econòmica i social del moment. Si no és així, correm el perill que part del potencial futur del nostre país, els infants i els joves, siguin els principals afectats per la cruenta realitat que els ha tocat viure.

Vostès, que es feien tantes preguntes en la seva intervenció, creuen de debò que el rebuig sistemàtic per part dels grups que donen suport al Govern a iniciatives legislatives, o no, que fomenten la millora de les condicions de vida del futur de la població catalana n'és la solució? No veig el senyor Bosch.

Mirin, durant la passada legislatura i en bona part de la que ens ocupa, Convergència i Unió i altres grups de l'oposició han presentat iniciatives legislatives que apostaven, per exemple, per la millora dels ajuts a les famílies amb fills i filles amb discapacitats, iniciatives que apostaven per la millora dels ajuts a les famílies amb fills i filles a càrrec, altres iniciatives que incidien en el suport a les famílies nombroses, modificacions de llei per a la millora del suport a les famílies, repetides proposicions de llei, en aproximadament deu ocasions, les quals han rebut com a resposta el rebuig sistemàtic dels grups que donen suport al Govern.

Creuen de debò que aquesta és una actitud que fomenta la millora de la situació de les famílies de Catalunya? O creuen que el *tempo* de desplegament de la Llei de suport a les famílies ha estat l'adequat per tal de paliar la situació cada cop més preocupant de les famílies, tal com es recollia en aquest text del preàmbul que els he llegit?

Perquè, mirin, parlant del desplegament de la Llei de suport a les famílies, aquesta llei, la consellera ho sap bé, va entrar en vigor el 16 de gener de 2004. Aquesta llei preveu, entre d'altres, un fons de garanties de pensions alimentàries i compensatòries en cas que aquestes no es materialitzin. I vostès, des del Govern, han trigat més de quatre anys a desplegar aquesta part de la llei. Això sí, incloent aquest fons de garanties que els esmentava en la Llei d'eradicació de violència masclista, només perquè aquesta última llei que he citat sí que porta el segell de denominació d'origen del tripartit.

Mirin, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem elaborat diferents iniciatives parlamentàries per tal d'instar el Govern a desplegar amb rapidesa la Llei 18/2003, amb el calendari adequat, per tal de fer front a les necessitats de les famílies que ho requerien. Però des del Govern, com els deia, han anat paralitzant el desplegament de la llei durant prop de cinc anys. I reflex d'aquesta inoperància és la queixa que recull l'Informe 2008 que avui ens ha presentat el Síndic de Greuges. Ja no és només l'oposició qui els diu que no garanteixen les necessitats de moltes famílies, sinó que és el mateix síndic que denuncia que les queixes i la disconformitat amb els ajuts a les famílies amb fills a càrrec ocupen un prominent segon lloc en el rànquing de problemes de l'Administració de la Generalitat. Per

cert, el primer és el funcionament no adequat d'aquesta Administració.

I tal com els recordava el diputat Cleries, l'actuació del Govern dona molt de sentit i molta raó a tots els qui denunciàvem la poca sensibilitat del tripartit vers les famílies, ja que, en arribar al Govern, el primer que van fer, i això no ho poden negar, fou eliminar el terme «famílies» del nom del departament. Escoltin, tot plegat, una mostra més que les polítiques de família vostès se les posen a l'esquena tot mirant als ulls de les famílies i prometent-los falses expectatives.

El grup majoritari d'aquesta cambra, únicament i exclusivament, en matèria de suport a les famílies, aposta per millorar les condicions de la vida de les famílies catalanes i de llurs fills; en definitiva, aposta per treballar per tal de cobrir les necessitats que en l'actualitat tenen també les famílies amb menys recursos i més necessitats del nostre país.

És per tots aquests motius expressats que rebutjarem l'esmena a la totalitat presentada pels grups que donen suport al Govern, perquè creiem que, tal com el Grup Parlamentari de Convergència i Unió demostra ple rereple, s'ha d'afrontar el moment oferint eines per paliar les situacions adverses, atès que el problema també el pateixen les famílies catalanes. I, mirin, esperar que els ploguin les solucions o que arribin de fora no és pas una actitud d'un govern responsable.

Moltes gràcies, president, senyores diputades, senyors diputats, consellera.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. La *lleí catalana 18/2003*, de 4 de julio, *de suport a les famílies*, es un buen ejemplo de cómo los poderes públicos pueden regular políticamente el campo de la familia, no solo fijando un sistema de derechos y obligaciones de sus miembros, sino proveyendo un conjunto de prestaciones y servicios públicos que orientan de manera cabal las actitudes, estrategias y comportamientos de los actores familiares.

Desde este hemisiciclo siempre me he mostrado en contra de la aprobación de leyes «florero», y esta ley, como tantas otras, no pasa de ser un catálogo de buenas intenciones, cuando se trata de establecer una serie de líneas prioritarias de actuación, ya que sobre todo denotan una falta de ambición, de concreción y de compromiso para llevar a cabo las propuestas que conviene.

La ley ordena y mejora un conjunto de medidas ya existentes; también aportó algunas novedades interesantes. Entre estas, debería destacarse la aparición por primera vez de la problemática específica de las familias monoparentales, que junto a las familias numerosas, objeto tradicional de atención de las políticas de protección de la familia, son citadas como destinatarias preferentes

de las medidas de apoyo –artículo 2.c y disposición adicional tercera.

De la misma manera, se consideran también destinatarios de esta ley las uniones estables de pareja, reguladas por la Ley 10/1998, de 15 de julio, así como las familias con menores en acogida o adopción.

Otra novedad digna de mención es el establecimiento de un fondo de garantía para cubrir el impago de las pensiones alimentarias y/o compensatorias –artículo 44.

Por lo que se refiere a la actualización de las prestaciones, la disposición adicional octava establece que el Gobierno puede incrementarlas en función del índice de precios al consumo, pero no se compromete a hacerlo.

Por otra parte, leemos en la disposición adicional quinta que las prestaciones de carácter universal para menores a cargo se podrán ampliar a otros colectivos familiares y a otras franjas de edad, también de acuerdo con las disposiciones presupuestarias.

De esta manera Cataluña se equipararía a la gran mayoría de países de nuestro entorno, donde las prestaciones por menores a cargo son de carácter universal hasta los dieciocho años.

Desgraciadamente, la prestación económica de carácter universal por hijo a cargo constituye una de las escasas prestaciones que se configuran como derechos sujetos a disponibilidades presupuestarias. Así, al llegar a la disposición final tercera, recibimos un jarro de agua fría cuando descubrimos con perplejidad que los títulos tercero y cuarto y los artículos 11 a 13, 32 a 36, 39, 41, 42 y 44 se aplican en función de lo que establecen las leyes de presupuestos, las disposiciones reglamentarias que desarrollan los citados títulos y artículos, y los convenios, los planes o programas que se aprueben. O sea, buena parte de la ley se convierte en papel mojado, incluyendo las medidas de apoyo a las familias en materia fiscal, las de conciliación entre la vida laboral y familiar, la introducción del permiso de paternidad, la promoción de plazas de educación infantil, las medidas para las familias con personas en situación de dependencia, las de prevención de la violencia familiar, las de prestación de servicios residenciales universales en supuestos de violencia familiar y el establecimiento de un fondo de garantía para cubrir el impago de las pensiones alimentarias.

La Ley catalana de apoyo a las familias, en función de las necesidades de las personas con responsabilidades familiares, en principio, se debe considerar, esta ley, como positiva en la medida en que por primera vez formula un conjunto de principios y determina unas líneas prioritarias de actuación.

Asimismo, resulta muy decepcionante que se haya desaprovechado esta oportunidad para avanzar en la formulación de un conjunto de derechos subjetivos de los ciudadanos de Cataluña por lo que se refiere a prestaciones y servicios que pueden esperar recibir por parte de los administradores. En particular, resulta totalmente insatisfactoria la falta de concreción en el desarrollo; nos deberíamos plantear hasta qué punto se ajusta a

la necesidad de las familias catalanas y responde a las tendencias europeas mayoritarias en esta materia.

La presente proposición de ley, presentada por el Grupo Popular, pretende acabar con ciertas situaciones que se vienen produciendo. Propone: uno, cuando el acceso a determinadas ayudas o servicios o la cuantía de la prestación del pago del servicio estén condicionados por el nivel de renta, se utilizará la renta familiar, estandarizándola en función del tamaño y composición de la unidad familiar, con el fin de dar un trato más equitativo a los distintos tipos y situaciones familiares; el sistema concreto de estandarización se determinará reglamentariamente por la Administración o departamento que gestione la ayuda o servicio en función de la naturaleza.

Segundo, en el ámbito de las políticas de familia, para las ayudas que sean homólogas, se establecerá el mismo sistema de estandarización de la renta familiar y de los mismos umbrales de acceso.

Creemos que esta propuesta de establecer la renta familiar estandarizada supone un gran avance; supone una mejora que se establezca por ley la necesidad de tener en cuenta el número de miembros de la unidad familiar a la hora de baremar los ingresos de cara a optar a ayudas o servicios.

Son medidas, las propuestas, que persiguen garantizar los derechos de las familias que se habían aplazado, dejando su posterior concreción para la posterior reglamentación.

La falta de calendario es otra imprecisión. Se habla de una convergencia hacia Europa en cuanto a ayudas económicas, pero no se establece un calendario o hoja de ruta a seguir. Por lo tanto, esta medida también es acogida gratamente.

Para terminar quisiera hacer una precisión: este diputado echa de menos que no se indiquen las partidas presupuestarias necesarias que sostengan económicamente estas propuestas.

En todo caso, diputado señor Rafael López, apoyaremos su propuesta.

Gracias, señor presidente.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat aprovada per 67 vots a favor i 61 vots en contra.

Per tant, i de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures urgents necessàries per a evitar la regressió del delta de l'Ebre (tram. 300-00210/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre les mesures urgents necessàries per evitar la regressió del delta de l'Ebre; presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició i l'il·lustre senyor Juan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., honorable conseller, després de la interpellació que en l'anterior Ple li va presentar lo senyor..., l'honorable Daniel Pi, l'il·lustre Daniel Pi, jo voldria avui continuar aquella interpellació, principalment referent al que es va comentar del canvi climàtic i la seua afecció al delta de l'Ebre. A part, també voldria, d'algun manera, afegir-me a aquella tònica parlamentària que vostès van manifestar, per les dos parts, en un sentit constructiu i respectuós, i per la bona relació que, com vostè sap, existix entre les parts.

Per tant, també voldria, per descomptat, manifestar-li lo nostre punt de vista, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, al plantejament que vostès van exposar, ja que considerem que la seua interpellació de la passada setmana va ser més, podríem dir, propagandística que efectiva en cas de portar-se a terme.

Per altra banda, també voldria comentar-li temes d'agricultura que a pesar de ser temes d'un altre departament o conselleria afecten decisions del Departament de Medi Ambient, que, en aquest cas, no afecten només al delta de l'Ebre sinó que són propostes i mesures que afecten tot Catalunya.

Quan li deia que comparteixo d'algun manera l'exposició que li va fer el senyor Daniel Pi me referia, entre altres, a les seues manifestacions de la importància econòmica del delta de l'Ebre en pesca marítima i continental, en aqüicultura, en turisme i, per descomptat, que no en va fer menció, en agricultura, bé siga en els cultius de l'arròs, com és..., o en els cultius de fruites i hortalisses, eh?, que no en va fer esment.

Per altra banda, també va fer menció que el delta de l'Ebre és un territori protegit per les convencions internacionals, lo conveni de Ramsar, i és veritat, el que no falten al Delta són figures de protecció. Tenim, com vostè va manifestar, senyor conseller, parc natural, lo PEIN, la Xarxa Natura 2000, l'ENPE, zona humida i reserva de fauna salvatge, i altres que vostè no va manifestar, com són la Llei de costes o lo Pla director costaner, que també són figures de protecció per al delta de l'Ebre; o sigui, moltes figures de protecció que s'han portat a terme en estos últims anys i que ho protegeixen tot menys lo principal, que és les possibilitats de tindre unes explotacions agrícoles, pesqueres i turístiques rendibles per a la bona qualitat de vida dels que vivim al Delta, atès que cada una d'aquestes figures de protecció limita en part les possibilitats de les explotacions.

De fa unes setmanes, per fi, gràcies a l'estudi de prevenció i adaptació que ha fet lo seu departament, podran avaluar com estarà afectat el delta de l'Ebre si passen aquestes previsions que els estudis internacionals se plantegen, i concretament la pujada del nivell del mar l'any 2050, que s'estima en una mitjana de quinze centímetres, i en quina mesura podran actuar per tal de minimitzar aquest impacte i com ho han de fer.

Aquestes eren les dos preguntes que li feia lo senyor Pi en la seua interpellació. I aquí és on ja podem començar a discrepar de la seua exposició, atès que, com vostè molt bé sap, los estudis diuen el mateix que els estudis que es van fer l'any 1990, i es van presentar igual al Ministeri de Medi Ambient, a Madrid, com al Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, i que, entre altres, que són molts los que ho han manifestat, el doctor Sánchez-Arcilla l'any 96-98 ja hi feia referència i es manifestava que, a causa del canvi climàtic, si no es prenen mesures, l'aigua del mar la tindríem a les portes del poble, i si no s'actuava urgentment –urgentment– per consolidar lo Delta.

Per tant, si vol, podem comprovar que en els estudis de què vostè disposa dels últims dies podrem veure allò que es diu «copiar y pegar», o sigui, texts idèntics als estudis redactats ara fa gairebé vint anys. I li diré més, aquests texts los trobaran en altres estudis presentats a l'Administració, i «si m'apura» li diré més, que poder redactats pel mateix enginyer o pels mateixos despatxos.

Lo que no sé, i en faré un seguiment, corresponent als departaments o ministeris afectats..., és saber quants cops los ciutadans de Catalunya hem pagat per repetir els estudis al llarg d'aquets anys, perquè, conseller, serà per estudis de què disposem? És lo que més tenim.

O sigui, quina és la realitat dels últims anys? Doncs, la implantació efectiva i urgent de figures de protecció i l'incompliment de les promeses dels governs per a donar solucions al Delta, en cap de les tres competicions que ens deia el senyor Pi, que són les obres d'execució del PIDE, lo cabal ecològic de l'Ebre i les actuacions de cara al canvi climàtic, i afegia, lo senyor Pi, que davant d'això seria de bojos allò de dir: «No fem res i ja ho veurem.» Bé, donades les circumstàncies, i veient que continuem amb demagògies i estudis, jo diria que s'està continuant fent de bojos.

I el senyor Pi li va dir, senyor conseller, que el Delta és un territori amb un valor natural molt gran, però és també un territori humanitzat, i amb la gent i els seus mitjans de vida no es pot jugar. I fins ara se n'ha fet i se n'està fent un abús per part del Govern de cara als incompliments de les accions en defensa dels interessos dels habitants del Delta.

I entrant a l'exposició final del senyor Pi, li diré que el que per ell va ser una alegria, la presentació de l'estudi Les Terres de l'Ebre, per mi va ser una decepció, perquè, a diferència de la lectura que vostès hi donen, que s'avancen a un problema, jo crec que tornem a estar al mateix lloc de l'any 1990. I els pregaria que no em manifesten tantes preocupacions i passen a les execucions.

A tots aquests plantejaments que el senyor Pi li va preguntar pel seu capteniment al respecte, vostè se va limitar a donar una lectura d'un resum de l'estudi resultat d'altres documents i projectes existents –així ho va manifestar. I les seues conclusions, tal com li deia al principi, ho repetixo, semblen més propagandistes i de vespres d'eleccions que de reconeixement de voluntat d'actuacions per a donar solucions.

I la mostra és les seues declaracions que tenim temps i tenim voluntat d'intervenir. Si és així, diga'ns quan comencen les obres, i no obres blanques, que manifesten, sinó obres dures. I sap què vol dir obres dures? Vol dir euros, senyor conseller, euros. I aquest és el problema, que vostès tenen molt d'interès en el Delta, per molts motius, però molt poca voluntat de posar pressupost per salvar-lo.

Per tant, senyor conseller, espero que ens detalle les seues intencions referents a les execucions urgents necessàries perquè, sense el canvi climàtic, lo Delta està desapareixent. I tenim de tot menys temps, que vostè manifesta, si realment volem salvar lo delta de l'Ebre.

I canviant de tema, tal com li deia al principi, entrant en el sector agrícola, en què també el seu departament té molt a dir, a prendre mesures i a executar, vostè sap molt bé que aquest sector és dels primers que va tocar la crisi. La sequera, el preu de la matèria primera, el preu del gasoil i altres, van fer que el sector es trobés amb grans dificultats. Després tindrem ocasió de continuar amb el mateix tema amb el conseller d'Agricultura, en l'altra interpellació que es presenta. I no és coincidència, sinó que és del tot necessari que el Govern, d'una vegada per totes, posei fil a l'agulla i doni solucions al sector agrari i ramader. D'aquí l'exigència dels grups de l'oposició en interpellacions i propostes per al sector.

Si entrem a valorar cada un dels rams del sector agrari o ramader en particular o tots en general, ens trobem, com vostè sap, com a membre del Govern de Catalunya, amb una evolució negativa de l'ocupació, un PIB agrari negatiu els dos últims exercicis tancats, una evolució negativa de la renda agrària, una caiguda de preus de la producció i un increment de costos i salaris.

I si entrem a valorar les accions del Govern de la Generalitat de Catalunya referent a l'aprovació del PDR, el contracte global d'explotació, la promoció dels productes autòctons, els resultats en l'aplicació de l'OCM del vi, la revisió de la PAC i les greus deficiències en l'obligació d'etiquetatge dels productes, si entrem, ho repetixo, a valorar les accions del Govern de què vostè forma part, senyor conseller, li puc dir que ni fent-ho a propòsit es podrien treure uns resultats tan negatius per al sector agrari i ramader.

Potser que vostè em dirà que no és el seu problema i afecta el conseller senyor Llena. Sí, hi estic d'acord, ja li ho deia abans, després tindrem una interpellació, presentada pel senyor Pallarès, que suposo que entrarà en detalls de tots aquests punts comentats. Però alguns, en part, sí que li corresponen, i un d'ells que jo li voldria preguntar és referent al seu capteniment respecte de l'aprovació de la legislació de comercialització de fitosanitaris, que, com vostè sap, als sectors afectats,

com els cítrics i l'oli, comportarà una forta reducció de la seua producció.

Suposo que és coneixedor que la nostra portaveu senyora Pilar Ayuso juntament amb tots los diputats espanyols del Partit Popular a Europa van introduir una sèrie de millores a la proposta inicial que encara era molt més dura. No obstant (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), desapareixen substàncies clau per al sector agrari que ara com ara no tenen alternativa, lo que produiria haver de prendre mesures urgents per a donar sortida a la problemàtica generada...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

...i una d'elles podria ser, en principi, aprovar noves varietats de transgènics que s'autoprotegeixen de les diferents plagues.

No tinc temps per acabar-li l'exposició de la part agrícola; a la segona fase de la resposta ja li ho plantejaré, senyor conseller.

Gràcies.

El president

Doncs, té la paraula l'honorable senyor Francesc Balasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, per un moment, o durant una estoneta, m'ha semblat que la interpellació anava dirigida al diputat Pi, la qual cosa, diguéssim, hauria sigut una fórmula inèdita, em sembla, en aquest Parlament, d'interpellacions creuades entre diputats.

Bé, en tot cas, sí que li vull assenyalar que el tipus de plantejament que vostè ha fet em sembla que és un plantejament molt curós, en tot cas, amb un important concepte que jo crec que hauríem de precisar, que és el següent: les mesures a prendre a curt termini no són separades de les mesures a llarg termini; no està passant una cosa al Delta diferent de les que passaran pel canvi climàtic, perquè el canvi climàtic ja està interferint sobre el Delta. Aleshores m'ha semblat que hi havia algun moment que vostè com una separació; semblava que hi havia unes coses que es produïen al marge de tot això i unes altres que es produïen pel canvi climàtic. No; és que en el Delta, que és una zona absolutament sensible, hi està intervenint, i d'una manera intensa, el canvi climàtic.

I, evidentment, un altre dels aspectes que em semblava lògic és que, en la interpellació última que hi va haver fa quinze dies, segurament hi havien aspectes que eren difícils de poder copsar. Jo crec que val la pena recordar alguns dels elements importants, perquè, si no els recordem, no situarem en quin context es produeix el tipus de mesures que anem a prendre, perquè, si no, podem confondre determinats aspectes, que són molt

puntuals, gairebé de pràctica quotidiana, amb altres que són d'estratègia.

Miri, els estudis que s'han fet –jo lamento discrepar de vostè– són, absolutament, estudis molt ben fonamentats, han costat molt de temps, amb una metodologia molt empresa, que a més a més pretenem que no solament sigui, en aquest cas, per al delta de l'Ebre, sinó per a tots els estudis de canvi climàtic que s'hauran de fer a Catalunya per tots els temes d'adaptació. I, per tant, la metodologia és molt important, i la vam explicar l'altre dia; en aquest cas, no m'hi estendré més, però és evident que aquest és un dels elements fonamentals, l'establiment d'unes bases metodològiques.

Per una altra banda, partíem del fet que aquest estudi té sis blocs principals. Primer, la descripció de l'àmbit d'estudi, el Delta. En aquest cas, vostè i jo coincidim, coincidim plenament; coincidim en la vulnerabilitat d'aquest, en la importància del factor humà dintre del Delta, en la necessitat, a més, de poder protegir les activitats humanes d'aquest i alhora donar valor a tot aquest medi natural..., que, per cert –aprofito per fer un minut..., no, un minut no, perdó, seria massa, deu segons de propaganda–, suposo que van veure vostès ahir el programa sobre paisatges de Catalunya, i justament hi va sortir el delta de l'Ebre. I, evidentment, crec que vostès, tots els que ho vagin poder veure, van veure que estaven parlant d'un paisatge i d'uns valors absolutament importants, que també cal incorporar i preservar, que, per tant, no hi ha una contradicció entre activitat i preservació, sinó que hem de fer que hi hagi una activitat que incideixi positivament en la preservació i a l'inrevés. Per tant, en aquest sentit, aquest és un dels elements que voldria assenyalar.

Dir també que partíem de tres horitzons, i jo en tot moment vaig dir que aquests horitzons, que són els que fan servir, diguéssim, la IPPC, que nosaltres no hem de caure en el desànim, és a dir, parla de quinze centímetres en cinquanta anys; parla de quaranta centímetres en cent anys o parla de la pujada d'un metre del mar en cent anys. Bé, això és si no es fes res, el que jo crec és que com que ho hem de fer, no s'ha de produir aquesta eventualitat. Però no ho hem de fer únicament en el delta de l'Ebre, ho hem de fer globalment. És a dir, hi ha un compte de CO₂, que és català, que és espanyol, que és europeu, que és mundial, que és el que hem de millorar. Si fem tot això segurament impactes que avui diem que són de quinze centímetres, poden ser de deu o de cinc o de tres. Evidentment, l'estudi que jo, evidentment, si no el té l'hi penso facilitar, tot i que estic segur que ja hi ha accedit i ja el coneix, doncs, evidentment, el que es tracta de veure és quins són els paràmetres que es van movent en funció d'això.

I en funció d'això hem previst quines són els tipus de mesures que cal prendre, entenent en el que vostè ha dit, però jo... Vostè, hi ha hagut un moment en què m'ha semblat que considerava que ho deia com una condemna... Hi ha moltes figures de protecció? No. El que és veritat és que les figures de protecció, el que hem de fer és que siguin verdaderament efectives. Vostè m'ha dit, i té tota la raó, que jo n'hi havia dues que encara no les havia ni posat aquí, en el meu informe. Per què? Perquè,

entre altres coses, també –deformació professional–, no pertanyien al meu departament ni a la meua Administració, en aquest cas eren temes bàsicament del Ministeri de Foment, l'Administració General de l'Estat, etcètera. Però, en tot cas, coincideixo amb vostè que del que es tracta és que les figures que incideixen sobre aquest territori no han de ser un element de perversió sinó un element de complementarietat i, per tant, de suma positiva.

Evidentment, un dels elements que vostè ha tocat –jo comparteixo amb vostè– és que cal ser molt efectius per preservar l'agricultura. L'agricultura és un bé, jo no sé si... Vostè ha acusat el senyor Pi que no n'havia parlat, si no n'havia parlat devia ser un lapsus, perquè jo sé que el senyor Pi sempre té molt present, diguéssim, l'agricultura. Jo li puc assegurar que fa quaranta-vuit hores que em vaig reunir amb les cooperatives arrossaires del delta de l'Ebre, no és cap secret, i jo estic convençut que a ells no els importarà que ho expliqui aquí, i ells, amb ells vam estar parlant, i vam estar parlant de coses d'avui, de demà i demà passat. Jo crec que, en aquest sentit, vostè sap que l'activitat arrossera –vostè ho sap moltíssim perquè ho veu cada dia, diguéssim, no?– és una de les preocupacions més importants des del punt de vista productiu d'arròs a Catalunya i a Espanya, i, per tant, en aquest sentit tota la vocació de protegir-la, que, a més, saben vostès –i ells en són absolutament conscients– que a sobre que és una activitat productiva molt important, a més és una activitat productiva que genera valor afegit al paisatge i al territori, vull dir, totes les coses sumades, però que a la vegada és vulnerable i que, per tant, hem de tractar de protegir.

Evidentment, un altre dels aspectes que contemplem i que analitzem és la necessitat de potenciar a fons un turisme, i un turisme que sigui cada vegada més qualificat, perquè és evident que són unes terres molt sensibles, amb una capacitat ja de per si de moviments i fluctuacions derivades de fenòmens naturals, no diem ja si amb la incorporació, per tant, del canvi climàtic. Per tant, hem de potenciar-lo i hem de saber treballar-hi en aquest sistema, conscients que cal potenciar el turisme. I llavors, evidentment, hem de ser conscients que hi ha algunes coses que podem fer ara, que hem de treballar per fer-les millor, i unes coses que no podem fer, potser, d'aquí a una sèrie d'anys. Llavors, el que és més important és incidir en tot el que puguem, sempre prenent el que se'n diuen mesures toves. És a dir, si podem fer un sistema dunar millor que no fem un sistema de murs –suposo que estarà d'acord amb mi, no ho sé, ja en parlarem. Si podem fer un sistema que el que preveiem és com determinada vegetació és un element, diguéssim, de contenció, segurament que és millor això que no pas simplement l'abandó del territori, etcètera.

Per tant, aquí hi ha un conjunt de mesures que tindrem ocasió d'anar-ne parlant i que jo crec que l'important que li deia abans, i que jo crec que compartirà amb mi, és que, jo li deia que tenim temps, tenim voluntat, però sobretot tenim una altra cosa, que és que tenim ganes de fer-ho amb tothom. I aquí hi hem d'implicar la Unió Europea. Si ens valoren tant com vostè diu, si ens posen a Ramsar i ens posen a determinats aspectes,

escolti'm, que es noti, que el Govern de l'Estat no se'n desentengui, que l'Administració de la Generalitat de Catalunya hi aportï, que els poders locals del Delta i les forces vives i socials d'allà també hi intervinguin. En què? En tota l'articulació de les coses que són a curt, a llarg i a mitjà termini.

M'agradaria, ja per anar acabant, dir que en aquest sentit necessitem una política que a més sigui una política encara més proactiva en l'administració de la gestió del coneixement. Pot semblar una frase molt complicada, però la torno a explicar. És a dir, durant un període, i això ho comparteixo amb vostè, s'han anat fent estudis i s'han anat posant a llibreries. En aquests moments ens hem de comprometre que els estudis que fem no acaben sent font més d'un premi o d'una tesina o d'un premi mundial de no sé què; ha de ser un estudi obert, que el complementem, i el complementem amb estudis complementaris determinats per les mateixes persones que viuen allà, que han de ser uns estudis direccionals, és a dir, no solament ens val el coneixement científic per dir què passarà, sinó ens val el coneixement científic per dir què volem que passi i com ho farem perquè passi, i, per tant, aquest serà un dels altres elements, diguéssim, a tenir en compte.

I, per una altra banda, comentar que en aquests moments ja aquest primer estudi està mereixent l'interès de la Unió Europea, perquè dona la casualitat que aquest –aquest, no li dic altres que poden haver-hi hagut en altres moments–, aquest, en aquests moments, és pràcticament dels primers estudis que s'han portat a terme justament per avaluar una zona que estratègicament, no solament ja per a Catalunya sinó per a Espanya i per a Europa és fonamental. I, llavors, de les determinacions, de les polítiques i dels tipus de mesures que es puguin emprendre, sempre preservant i conciliant territori i persones, territori i activitat, pot ser un punt de referència per a altres que es facin en altres llocs d'Europa.

Per tant, és en aquest sentit que jo estic convençut que en la rèplica que tindrè ocasió de fer, però, sobretot també en la possible moció que vostès ens facin, tindrem ocasió de coincidir en moltes coses perquè estem convençuts que tots volem el mateix per al millor del delta de l'Ebre en aquests moments.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Bertomeu, té la paraula.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Bé, senyor conseller, la interpellació, per descomptat que va per a vostè, però al senyor Pi només li he afegit a la seua intervenció lo nostre punt de vista. Jo respecto i comparteixo, repeteixo, tot el que va manifestar, però la prova és que vostè ni hi va haver rèplica a la interpellació que li vaig fer la setmana passada, ni hi ha hagut una moció de propostes avui, per tant, jo crec que aquí hi ha diferents punts de vista i és normal que hi hagi unes propostes i unes mocions en referència, igual al Delta com, li ho comentava, en lo tema d'agricultura.

I referent a quan vostè em parla de les accions, els estudis i el projecte, i d'alguna forma això surt als diaris i es diu que són accions blanques, en principi, el que s'ha de fer..., o que existeix aquest projecte que tots ho sabem del Ministeri de Medi Ambient on ja fa la proposta de comprar dos-cents metres de costa del delta de l'Ebre per a fer després aquesta duna de sorra que vostè diu a dos-cents metres, doncs, això, sabent que han passat vint anys, sabent que la regressió del mar existeix i que el Delta està perdent, jo li dic: «no tenim temps, actuem, posem calés, però no féssim comprar i expropiar, que el pagès del Delta això no ho vol, el que vol és cultivar arròs i tindre el territori, no vol que se'l mengi el mar, i fem accions dures al delta per aguantar d'un cop per sempre la regressió, perquè aquests projectes, a part que la propietat n'hi ha que ja tenen impugnats lo projecte i que van en defensa dels seus interessos i defensant lo seu terreny, doncs, són accions que tots sabem que d'aquí a vint anys estarem a la mateixa posició i, per tant, no nos serveix.

Per tant, nosaltres presentarem la moció, espero, com vostè diu, la seua voluntat que comparteixi les nostres propostes, que poguéssim arribar a consensuar-les i que realment arribéssim a fer punts de mesures urgents per a, realment, aguantar la regressió del Delta, perquè, repeteixo, d'estudis ne tenim molts, tots diuen el mateix, i durant vint anys no hi ha hagut cap novetat ni cap proposta. S'han fet les proves del sistema danès, s'han fet moltes proves, però, al final, tots som conscients que es fan accions dures o no hi ha solució.

Per tant, conseller, això és el que presentarem en la pròxima moció.

Continuant en lo tema agrícola, que és també el que mos afecta, i en lo tema de fitosanitaris que li comentava, vostè sap i és conscient d'aquesta legislació que s'ha aprovat a Europa, i vostè sabrà i és conscient, suposo, que afecta molt greument els cultius, però principalment lo de l'oli i de l'oliva que, en este cas –l'oli i la taronja, perdó– que lo tema de la mosca de l'oliva i de la taronja, doncs, afectarà en un 40 i un 80 per cent la seua producció, i que a part d'això no tindrem aquests productes al mercat i els que quedaran poden pujar lo preu fins quasi un 200 per cent d'augment. Clar, la situació de l'agricultura com està, que li comentava abans, més aquest augment de costos i les dificultats que tindran per a la producció, perquè no tindrem productes per combatre aquestes plagues, això comportarà, en el futur, inviabilitat total al sector agrícola. I vostès són conscients que el Partit Socialista i els Verds, amb el recolzament de vostès, a Europa, van aprovar aquesta proposta.

I quina serà l'alternativa de futur, que es contradiu amb la ILP que tenim damunt la taula en este moment. Estem fent Catalunya lliure de transgènics, quan l'única alternativa que tindrem si això tira endavant i d'aquestes propostes fitosanitàries actuals no en podem disposar, doncs, l'única alternativa que tindrem és tindre plantes transgèniques que es puguin autodefensar d'aquestes plagues que puguin existir, no? Llavors, mos estem contradient una cosa amb l'altra. Per aquí li farem propostes en la moció que presentarem al pròxim Ple.

I un altre tema que li volia comentar és que, com vostè sap, les ajudes agroambientals i de la PAC que rep el sector de l'arròs això comporta que quan un pagès ho demana durant cinc anys no pot canviar de cultiu, llavors nos trobem que les cooperatives a vegades demanen que en un moment donat hi ha demanda de la secció hortícola i podrien fer una alternativa de cultiu i ser més viable la rendibilitat. Per tant, la proposta que li farem a la pròxima moció serà la possibilitat de negociar davant d'Europa, a través, per descomptat, primer del Govern central, que és qui ho ha de demanar, la possibilitat que es pugui, en un moment donat durant estos cinc anys, poder fer horta on estigui lo camp d'arrossar, tenint en comte que no cobrarien la PAC però sí demanant que es guardin les ajudes agroambientals. Perquè sempre que los camps estiguin inundats el període corresponent, que ho indica, i que se mantingui i es compleixi tota la resta de normativa, doncs, almenys les cooperatives puguin tindre esta alternativa de cultiu, respectant lo medi ambient, respectant la normativa, i no tindre de quedar-se només en lo monocultiu de l'arròs. I això, per descomptat, que és una proposta que el Partit Popular...

El president

Senyor diputat....

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

...en este moment la tenim tramitada a Europa, que la presentarem aquí a Catalunya i que després los hi demanaríem que vostès la puguin defensar al Govern central perquè faci la petició corresponent.

Gràcies, senyor conseller, senyor president.

El president

Honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, he recollit àmpliament i abastament els encàrrecs que li he de passar al meu company de Govern, al conseller d'Agricultura, senyor Llena, diguéssim, no? He fet, evidentment, una llarga... No, no el veig, no sé si hi és, però, en tot cas, sí que he pres apunts de les coses que es plantegen estrictament en el seu àmbit, no?

En tot cas, jo abans li comentava –i jo crec que veurà aquí la millor bona fe– de dir clarament que hem parlat d'uns estudis, hem parlat d'un futur, però també parlem d'un present. El present avui és el PIPDE, el Pla Integral de Protecció del Delta de l'Ebre, un pla que certament en molts moments determinats va massa lent respecte al que voldríem, i, en aquest sentit, vostè ho sap, o sinó és important que ho sàpiga, la pressió que exerceix el Govern de Catalunya perquè s'activi amb tota la rapidesa i es diguin a terme totes les inversions que estan compromeses per part de les dues administracions, i, en aquest cas també, òbviament, per l'Administració General de l'Estat.

En aquest sentit, algunes de les actuacions que estem portant a terme són, entre altres coses, mesures per a

l'aportació de sediments o la promoció de la vegetació halòfila. Aquesta és una part de les coses que en aquests moments estem fent. Estem portant a terme uns indicadors mediambientals que analitzen l'estat quantitatiu i qualitatiu tant de la falca salina com de la subsidència com de la regressió del Delta, aquest és un element fonamental i és fruit de llarguíssimes discussions fins ara hagudes en tota aquesta qüestió i amb tots els seus components.

En el programa per corregir la subsidència hi ha dues línies d'actuació, la primera és la caracterització –i estem fent-ho– dels sediments dipositats a l'embassament de Riba-roja, per veure si tant químicament com morfològicament podrien utilitzar-se per a una eventual aportació justament al Delta. Aquesta és una de les qüestions.

Aquest estudi l'està fent..., ja sé que vostè, quan li dic «estudis»..., no se m'enfadi, però en aquest cas l'està fent la Universitat Politècnica de Catalunya, amb el professor doctor Dolz. No se si vostè el deu conèixer, jo no el conec –és un conveni signat amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre–, però tinc referències seves, no el conec personalment però en tinc referències. Crec que és un bon professional.

També, en aquest sentit, l'altra actuació són els projectes de la Direcció General de Costes, en aquest cas del Ministerio de Medio Ambiente, Medio Agrario y Marino, tant pel que fa a la guarda costera de l'interior de les badies –la dels Alfacs és la que primerament creiem que es farà–, com a l'ampliació de la zona de domini públic a les parts més sensibles de la regressió del front deltaic.

Evidentment, en aquests moments volem assenyalar com un dels aspectes que ja sí que han sigut fruit de l'Agència Catalana de l'Aigua, en el seu treball en el si del PIPDE, la redacció i la tramitació de la proposta de règim variable de cabals de manteniment al tram baix del riu Ebre, que ha merescut la consideració i l'anàlisi d'aquest mateix Parlament. En aquests moments, un avenç molt significatiu –quan vulgui li'n donaré les dades concretes, perquè ara ens allargaríem molt– de totes les obres i instal·lacions de sanejament que s'estan portant a terme en aquests moments a molts municipis d'allà. Un avenç importantíssim en la garantia de qualitat en l'abastament, de quantitat i de qualitat. Un avenç en els indicadors ambientals pel que fa, en aquest cas..., des de l'Agència de l'Aigua. I, permeti-m'ho, també una delimitació cada vegada amb un diàleg, podríem dir, més interessant dels criteris d'inundabilitat, que vostè sap que aquest és un tema que moltes vegades més aviat promou enormes dificultats i que es tracta, justament, de poder-ho dur a terme amb una serenitat i amb una claredat que faci compatibles justament determinades aspiracions en les activitats humanes amb un tema que és del tot lògic també preservar, que són les possibles avingudes i, a partir d'aquí, els possibles perills.

Per tant, li ho reitero: estic segur que, si es desprèn de les seves intervencions i de la meua..., la possibilitat de trobar acords importants en la moció que vostès ens presentaran, perquè en aquests moments el que estem treballant plegats és justament..., per fer front a perills que són uns d'avui, uns altres que fins i tot ja vam here-

tar, però uns de demà i uns de demà passat. I cal treballar-hi d'una manera rigorosa i, sobretot, d'una manera molt participativa. Crec que aquest és un dels elements clau, fonamentals, per resoldre un tema tan vital per al nostre país i tan estratègic per al nostre país, com és el delta de l'Ebre.

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat.

(*El Sr. Pi i Noya demana per parlar.*)

El president

Senyor Pi.

El Sr. Pi i Noya

Per al·lusions reiterades...

El president

Té un minut.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies. Senyor Bertomeu, vostè a la seva interpellació m'ha esmentat reiteradíssimament, però només coincidim en la interpellació aparentment, perquè venim d'orígens molt diferents. Canvi climàtic: a la nostra força política n'hem fet un eix de fa molt temps; a casa seva encara hi ha qui el posa en dubte. Grans transvasaments, mil hectòmetres cúbics cap a València: nosaltres ens hi oposem; vostès em sembla que encara hi estan a favor. Regadius: vostès, on sigui i com sigui; nosaltres, només aquells que compleixin la nova cultura de l'aigua. Medi ambient contraposat a la riquesa d'un territori: per nosaltres són dues cares de la mateixa moneda; vostès –avui ho ha fet– ho continuen contraposant. Impacte en el delta: vostè ja vol les mesures dures; nosaltres diem: «Avaluem i mirem si les toves les podem aplicar primer.»

Miri, és des d'aquestes posicions tan diferents que –en això sí que coincidim– vostè avui i jo l'altre dia parlem del delta, però des d'aquestes posicions tan absolutament contraposades.

El president

Doncs, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el setè.

Interpel·lació

al Govern sobre l'adopció de mesures per a regular el dret a la interrupció del tractament del suport vital (tram. 300-00211/08)

I que és la interpellació sobre l'adopció de mesures per regular el dret a la interrupció del tractament del suport vital. Té la paraula l'illustre senyor Antonio Robles, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Traigo hoy a esta cámara uno de los signos de nuestro tiempo: la inquietante conse-

cuencia de querer alargar la vida más allá de su compatibilidad con la libertad humana y su felicidad. A menudo nos enzarzamos en esta cámara con temas que en el calor de la disputa los creemos definitivos para nuestras vidas; ninguno de ellos lo es absolutamente. No es que erremos. En la vida diaria millones de personas hacen lo mismo ensimismados por los problemas cotidianos; ninguno de ellos lo es. Solo nos damos cuenta de su futilidad cuando el revés de una enfermedad irreversible o un accidente mortal nos enfrenta con la muerte. Solo entonces comprendemos de golpe que todos nuestros afanes diarios dejan de tener sentido o dejan de ser tan importantes como creíamos que eran.

Pretendo recordarles la finitud de la vida humana y lo poco preparados que estamos ante ese momento irreversible. La muerte, nuestra muerte o la de nuestros seres queridos, aparece así como nuestro peor destino; al menos así ha sido a lo largo de la historia. No es, sin embargo, hoy lo peor que nos puede pasar; la muerte ya no es nuestra peor tragedia. Durante siglos, la fragilidad humana ha estado expuesta a innumerables enfermedades y calamidades naturales, pero la ciencia ha logrado liberarnos de casi todas ellas, incluso nos ha alargado la vida más allá de lo conveniente, y esto puede ser aún peor que la propia muerte. Hoy ya no tememos a la muerte tanto como permanecer indefinidamente muertos en vida, carcomidos por el dolor o encadenados a un cuerpo incapaz de garantizar la más mínima dignidad a esa vida que otrora latió y soñó y que ahora, en estado vegetal, solo sostiene la ciencia por medios artificiales.

Este es nuestro destino a principios del siglo XXI. La ayuda de la ciencia alarga la vida, pero el precio de esa mayor longevidad es el deterioro del cuerpo y del espíritu, a veces hasta la crueldad. Cada vez hay mayor número de personas, en su mayor parte ancianas, con cada vez menos calidad de vida, torturadas en sus últimos días por un falso sentido del amor. En lugar de un tránsito digno a la muerte, los tabúes morales, los imperativos médicos o el Estado deciden retener, retrasar contra su voluntad y libertad a muchas personas que hubieran preferido morir dignamente, satisfechas de haber vivido, o asqueadas de una agonía sin esperanza.

Ante ello, un estado laico y una sociedad humanista, como son los nuestros, habrían de adaptar las leyes al derecho a morir dignamente. Nos dice Victoria Camps, catedrática de ética de la Universidad Autónoma de Barcelona, en el libro *La voluntad de vivir*: «Vivir o no vivir es algo contingente y gratuito, no depende de nosotros. Pero la continuidad de la vida sí que depende de nosotros, y está en nuestras manos. No parece justo que la vida, independientemente de la voluntad del sujeto que la vive, siga siendo vista como un valor en sí mismo.»

La mayoría de las personas desean tener una muerte rápida, pacífica y sin sufrimientos. Hoy en día este deseo puede verse amenazado por la existencia de técnicas y medios clínicos que nos alargan la vida más allá de lo razonable, hasta degradar la propia vida que dicen querer salvar.

Muchas personas, nos dice la Asociación por el Derecho a Morir Dignamente, sienten que la degeneración

física, los sufrimientos físicos y síquicos les han conducido a una situación que consideran indigna. En tales circunstancias pueden llegar a ver en la muerte un mal menor, el fin de su agonía y de sus penalidades. Para ello necesitan normalmente la ayuda de otras personas y, sobre todo, el respeto a su voluntad, expresada de forma libre e inequívoca.

El verdadero respeto a la dignidad humana implica el respeto a la voluntad humana, incluida la de alcanzar la muerte cuando ya nada se puede hacer por devolver a la vida la calidad a la que todo ser humano tiene derecho. Desear alcanzar y poder disponer de la propia vida para morir con dignidad solo es patrimonio del sujeto libre que lo escoge; nunca, en ningún caso, ha de ser el Estado, a través del ordenamiento jurídico o la institución médica, quien se entrometa o decida lo que es patrimonio de la libertad individual de todo ser humano.

La propia Constitución, en su artículo 15, protege la vida humana como realidad puramente biológica y, por tanto, ajena a cualquier tipo de consideraciones subjetivas de naturaleza cualitativa por parte de su titular; y, por lo mismo, nada dice si una persona puede renunciar a ella. No hay, por tanto, legislación definitiva sobre esta materia, y es algo que la sociedad, nuestra sociedad, necesita.

La Ley general de sanidad de 1986 ya inició un proceso de concepción de los derechos fundamentales de las personas en el ámbito sanitario, y en especial el derecho a tomar decisiones sobre la propia salud. La Ley 41/2002, reguladora de la autonomía del paciente y de derechos y obligaciones en materia de información y documentación sanitaria, reglamenta cuestiones que la Ley general de sanidad de 1986 trataba de forma insuficiente, como el derecho a la información sanitaria, el consentimiento informado, la documentación sanitaria, la historia clínica y demás información clínica.

La Ley catalana 21/2000, de 29 de diciembre, recoge las voluntades anticipadas, es decir, el testamento vital. En él la persona expresa su voluntad sobre las atenciones médicas que desea o no desea recibir, caso de padecer una enfermedad irreversible o terminal que le haya llevado a un estado que le impida expresarse por sí mismo. La persona puede realizar su propio documento con las indicaciones y razonamientos que considere pertinentes. Cataluña fue la primera comunidad autónoma en regular este derecho, a través de esta Ley 21/2000, de 29 de diciembre.

El documento privado de testamento vital puede firmarse ante notario o ante tres testigos. Dos de ellos no pueden ser familiares de segundo grado ni estar vinculados por relación patrimonial con el otorgante. Los tres apartados que recoge el testamento vital privado de la ADMD recogen las voluntades anticipadas para asegurar una muerte digna. Los tres apartados serían los siguientes.

Primero: «Deseo finalizar mi vida con una limitación del esfuerzo terapéutico, evitando todos los medios artificiales, tales como técnicas de soporte vital, fluidos intravenosos, fármacos –incluidos los antibióticos–,

alimentación artificial, sonda nasogástrica o cualquier otro tratamiento que pueda prolongar mi supervivencia.» Dos: «Deseo unos cuidados paliativos adecuados al final de mi vida, que se me administren los fármacos que palien mi sufrimiento y aquellos cuidados que me ayuden a morir en paz, especialmente, aun en el caso de que pueda acortar mi vida, la sedación terminal.» Tres: «Si para entonces la legislación regula el derecho a morir con dignidad mediante la eutanasia activa, es mi voluntad morir de forma rápida e indolora, de acuerdo con la *lex artis ad hoc*.»

Señora *consellera*, Cataluña fue pionera del testamento vital. Este diputado considera que su Gobierno habría de instar al Congreso de los Diputados para que impulse las reformas legales necesarias, fundamentalmente del Código penal, para despenalizar la eutanasia activa y el suicidio voluntario. Entiendo que la palabra «eutanasia» sacude como un látigo los códigos morales de muchos creyentes. Es normal: son muchos siglos dominados por convicciones morales generadas en un tiempo y aplicadas a un contexto donde la naturaleza impedía el sufrimiento de la agonía sin fin ocasionada por los adelantos científicos de hoy día. Pero «eutanasia» etimológicamente significa «buena muerte», y se entiende como la acción u omisión destinada a provocar la muerte de un enfermo debidamente informado de su estado y pronóstico, a petición libre y voluntaria de este y con el fin de evitarle sufrimientos que le resulten insoportables.

El ejemplo de Ramón Sampederro, el marinero gallego, tetrapléjico, que luchó por morir sin que las leyes se lo permitieran y hubo de recurrir a terceros para conseguir su fin a través del suicidio asistido –actualmente, como saben, penado–, nos debería hacer reflexionar. Es un ejemplo sin trampas. Ni siquiera un guñapo o un vegetal tirado en una cama; al contrario, tenía la mente lúcida, y era querido, y estaba bien atendido en su propia casa. Pero quería morir; era *su* vida. ¿Cómo es posible que el derecho a disponer de lo más propio del ser humano, como es su propia vida, esté enajenado por creencias religiosas insertadas en las leyes de un estado laico?

Los versos religiosos y enamorados de *La vida eterna*, de Santa Teresa de Jesús, podrían valer también hoy para anunciar la angustia de muchos miles de seres humanos cuya única esperanza que les resta en la vida es morir. Decía ella: «Vivo sin vivir en mí, / y tan alta vida espero, / que muero porque no muero.»

Gracias, señor presidente.

El president

L'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli, té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, abans que res, voldria dir que a Catalunya hi ha un consens majoritari d'acompanyar el tram final de la vida per garantir una mort digna. Jo crec que aquest és un element molt important, i no defugiré, per tant, les contradiccions

que vostè deia que tenim com a societat. És veritat que una societat que cada dia veu en directe moltes morts acaba fent una certa negació del debat de la mort, com si volguéssim ser immortals. De fet, és veritat que cada dia molts professionals veuen, quan no poden curar una persona, que a vegades la mort sembla el fracàs de la ciència. És veritat que no està penalitzat el suïcidi, i està penalitzat el suïcidi assistit. I ens hem de moure en aquestes contradiccions.

Però li he de dir que a Catalunya, segurament, perquè s'ha anticipat i per una construcció social que inclús des de concepcions cristianes... Li posaré l'exemple de l'Institut Borja, que diu que per compassió cristiana estan a favor d'una mort digna. Ho dic, això, perquè en el context de Catalunya, sense defugir el debat, que és un debat de treure del Codi penal el suïcidi assistit o la despenalització de les persones que acompanyin el suïcidi...

Però, com diuen vostès, hem de tornar als mots. Nosaltres, no només als mots, sinó als fets. Catalunya, des de l'any 90 –des de l'any 90–, té un model de cures palliatives, d'acompanyament al tram final de la vida, digne; millorable, com sempre. A tal efecte, nosaltres l'any 2004 el vàrem revisar, en el context –que el tenen vostès– del Pla director sociosanitari, perquè volfem saber, a través d'indicadors –que vostès tenen també a la web del mateix departament–, en realitat quins eren els criteris indicadors de qualitat del model de cures palliatives de Catalunya, quins eren els punts forts i els punts febles. En vàrem debatre, els experts, evidentment, les associacions, el Comitè Consultiu de Bioètica, fins i tot el nom. Vàrem decidir apostar per un nom que era «acompanyar el tram final de la vida», perquè en general els professionals sanitaris no volen acompanyar la mort, encara que saben que acompanyen la mort digna. I vàrem protocolitzar –i vostès ho tenen– precisament aquests elements importantíssims de la millora en l'atenció al final de la vida, amb alguns aspectes importants que voldria debatre amb vostès o posar en consideració.

També vostè ho ha dit: l'any 2001 Catalunya lidera els documents de voluntats anticipades, a través d'una llei d'autonomia del pacient i dret a la informació. Comença un canvi substancial: passem del paternalisme a la consciència col·lectiva que els ciutadans han d'estar informats d'allò que els fem. Aquest és un camí sempre complex, perquè des de la mirada professional saber dir a una persona que té una malaltia irreversible o que té una malaltia terminal –perquè són dues qüestions de vida diària, que és on es planteja el debat de la necessitat o no de despenalització de l'eutanàsia activa o de l'acompanyament al suïcidi– sempre és un camí difícil, no perquè els nostres professionals no ho hagin de fer, sinó perquè sap que darrere d'això hi ha patiment, hi ha desesperança. I per això és tan important dir-ho..., sinó després què fem, com acompanyem a..., portar el millor que puguem a ell i als seus familiars.

Però Catalunya va legislar, anticipant-se a Espanya –posteriorment, a Espanya–, el document de voluntats anticipades, que ara comentaré. Tenim en aquest moment 27.000 persones que han fet aquest document, la meitat dels registrats a Espanya, poc. Però comentaré el que

ensem i el que estem debatent internament i algunes de les qüestions que poden ser motiu de debat d'aquesta interpellació.

Per tant, 90, el Pla sociosanitari, dintre el programa «Vida als anys», a l'inici de les unitats de cures palliatives, els PADES; l'any 2001, a través de la Llei d'autonomia del pacient i dret a la informació, document de voluntats anticipades; 2002, en el context espanyol; 2004, revisió dels indicadors de qualitat del model de cures palliatives en persones amb malaltia terminal i avançada, no només en càncer, sinó altres patologies irreversibles; debats, anàlisis amb relació..., que acaben, per primera vegada, amb la Llei de l'Estat del 2003 de cohesió i qualitat, considerant l'atenció al pacient terminal com una prestació bàsica de l'atenció primària i especialitzada, recollit posteriorment en decrets posteriors.

On estem ara, i quins són els elements que hem de discutir, continuar discutint i avançant? Catalunya ha estat reconeguda, relativament recentment, l'any 2008, com un dels territoris del món, per l'Organització Mundial de la Salut..., com l'observatori de les pràctiques dels sistemes sanitaris amb relació a l'acompanyament del tram final de la vida. Tenim un model que comença perquè pensem que dintre d'aquesta negació i canvi cultural tan important la gent no mor a casa. I per això nosaltres hem incorporat tota la primària en aquests debats i en les accions. I de fet hi ha un canvi substancial a Catalunya: el 50 per cent de les persones, a través dels PADES i de la mateixa atenció primària, tornen a voler morir a casa seva, perquè deu ser el millor lloc per morir. I això comença a donar resultats, en feines, hi insisteixo..., des dels centres de salut, el personal ordinari: infermera, el metge... I per altre costat amb el suport, quan calgui, de subgrups, doncs, de professionals, que en tenim en aquest moment setanta-quatre a tot Catalunya, dels PADES, que són grups interdisciplinaris que acompanyen més específicament alguns pacients que necessiten, doncs, més suport a domicili.

Això també ha anat acompanyat amb un model general de Catalunya d'hospitalització a domicili per a pacients crònics. I, per descomptat, hem estat revisant què passa quan la mort s'esdevé, aquesta mort sobtada que vostè deia, o què passa quan a algú se li diu –que és la pràctica diària en el nostre sistema sanitari– que el seu fill, marit, familiar, té una mort encefàlica. Dic això perquè entenguin la fragilitat i la importància i la grandesa del que està passant. Perquè la nostra relació sempre es basa en la confiança. Quan passa una mort, una mort encefàlica o una mort que arriba a l'hospital, no esperada, fixi's si és fràgil però important l'element de la confiança, que és que moltes vegades la mort és encefàlica i a través de tecnologia li pots continuar la vida. I la gent confia; confia perquè acaba, fins i tot, donant els òrgans.

I també hem revisat allò que passa quan el malalt conegut, de planta, es mor en l'hospital, intentant humanitzar al màxim possible els espais per a la intimitat necessària quan arriba el moment, oferint els serveis religiosos que hem d'oferir, no només de religió catòlica, sinó els altres, no hi ha cap problema a les nostres institucions, d'acord, evidentment, amb el que hem d'oferir a aquells

que ho vulguin. I això no genera cap contradicció en aquest moment en el nostre sistema sanitari.

I després, les especificitats, molt importants i que han generat un model, jo diria, important, que són les mateixes unitats de cures palliatives. Seguint les recomanacions de l'Organització Mundial de la Salut, tenim 614 llits, repartits entre les nostres unitats sociosanitàries arreu de Catalunya, amb aquest model sanitari d'hospitals comarcals, d'hospitals que tenen..., dintre els mateixos hospitals, o altres centres, en el cas dels grans hospitals, on deriven els seus pacients quan no poden tornar a casa, o la família no ho vol, o el mateix pacient prefeix estar-se en una unitat de cures palliatives.

Això ens ha obligat, evidentment, a revisar el que vostè deia, un debat important: l'aferissament terapèutic quan saps que aquell tractament és fútil, no canviarà les expectatives. Aquesta és una decisió del mateix pacient, que en pot rebutjar la continuïtat sense cap altre document; no cal ni per escrit. Perquè l'element bàsic és la informació al pacient, eh?, i ser clar amb l'evidència científica, evidentment, que tu tens a les mans. I aquest és un element important. I a la família posteriorment. Però això passa cada dia en el nostre sistema sanitari, sense documents, ni documents jurídics, etcètera, i sense que hagin de tenir un document de voluntats anticipades.

Per descomptat, això sembla que ho pinti molt fàcil i no és tan fàcil, és clar que no, eh?, perquè la gent s'aferra a una tecnologia, a uns medicaments, i, per tant, cal més seguretat jurídica.

I també hem protocol·litzat el que vol dir la sedació protocol·litzada, fonamentalment per alliberar, com vostè deia, del dolor, que forma part del professionalisme. Del dolor, del patiment, de l'ofec: tot allò que són símptomes de patiment, on les nostres protocol·litzacions formen part de la vida diària de la xarxa sanitària.

I en la segona part comentaré, evidentment, aquests aspectes més concrets, què fer per estendre el document de voluntats anticipades, quina és la valoració que en fem des del departament i des del Govern, quins són els debats. I també no defugiré, per descomptat, el debat que vostè feia, si en aquest moment hi ha una societat espanyola, en aquest cas, que pot legislar de treure del Codi penal la penalització, doncs, d'aquelles persones que acompanyen el suïcidi assistit, que aquest és un dels debats que vostè sap que nosaltres vam encarregar, l'informe que vostè tenen, al Comitè Consultiu de Bioètica de Catalunya, que revisa legislació comparada en el món. No deu ser tan fàcil, senyor Robles, perquè hi ha molt pocs estats en el món que ho tenen legislat: Holanda, l'estat d'Oregon...

El president

Honorable consellera....

La consellera de Salut

...un estat d'Austràlia va durar pocs dies; Suïssa i Bèlgica... En la segona part continuarem amb aquest debat. I li dic que no defugiré, per descomptat, quines són les consideracions a fer amb relació a la despenalització de l'eutanàsia activa o de l'acompanyament al suïcidi.

El president

El senyor Robles pot fer la rèplica.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Gracias, señora *consellera*. Señora Geli, sus palabras me congratulan, básicamente, con el espíritu de la interpelación que hemos puesto. No se piensen, no es fácil hablar de la muerte y hablar en estos términos. De hecho, por poner una anécdota personal, yo siempre le he temido a la muerte, no como un hecho definitivo, sino como un fantasma de esos que aprendes desde pequeño a temer, por razones que muchas veces se nos escapan, por los ejemplos que has tenido, etcétera. Les contaré una anécdota.

En los pueblos hay costumbre de ir a visitar y a atender cuando hay un muerto. Una casa pequeña, un pasillo muy pequeño y una caja que cogía la mitad del pasillo. Un señor mayor muerto. Todo el pasillo lleno de gente, y mi padre, y yo pequeñito así, que llegaba exactamente al sentido de la caja. Y allí yo no sé cuánto pasé, pero siempre estuve aterrizado porque mis ojos daban con los ojos, o con los ojos cerrados, del propio muerto. Y siempre veía fantasmas por la noche, durante un tiempo.

Quiero decirles que podría estar más asustado por la muerte, pero le he traído aquí una cosa que me parece que es mucho más terrible, que es estar muerto en vida. Y eso, evidentemente, choca contra las convicciones morales que tenemos de una manera total.

Yo quisiera que esta interpelación fuera pactada con todos los grupos parlamentarios, porque, como muy bien ha dicho la señora *consellera*, como muy bien ha dicho, no es una cuestión de religión ni de códigos morales religiosos. Yo creo que la piedad cristiana tiene mucho que ver con esto. No se debería, en ningún caso, plantear como antítesis de los valores cristianos. Por ahí no iríamos a ninguna parte. Yo estoy convencido de que si Dios existe, ese dios cristiano —digo «dios cristiano» porque es el más..., digamos, el más general dentro de España, dentro de Europa—, si existe, yo creo que no va a ser tan cruel como para dejar que las personas sufran inútilmente mientras esperan nada más que su propio fin. Y por eso hemos planteado esta interpelación.

En la moción que plantearemos será cuestión de argumentar, de persuadir, pero no imponer. Porque a veces no nos damos cuenta, pero en política hay temas que no se pueden imponer, aunque tengamos poder para imponerlo, aunque tengamos votos para hacerlo; tenemos que convencer a los demás, persuadirles de que eso es mejor, es éticamente mucho mejor. Y yo es lo que pretendo hacer en la moción: intentar poner algo que pueda persuadir a todo el mundo, a toda la cámara, y no imponerlo. Si no nos convencemos todos de que esto es así, es difícil que se pueda aplicar de forma universal y de forma que no se utilice como medidas electorales entre partidos políticos.

Gracias, señora *consellera*. De seguro que en el redactado de la moción me pondré en comunicación con todos los grupos parlamentarios, intentando consensuar algo que nos pueda poner de acuerdo. Y, si no es posible, por lo menos abrir el debate, porque este tema es un tema de

nuestro tiempo, es un tema que, desgraciadamente, nos lo ha traído la ciencia, que tantas cosas buenas ha tenido; nos lo ha traído la ciencia, y ya no podemos prescindir de él. Cada vez habrá más gente en este estado, porque cada vez la ciencia avanza más. El problema es cuándo nos daremos cuenta, que será un problema tan grande que ya no será una cuestión de ética, sino de otras cuestiones, que, por supuesto, no voy a tratar.

Gracias, señor presidente.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable consellera té la paraula per al torn de rèplica.

La consellera de Salut

Comparteix amb el senyor diputat que és cert que la societat i potser la nostra societat no ha acabat de fer una construcció social de la mort. Hi han altres societats que sí, que tenen rituals i que accepten la mort amb molta més facilitat que la nostra. Això és propi de les societats occidentals molt tecnificades, i això és així.

Però jo crec que hi ha un tombant, eh?, en els últims anys hi ha un tombant del debat no només amb relació a l'envelliment, sinó..., però és cert que hi han moltes més persones, doncs, que, en fi, estan en una situació terminal per la mateixa edat.

Per altre costat, és curiós, estem en una societat que té «voyeurisme»..., de veure constantment la mort; com mai ara veiem per la televisió la mort, com mai: la retransmetem en directe, veiem cada dia la guerra, veiem cada dia de tot. I, en canvi, segurament, sí que tenim pendent una construcció social.

Nosaltres vam encarregar un estudi a la Universitat de Barcelona amb relació a què pensava la gent que feia negatives a la donació d'òrgans quan se'ls deia que el seu familiar... Doncs, era un tema de construcció cultural de la mort: coses com per exemple el cos, no tocar el cos. És a dir, hi han intangibles a les nostres societats que fan que a vegades no acabem de ser..., no dic racionals..., però en tot cas de confusions, com si el cos persistís quan és efímer, no?

Més enllà d'això. No confonguem alguns elements que... A Catalunya i en general als sistemes sanitaris sòlids com és el cas nostre, hi insisteixo, la negació de la continuïtat d'una teràpia, després que s'hagi informat el pacient i la seva família que aquella malaltia, amb l'evidència que tens, científica, és una malaltia terminal, està en mans, sense necessitat d'escriure-ho, del pacient i de la família. És a dir, miri, jo..., vostè..., que tingui un càncer de pàncrees, no el podem operar, li podem fer un tractament pal·liatiu; vostè ho decidirà. Ho dic massa simple perquè és molt més complicat, eh? Però en tot cas no cal cap document, eh? Evidentment cal acompanyament en la presa de decisions, que és molt complicat, tant de dir-ho com de..., acompanyament en la presa de decisions.

Segon, és responsabilitat sanitària, i res a veure amb l'eutanàsia, el tractament del dolor, el tractament de la dispnea..., inclús si, això, saps que escurça la vida. Però és el tractament del dolor, és el tractament de la dispnea,

és el tractament de l'angoixa, i no té res a veure amb acompanyament a l'eutanàsia activa.

Ara, malgrat això, dues reflexions importants que poden ser part de la moció. Com fem per promoure més els documents de voluntats anticipades? Insisteixo que som la meitat dels d'Espanya, però pocs, comparativament, 27.000, la majoria davant de notari. Perquè allò que no portem a dintre el sistema sanitari és molt més complex, és curiós, s'ha convertit en un acte notarial. No tinc res en contra dels notaris, al contrari, eh?, perquè és més fàcil. Al que em refereixo és al fet que els ciutadans de Catalunya, malgrat que ho saben –podem millorar, eh?, la informació del document, que pot ser una de les decisions o dels debats que hem de tenir–, però, en tot cas no hi veuen la necessitat, perquè confien que tot passarà per un procediment ordinari, que és el que els explicava. Crec que és aquest l'element bàsic pel qual no creix, de manera molt important, el document de voluntats anticipades.

Segon debat, cal o no cal despenalitzar, treure-ho de l'article 143 del Codi penal. Aquest necessita, li ho he de dir, un debat social i polític d'un calat extraordinari; si no, ho podem empitjorar. Em permeti que sigui franca. Quan em van preguntar si era urgent vaig dir que no, a Catalunya, eh?, a Catalunya, que tenim un model de cures pal·liatives raonablement bo, eh? Ara, per seguretat dels professionals, per intentar no judicialitzar el que passa cada dia entre la vida i la mort, segurament sí que caldria. Ara, si no hi ha una construcció social d'àmplia majoria, hi insisteixo, fins i tot som capaços..., els ho he dit, eh?, un informe excel·lent de l'Institut Borja, institut cristià, que diu que, per compassió cristiana, estan a favor de legalitzar l'eutanàsia; no ho dic jo, eh?, ho diu l'Institut Borja. Si no som capaços..., que crec que a Catalunya seriem relativament capaços, els ho he de dir. Ara, és que per això cal un debat d'àmplia majoria a l'Estat. I no veig, li ho dic sincerament, una construcció suficient de consens. Quan a la gent se li pregunta si ho vol, les enquestes diuen que sí, eh? Ara, a l'hora de legislar, fixi's els debats, per altres temes, que tenim.

Per tant, crec que aquest és un dels elements que nosaltres haurem de discutir a Catalunya, perquè segurament podrem tornar, amb calma, perquè no és cap urgència, a buscar un camí que permeti trobar un consens els propers anys segurament en l'àmbit d'Espanya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre l'impacte pressupostari en les finances de la Generalitat de les mesures formulades pel Govern de l'Estat (tram. 300-00212/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'impacte pressupostari en les finances de la Generalitat de les mesures formulades pel Govern

de l'Estat. La presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, hem tingut l'oportunitat ara, conseller, d'assistir en la interpellació anterior a un magnífic debat, seriosament. Vull felicitar la consellera Geli i el diputat Robles per un magnífic debat respecte a una qüestió tan extraordinàriament vital com la que aquí han plantejat.

Ara nosaltres parlarem d'una cosa més humana..., no sé si més humana, però més violentament en conflicte que algunes de les coses que ens han plantejat anteriorment.

De fet, hem tingut avui, senyor conseller, un aperitiu en la sessió de control. Hem tingut un aperitiu perquè tant el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, com el Grup del Partit Popular, com el Grup de Convergència i Unió han expressat, respecte a aquest debat, dubtes, preguntes. Vostès han respost, d'una manera, de l'altra... És a dir, que el debat està servit.

A mi m'agradaria, conseller, venir a reblar el clau d'aquest debat amb un debat que jo ja sé que, doncs, no hi estarà còmode, probablement, però doncs... *(Pausa.)* Sí, no hi estarà còmode, però probablement això és el que toca.

Fem una primera valoració d'aquest debat de política general, conseller Castells. A mi m'ha sorprès el conjunt de les mesures anunciades pel president Rodríguez Zapatero; s'han substanciat en seu parlamentària un gruix inacabable de mesures; un no pot deixar de llegir aquestes mesures i veure, de veritat, un cert grau d'improvisació i un cert grau de descoordinació.

Vostè ara es preguntarà: «Toca discutir això aquí, en aquesta casa?» Naturalment que no. Però toca amb relació al paper del Govern de Catalunya. O sigui, avui el president Montilla, a una pregunta del nostre responsable de grup parlamentari, el senyor Mas, ha dit: «Escolti'm, això aquí exactament no toca.» O sigui, nosaltres no venim a substanciar què ha passat, senyor conseller, al debat de l'estat de la nació espanyola; venim a parlar del que afecta el Govern de Catalunya i els seus compentes, d'això és del que venim a parlar.

Li deia que hem vist un conjunt de mesures, des del meu punt de vista, bastant descoordinades i bastant improvisades, tot plegat, però jo crec que aquest debat, senyor conseller, ha revelat algunes coses que són d'interès per a aquesta cambra.

La primera, el poc que vostès pinten, conseller Castells. És a dir, resulta patètic, per no dir que commovedor, sentir un conseller de la Generalitat de Catalunya, el conseller Huguet, que és un home franc, manifestar públicament sense cap mena, doncs, de cautela, dir: «Ens hem assabentat d'aquestes mesures per la premsa.» Això ho ha dit el conseller Huguet, ho hem recordat aquesta tarda, no ho ha desmentit el conseller Huguet, tots ho hem sentit. I evidentment que el Govern de la Generalitat de Catalunya s'assabenti del que passarà quant a les pro-

postes que presenta el Govern espanyol per la premsa indica que les coses no ens van bé.

Això ho hauria d'interpretar, vostè, i el seu grup parlamentari, i els grups que donen suport al Govern, des del punt de vista que ho lamentem profundament; no cregui que venim aquí amb la voluntat de posar-li el dit a l'ull, sinó de dir: «Escolti'm, però com és possible que això succeeixi?»

Tant és així que, amb una de les mesures que ha donat peu a aquest debat inacabable, vostè va reaccionar com calia que reaccionés segurament, amb un punt d'irritació, amb un punt d'indignació; quan vostè va saber la mesura va dir: «Escolti'm, ja n'hi ha prou; això ens toca a nosaltres decidir-ho.» Això és el que vostè va fer.

Jo quan ho vaig llegir vaig dir: «Home, mira, ha estat bé en Castells aquí; home, per una vegada, en Castells ha estat bé aquí.» Però ja he vist –ja he vist– que vostès, això, ja ho estan..., vejam, a veure com ho arreglem, etcètera, perquè naturalment la pressió objectiva que vostès tenen és la que és i vostès han de resoldre problemes com els que tenen.

Ara, no li sembla, conseller Castells, que resulta absolutament preocupant i un punt patètic que vostè finalment hagi, l'endemà d'aquest debat, de dir: «Escolti'm, nosaltres això no ho podem fer perquè prenen decisions sense comptar amb nosaltres», i vostès tinguin un grup parlamentari al Congrés dels Diputats?

No hauríem d'acabar això d'una vegada per totes, conseller Castells? Ja sé que li demano una cosa que segurament no està en l'àmbit ni de les seves responsabilitats immediates ni segurament en l'àmbit de les seves possibilitats immediates i mediatas. Però no resulta veritablement preocupant que el conseller Castells hagi de dir l'endemà, exactament l'endemà: «Això no ho farem perquè no ho podem fer i ningú ens ha consultat», i els seus diputats votin directament justament allò que no es pot fer?

Jo crec, conseller, que això, senzillament..., que no en voldria fer una gran qüestió, però només que digués: «Home, doncs, aquí probablement, diputades i diputats de l'oposició, tenim un problema.» Ja estaria acabat el debat. Però seguim insistint que això és com és, i fem un flac servei, jo crec, a la Generalitat de Catalunya i al seu Govern.

El president Montilla avui, doncs, deia: «Escolti'm, tots tenim el mateix parer.» No és exactament així; tots no tenen el mateix parer. I avui hem tingut l'oportunitat de sentir el conseller Huguet una altra vegada més. O sigui, a la interpellació del diputat Puigcercós hem sentit el conseller Huguet responent, responent..., no a Puigcercós, sinó a un altre company del grup parlamentari, responent dient: «Escolti, això no es pot aguantar...» –quan parlava de mesures d'automoció–, «el tractament que s'està donant a tot aquest tipus de coses.»

I jo crec que veritablement –vostè ja em desmentirà aquí– vostè està molt a prop de pensar el mateix. I ens agradaria, al nostre grup parlamentari, que vostè tingués la franquesa per atansar-se a aquesta tribuna i dir-nos-ho,

perquè estariem en línia de poder prendre alguna determinació al respecte.

Hi ha una altra cosa, també, senyor Castells, respecte a aquest debat, que no cal ni que li digui que té una transcendència pressupostària gran per al Govern de Catalunya, que ens inquieta fins..., fins al límit: tres propostes, tres, d'un grup parlamentari com el de Convergència i Unió, relatives les tres..., una, al nou finançament per a Catalunya i desplegament de l'Estatut; dos, a millores i traspàs de serveis de rodalies i mitjana distància a Catalunya; tres, participació de les institucions catalanes en la gestió de les infraestructures aeroportuàries, les tres votades en contra pel seu grup parlamentari a Madrid. Aquesta vegada haig de dir clarament que tant la gent d'Iniciativa com la gent d'Esquerra Republicana de Catalunya va votar favorablement a les tesis plantejades. Les tres votades en contra!

I a mi em resulta absolutament..., diguem-ne que bastant, bastant, bastant lamentable, conseller Castells, anar llegint, a la mateixa pàgina, fixi's vostè quina paradoxa... La paradoxa és la següent. La mateixa pàgina d'un diari d'avui, hi han totes les mesures que el seu grup parlamentari ha votat en contra, hi han les mesures votades entre el Partit Popular i el PSOE, i hi ha aquest cartell de campanya del Partit Socialista de Catalunya: aquí la senyora Badia, aquí el senyor Vidal-Quadras, aquí la broma de sempre, això del PP és insuportable, però vostès a Madrid voten amb el Partit Popular una i una altra vegada.

Tornem-hi. Això és el que és. Això és la campanya del Partit Socialista de Catalunya; res a dir. Vostès deuen saber el tipus de campanya que fan –per cert, repetida fins a la sacietat. Al mateix temps que vostès –allò d'Euskadi depèn de vostès–, contra les propostes de Catalunya..., hi voten en contra. I, per tant, a nosaltres, des d'aquest punt de vista, aquesta és una actitud que, si més no, una mica, conseller Castells, ens repugna.

Tema de finançament –tema de finançament. Vostè ha dit una cosa que a mi em va sorprendre llegir-la, que la digués vostè. Deu estar tan escamnat, tan escamnat, tan escamnat, que diu: «No importen, ja, els terminis respecte al tema del finançament.» El senyor Zapatero fa una intervenció que diu, per enèsima vegada, engançant-nos una vegada més, que tindrem el finançament, exactament diu, després de dir «cuánto han trabajado por este acuerdo»: «Hoy les anuncio que el Gobierno convocará con este objetivo el Consejo de Política Fiscal y Financiera antes del próximo día 15 de julio. El objetivo es...», una altra vegada més, el finançament.

Vostè ens deia –segurament abatut una i una altra vegada per la realitat–: «Ja no importen els terminis.» I crec veritablement que importen i molt. Perquè això és el que... Ep!, importa més una cosa –i no cal que me la repeteixi perquè estic d'acord amb vostè–, importa més que tinguem un millor finançament. Però, una i una altra vegada, el finançament escanya aquest país. I els diputats socialistes a Madrid diuen: «Escolti, això no va amb nosaltres.» De manera que, evidentment, ens ha de preocupar aquesta situació. I ens preocupa des del punt de vista que vostès no puguin complir amb els seus objectius.

Per cert, quan hem assistit a alguna de les declaracions que ha fet en aquest sentit el conseller Huguet –vostè també– en el sentit del pla Renove i del famós ajut que nosaltres havíem demanat que es produís –però naturalment a les expenses del Govern espanyol–, home, comença a ser una mica preocupant que finalment no tinguem més ajudes que per a l'automoció en aquest país.

Vam tenir fa només una setmana –només una setmana– una reunió amb una delegació de Convergència i Unió, amb el conseller Huguet i les seus companys del departament. Li vàrem preguntar i és públic –ho va dir ell i ho vam dir nosaltres–, diu: «Escolti, vostès tenen un euro més per a la indústria catalana?» «No, no en tenim cap més.» «Vostès tenen un euro més per a la indústria catalana?» «No, no en tenim ni un sol més.» I evidentment, des d'aquest punt de vista, conseller Castells, vostè comprendrà que, vistes les mesures, vista l'actitud adoptada, vista la manera que voten, vistes les declaracions seves, vistes les declaracions del conseller Huguet, vist que no hi han més elements per finançar la indústria i les empreses que en depenen –acabo ara mateix, president– vinguem a aquesta tribuna a manifestar la nostra inquietud. Interpreti la nostra interpellació –li ho demano, conseller, de veritat, perquè sigui ben útil el segon intercanvi d'opinions–, interpreti des de la voluntat que podem fer, que volen fer, que volen vostès que nosaltres puguem ajudar a fer?

A la segona part podrem entrar a la tercera part de la interpellació, que és exactament en quin moment tant i tant delicat ens trobem des del punt de vista de la resolució de la crisi, aquesta crisi que, ara per ara, està adquirint les proporcions que està adquirint.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Honorable senyor Antoni Castells, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, honorable senyor conseller, senyors diputats..., miri, vostè m'interpe·lla sobre l'impacte pressupostari en les finances de la Generalitat –una mica una redundància– de les mesures formulades pel Govern de l'Estat. Després naturalment ho ha aprofitat per parlar una mica de tot: del que jo haig de parlar en aquesta tribuna, del que no haig de parlar en aquesta tribuna..., fent comentaris sobre el debat de l'estat de la nació, opinant sobre si en aquest debat, doncs, aquestes mesures estaven bé, aquelles no estaven bé, el grup del PSC havia fet unes coses, n'havia fet unes altres...

Miri, nosaltres haurem d'opinar sobre les mesures que proposi el Govern de l'Estat quan aquestes mesures siguin alguna cosa tangible, com pot comprendre. De moment, ja hi ha hagut alguns canvis, entre les mesures que va anunciar el senyor Zapatero en el seu discurs i les resolucions que van ser aprovades ahir, i haurem d'esperar a veure els decrets i els mecanismes legals de desenvolupament d'aquestes mesures en què es tradueixen. I, com pot comprendre, opinarem en funció de com ens afectin, no? Hem de ser respectuosos amb les mesures adoptades per altres governs, com tractem que

els altres governs ho siguin amb les mesures que adoptem nosaltres. Òbviament, hem d'opinar –i no solament hem d'opinar, hem d'actuar– en aquelles mesures adoptades pel Govern de l'Estat que ens puguin afectar; unes més directament –si tenen un impacte sobre les finances de la Generalitat, que és la interpellació que vostè em fa–, altres com a país. Som el Govern de Catalunya i, per tant, és evident que totes aquelles mesures que tenen unes conseqüències sobre la nostra economia –en aquest moment sobre la forma de poder fer front a la crisi– són mesures sobre les quals nosaltres també ens hem de pronunciar. Però entendre que ho haurem de fer així. Vostè em pot interpellar sobre el que vulgui, eh? I aprofitant que m'interpella pot opinar sobre, doncs, les majories parlamentàries, els grups, els grups d'aquí, els grups d'allà... Podem fer el debat que a vostè li interessi, però jo no puc oblidar que represento el Govern, eh?, i no em pertoca ni fer safareig, ni fer de comentarista radiofònic, ni mantenir amb vostè una agradableíssima tertúlia, per molt que pugui tenir la temptació de fer-ho. Jo tracto de tenir debats del màxim nivell amb vostè –si pot ser, de tant nivell com el que hi ha hagut abans. Això depèn de mi, perquè vostè sempre està a l'alçada, no? De manera que tracto de fer-ho i crec que, fins i tot en un debat com aquest hem de tractar de fer-ho.

De les mesures que sembla que han anat sorgint –que han anat sortint en el debat, en el discurs del president del Govern i després en les resolucions– n'hi ha de tres tipus: n'hi ha algunes que no tenen cap mena d'impacte sobre les finances de la Generalitat, per exemple, l'anunciat Fons d'inversió local per a projectes de sostenibilitat ambiental, tecnològics o persones amb dificultats; l'anunciat Fons per a l'economia sostenible, en funció de com es desenvolupi. Tal vegada, la manera en què es desenvolupi aquest fons, naturalment, es podrà instrumentar a través de projectes en els quals nosaltres puguem dir alguna cosa o puguin ajudar a finançar projectes que nosaltres puguem impulsar. Però de moment pot comprendre que, tal com ha estat anunciat, impacte no veiem que en pugui tenir.

No vol dir això que no puguin tenir impacte sobre l'economia de Catalunya. N'hi ha algunes que tenen un impacte cert –de les anunciades, eh?; ara hem de veure en què es tradueix tot això–, sobretot mesures fiscals sobre l'IRPF, la millora dels beneficis fiscals, per exemple, per als propietaris d'habitatges destinats a lloguer, l'anunciada revisió de la reducció per a l'adquisició d'habitatge –posposada després fins al 2011 i modificada en les resolucions en els seus terminis. Ara hem de veure com es tradueix això en les modificacions que tinguin lloc, o bé la no consideració dels xecs transport com a renda imputada.

Aquestes mesures que tenen un impacte, en aquestes, evidentment és d'aplicació el principi de lleialtat institucional. Vol dir que d'aquelles mesures que adopta l'Estat que tenen conseqüència a les nostres finances s'han d'arbitrar les compensacions corresponents. Ara, s'haurà d'estudiar quan es vegi exactament en què es concreten, abans no és possible. I li haig de dir –per les primeres informacions que tenim– que no sembla que l'impacte hagi de ser significatiu.

I, finalment, hi ha un tercer tipus de mesures, que són aquelles mesures que poden tenir un impacte cert en funció del que decidim nosaltres –en funció del que decidim nosaltres. Com que serà en funció del que decidim nosaltres, en aquest cas no és d'aplicació el principi de lleialtat institucional. Són d'aplicació altres principis –polítics, si vostè vol–, però no aquest. Són les anunciades mesures –de les quals es pot parlar tant com vulgui– de l'ajuda per a la compra de vehicles –de cotxes– i la mesura que té a veure amb l'ajuda per dotar els estudiants d'ordinador portàtil i les aules, de pissarres digitals. Aquestes, serem nosaltres qui ho decidirem? Evidentment, si s'adopten o no s'adopten forma part de la nostra responsabilitat, en tot cas, prendre aquesta decisió. Està clar que no es pot disposar dels diners dels altres, ni ningú no pot disposar dels nostres diners, no? I això és el que hem dit: «Escolti, aquesta mesura s'adoptarà o no?» Dependrà del que nosaltres decidim, no del que altres diguin. Cal estudiar-la a fons. És evident. Per exemple, jo he dit –ho he sostingut–, i en això, escolti'm, vostè em parla que si vaig expressar una certa irritació. No, no vaig dir: «Escolti aquesta és una mesura que dependrà de nosaltres; és una bona mesura? L'han adoptat a altres llocs? Jo sóc dels que crec que aquest tipus de mesures, a més, s'han d'adoptar coordinadament a nivell europeu –perquè l'estímul de la demanda en un país repercuteix en la fabricació i en la producció d'altres països. Per exemple, l'estímul de la demanda a Alemanya ha sigut una mesura molt efectiva; en part, contribueix que es puguin construir més cotxes aquí a Espanya i a Barcelona i a Catalunya, no?, a Martorell.

Però l'hem d'estudiar a fons i fer bé els números. Tenint en compte què? L'impacte pressupostari, està clar. Vol dir quan costarà i quan aportarà, per la via dels impostos, que es puguin obtenir per l'augment de la demanda. I aquest és un càlcul que s'ha de fer ben fet. Vol dir que cal tenir en compte que aquí hi ha hipòtesis sobre de quina manera es produirà un augment de demanda. Tenim algunes dades, el que ha passat a altres llocs. Però aquí ens bellugarem en el terreny de l'estimació, dels escenaris hipotètics, no? I tenint en compte també l'impacte que pot tenir des del punt de vista de l'impost de matriculació. Sabem que hi ha vehicles d'aquests que poden ser objecte de subvenció que no paguen impost de matriculació. En funció d'això s'ha de valorar quines són les modalitats més apropiades en el cas de Catalunya. Tenint en compte –i val la pena que ho tinguem tots en compte– que Catalunya pesa més des del punt de vista de la fabricació que del consum de vehicles. O sigui, nosaltres representem –ara no em vull inventar el percentatge– un percentatge bastant elevat de la fabricació que es fa a Espanya, menys del consum. El consum, doncs, tenim un percentatge del 18, del 20, del 15 per cent, del que ens toqui, no?

De manera que, si aquesta mesura s'adoptés conjuntament per part de tothom, el que rebria d'impuls de la fabricació a les nostres indústries seria més del que ens representaria a nosaltres aportar en termes de demanda. Això és el que hem de considerar en aquest terreny concret.

I miri, hi ha altres qüestions que són molt interessants. Vostè m'ha parlat també del finançament, no? Voldria

aclarir-li-ho, eh? El finançament –que, per cert, no forma part, naturalment, de la literalitat de la interpellació, però és un tema que, per descomptat, ens afecta i molt, no? Jo li dic sempre que el termini que s'havia de complir –que era necessari complir, perquè ho diu l'Estatut– és del 9 d'agost del 2008. Transcorregut aquest termini, el que nosaltres no podem acceptar ni acceptem és que l'altra part negociadora ens imposi terminis i sota la pressió d'un termini, imposat per l'altra part, es prengui que acceptem un mal acord de finançament.

De manera que, elements de pressió addicionals per forçar un mal acord, amb aquests que no s'hi compti. Perquè vostè ja sap que això ja ha anat passant al llarg d'aquest mesos, eh? S'han anat posant terminis: 31 de desembre, després el mes de gener, i després abans de les eleccions gallegues, i després abans de les eleccions europees. I nosaltres hem dit: no, no, però, escolti, no, no aquest, demà... Per nosaltres és un tema d'urgència absoluta, per descomptat que sí. Però no anteposarem ara un compromís d'algué –que no som nosaltres– en un termini a l'obtenció d'un bon acord. De manera que jo el que he volgut dir dient això –si cal que li ho aclareixi, li ho aclareixo– és que l'altra part negociadora faria bé de no parlar tant de terminis i parlar més d'avenços tangibles en les propostes de finançament que tenim sobre la taula. Dels continguts concrets d'allò que hem, realment, de negociar i d'acordar.

I finalment em deixarà que li digui una cosa? Vostè em diu: «Tenen un grup parlamentari al Congrés dels Diputats». Doncs, miri, no. El Govern no té un grup parlamentari al Congrés dels Diputats, m'entén? I no hem de confondre la institució –la Generalitat, el Parlament– amb els grups parlamentaris a Madrid. El Govern no en té cap, però el Govern voldria saber que hi ha trenta-vuit més vuit –m'agradaria que els del PP també s'hi poguessin comptar– quaranta-sis diputats catalans a Madrid disposats a treballar conjuntament amb el Govern per a allò que són els interessos de Catalunya. Això sí que ens agradaria que ho poguéssim aconseguir.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Que poguéssim aconseguir anar junts –sempre que calgués– en aquelles qüestions que són qüestions de país. I, escoltin, vostès no ho han posat fàcil, tampoc, m'entén? De manera que l'invito, si vol, que ho tornem a intentar.

Molt bé. Gràcies senyor president; gràcies senyors diputats.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i conseller. Bé, vostè s'ha ajustat al seu paper. Sí, sí, s'ha ajustat al paper de conseller d'Economia i Finances. Ha contestat l'impacte pressupostari. Jo crec que ha tingut

–en fi, si m'ho permet– l'agudesa de no entrar en cap dels arguments que li hem situat en la primera part de la intervenció. Diu que això –diu vostè; s'ho repensa, sí és tan amable, conseller– diu que això és tertúlia. Si el conjunt de crítiques que hem plantejat en la primera part de la meua intervenció és tertúlia, aleshores tenim una comprensió de la política molt diferenciada, senyor conseller.

Una altra cosa és que jo entengui que vostè surti aquí i digui: «Escolti'm, jo estic en el meu paper» i només al final treu la poteta sota la porta per parlar del seu grup parlamentari. Jo també acabaré de al mateixa manera. És veritat que aquelles coses sobre les que vostè ha reflexionat... Fixi's vostè el que ens ha dit, diu: «Mesures» –diu–, «de tangibles, a hores d'ara, què vol que li digui?» –diu–, «no en tenim massa.» Ens ho ha dit vostè: «Mesures que siguin tangibles, quan ho siguin ja opinarem; mentre no ho siguin, què vol que li digui.» I l'entenc. La qual cosa demostra bastant –bastant, conseller– el caràcter de les mesures de què estem parlant. Sí, sí, sí. O sigui, vostè, conseller, forma part d'un govern amb l'aigua al coll, escanyat finançament –escanyat finançament–, i ha de venir a dir a aquesta cambra, diu: «Escolti'm, respecte a la repercussió de les mesures d'aquest debat, que teòricament és un debat per fer front a la crisi, tangibles, quan les vegem sobre la taula ja n'opinem.» I és una declaració de principis, que lliga, des del meu punt de vista, amb el tema del finançament.

Jo ja entenc, conseller Castells, que vostè aquí té un marge de maniobra ben petit, jo ja ho entenc. Però, si més no, accepti que veritablement des de l'oposició manifestem la nostra inquietud i la nostra voluntat que aquest estat de coses acabi, en la línia que jo li apuntava en la meua primera intervenció.

Tant és així, que vostè deia: «Escolti'm, impactes..., aquí hi han dues mesures. Una mesura» –i vostè hi ha fet una referència– «en el tema Renove. I una altra mesura que és tot el tema dels ordinadors portàtils.» I ens ha dit: «Les hem de quantificar, les hem d'estudiar, ens les hem de pensar.» I jo li he explicat o he tractat de fer-li veure que del conjunt de problemes que té plantejats avui el país, singularment la indústria, hi ha una mesura que s'ha apunta que nosaltres creiem que és clarament insuficient i, conseller Castells, vostès no poden dir ni de sortida que hi podran contribuir amb aquests cinc-cents euros. I a més amb sinceritat ens ha explicat el perquè, i encara més, des del punt de vista tècnic, les implicacions que això podria tenir, que podrien acabar lesionant fins i tot els interessos de les finances del Govern de la Generalitat de Catalunya, que jo també hi estic d'acord. (*Veus de fons.*) Sí, home, sí, ho ha dit vostè. Diu: «Depèn de la repercussió que tinguin...», sí que ho ha dit vostè: «Depèn de la repercussió que tinguin aquestes mesures, podríem fins i tot complicar-nos...» És clar que sí; si la recaptació pot anar a parar més enllà que aquí! Si ho ha dit vostè, no he dit jo! Oh, i tant; i tant que ho ha dit vostè –i tant que ho ha dit vostè.

Finançament. Senyor conseller, finançament. Vostè diu: «Com que no hem complert el termini del 9 d'agost, ara

es tracta, escolti'm, de tenir un bon acord.» No, es tractava de tenir un bon acord, conseller –vostè això m'ho ha d'admetre–, el 9 d'agost. (*Veus de fons.*) Bé, vostè diu: «Bé, això...» No, no, però, conseller, vostè no pot fer així i venir aquí a la tribuna i dir: «Escolti'm, es tractava de tenir un bon acord el 9 d'agost.» És clar que es tractava...! Que el vàrem tenir? Però, escolti'm, si nosaltres ja els entenem, ja acceptem l'atzucac en què vostès es troben! Però vostès ens han de dir aquí que portem un any d'endarreriment, amb una economia escanyada, i no en sortim. I una altra vegada el president Zapatero, per enèsima vegada –i no només el president Zapatero–, torna a marcar un termini. I vostè, que ja està escaldat fins aquí, diu: «No, no. De termini, no en volem cap. Quan tinguem un bon acord, tindrem una signatura al respecte que sigui favorable a un bon acord.» Bé, parlem-ne. Nosaltres a això hi donem suport, que no signin re –vostè el primer– si no hi ha un bon acord de finançament per a Catalunya.

Pregunta: quin serà el bon finançament per a Catalunya? El que diu l'Estatut. Quin és el mètode correcte per tenir un bon finançament per a Catalunya? No el que finalment acabem obtenint justament per sota de les nostres aspiracions. El que diu l'Estatut.

I finalment, senyor conseller, vull acabar traient la poteta, com vostè l'ha tret, respecte al seu propi grup parlamentari. Que al conjunt de crítiques que jo li he plantejat en la meua intervenció vostè ens digui: «Si poguéssim comptar amb tots els diputats catalans al Congrés dels Diputats al costat de les polítiques que nosaltres defensem, que bé que aniríem», conseller, és un sarcasme. Sí, de veritat. O sigui, vostè ens pot dir aquí el que vulgui..., diu: «No, no, si nosaltres..., el Govern no té cap grup parlamentari.» Però vostès no tenen diputats al Congrés dels Diputats que donen suport a l'acció que fa el Govern de Catalunya? Vostè creu que els diputats socialistes i els d'Esquerra Republicana de Catalunya i els d'Iniciativa no han de batallar al Congrés dels Diputats per tirar endavant els projectes del Govern de Catalunya? Pleguin. (*Remor de veus.*) Conseller, pleguin! No, no...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...diu: «A veure...» –acabo, senyor president–, diu: «A veure si ens posem d'acord tots i allà fem un grup de diputats catalans i defensem el Govern de Catalunya...» Comencin. Nosaltres fa anys que ho fem. Hem tingut iniciatives en aquest debat..., però no retòricament, no, no, no, conseller: hem tingut iniciatives en aquest debat que hem votat amb els companys d'Esquerra Republicana, hem votat amb els companys d'Iniciativa per Catalunya, i vostès han fet, com sempre, l'orni, mirant a una altra banda.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

L'orni, mirant cap a una altra banda. Vostè creu que això no ho han d'arreglar, no s'ha de dir alguna cosa des del Govern de Catalunya?

El president

Perdoni que hi insisteixi, senyor diputat.

El Sr. Fernández Teixidó

Sí, acabo, president. Jo crec que el president Montilla i vostè mateix alguna cosa haurien de dir d'aquesta situació, i alguna cosa hauria de fer perquè, senzillament, no ens caigui la cara de vergonya, conseller.

El president

Conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president... Honorable senyor diputat, a vostè li faltava temps per acabar d'examinar l'impacte pressupostari de les mesures que s'han aprovat a Madrid respecte a les finances de la Generalitat, certament. No, home, no, vostè..., escolti, la tertúlia sempre és agradable, però vostè creu realment que...? Primera, vostè aquí no ha vingut a parlar de les mesures que en el debat de l'estat de la *nación* han tingut o poden tenir impacte sobre el pressupost; ha vingut a parlar d'altres coses, la qual cosa és molt respectable, molt bé, i pot fer-ho. Però aleshores, si vol, parlem d'altres coses, interpellin sobre altres coses, i parlarem d'altres coses. A vostè li sembla que jo haig de dedicar-me a opinar de versions de versions sobre unes mesures anunciades que no sabem en què es traduiran, ni quina serà la seva concreció, ni si realment tindran un impacte o no el tindran, ni tan sols la seva incidència sobre la crisi i sobre la situació econòmica? Home, no és seriós. Què no ho veu, que no és seriós?

Escolti'm, nosaltres hem d'opinar d'aquelles me... El Govern de l'Estat adopta les seves mesures, lògicament, i algunes d'aquestes mesures tenen una incidència i nosaltres, com a institució, hem de parlar-ne, i altres resulta que no la tenen i a mi no em pertoca aquí venir a fer safareig sobre aquestes mesures. (*Remor de veus.*) Escolti, perdoni, vostè el problema que té és que vol aquí fer un debat sobre qüestions que ens afecten a nosaltres a partir del debat que s'ha fet a Madrid. Li haig de dir: «S'equivoca de lloc», perquè jo com a govern no haig d'opinar de determinades coses. (*Persisteix la remor de veus.*) I d'altres de les quals haig d'opinar n'estic opinant, d'aquelles que tenen un impacte directe...

I li ho he dit: en aquelles que tenen un impacte directe sobre les nostres finances, evidentment s'ha d'aplicar el principi de lleialtat institucional. Vol dir, s'ha de compensar per a la possible disminució d'ingressos o el major cost que ens representin. Els números s'han de fer quan es tinguin clares. El que haig de fer ara és afirmar el principi polític, evidentment. Són tres mesures fiscals. I les primeres estimacions, d'acord amb l'enunciat que està disponible, ens diuen que l'efecte és bastant poc significatiu.

Després n'hi ha dues –vostè les ha confós–, n'hi ha dues que són suscidades en aquest debat i sobre les quals som nosaltres que podem adoptar una decisió o no. I ho decidirem. Jo li ho he dit clarament: la mesura de l'ajuda per l'adquisició d'automòbil –jo crec que és una bona mesura, que s'ha adoptat en molts altres llocs–, hem de veure exactament quin impacte té des de tots els punts de vista; li he dit des dos punts de vista: el pressupostari, evidentment, i sobre l'economia del país. I des del punt de vista de l'economia del país hem de tenir en compte que nosaltres, Catalunya, pesa més des del punt de vista de la producció d'automòbils que no del consum. Per tant, una mesura d'aquest tipus, generalitzada, ens beneficia des del punt de vista de la producció, ens beneficia. Ho hem de considerar bé i veure aleshores quines són les modalitats que ens poden interessar més. És a dir, ja que és una mesura que decidirem nosaltres, hem de veure, quan l'adoptem, si l'adoptem, veurem exactament de quina manera la concretarem. Em sembla que és prou clar, m'entén?, em sembla que és prou clar.

I això és el que li puc dir respecte al tema rellevant que vostè m'ha suscitat..., no el tema rellevant: el tema que té a veure, diguem-ne, amb l'enunciat de la seva formulació.

Home, en relació amb el finançament, em sembla que vostè vol ara aprofitar aquest debat per suscitar un conjunt de qüestions absolutament fora de lloc –absolutament fora de lloc. És un debat que l'estem tenint molt agradablement cada setmana o cada quinze dies, cada vegada que tenim ocasió de parlar-ne en aquest Parlament; podem fer un debat exclusivament per parlar

d'això, si vol, una vegada més. (*Veus de fons.*) Escolti, quan vulgui, hem tingut... Escolti, hem tingut tots els que han calgut... No se m'esverin –no se m'esverin, no se m'esverin. Hem tingut tots els que han calgut, i la qüestió dels terminis és prou clara. Ho he dit aquí alguna vegada –ho he dit aquí alguna vegada. A mi em resulta entenedridora la insistència amb què alguns amb els quals negociem cada setmana van anunciant un nou termini. I només seria entenedridor si no fos que això els serveix a vostès per organitzar aquests espectacles que organitzen, que no sé exactament a on porten.

Què voldria vostè? Que ara nosaltres acceptéssim un termini d'una setmana, per poder vostès sortir dient: «Ho veuen? Aquests senyors han cedit a la imposició de l'altra part d'un termini, i a més un mal acord.» Rodó per a vostès! Això és el que volen? Doncs, jo li haig de dir: «Això és urgent, estem fora de terminis, l'únic que val realment és el del 9 d'agost, s'ha de tancar com abans millor, no ho podem eternitzar. Però no per la pressió d'un termini acceptarem un mal acord.» Em sembla que és el que haig de dir, no? Doncs això és el que dic.

Molts gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i tretze minuts.